

Hristos și Adunarea Sa

Partea 1: Hristos și zidirea Adunării Sale

Versete călăuzitoare: Matei 16.13-20; Faptele apostolilor 2.37-41,47

Matei 16.13-20: 13. Iar când a venit Isus în părțile Cezareii lui Filip, i-a întrebat pe ucenicii Săi, spunând: „Cine zic oamenii că sunt Eu, Fiul Omului?” 14. Și ei au spus: „Unii, Ioan Botezătorul; iar alții, Ilie; iar alții, Ieremia sau unul dintre profeți”. 15. El le-a spus: „Dar voi, cine ziceți că sunt Eu?” 16. Și Simon Petru, răspunzând, a spus: „Tu ești Hristosul, Fiul Dumnezeului celui viu”. 17. Și Isus, răspunzând, i-a spus: „Ferice de tine, Simone, fiul lui Iona, pentru că nu carnea și sângele ți-au descoperit aceasta, ci Tatăl Meu care este în ceruri. 18. Și Eu de asemenea îți spun că tu ești Petru și pe această stâncă voi zidi Adunarea Mea și porțile Locuinței morților nu o vor învinge. 19. Și îți voi da cheile Împărăției cerurilor; și orice vei lega pe pământ va fi legat în ceruri și orice vei dezlega pe pământ va fi dezlegat în ceruri”. 20. Atunci a poruncit ucenicilor Săi să nu spună nimănui că El este Hristosul.

Introducere

În capitolul acesta, Matei 16, este amintită pentru prima dată Adunarea lui Hristos; ea este introdusă foarte precis și clar ca ceva cu totul nou în căile lui Dumnezeu. Natura ei deosebită se bazează pe faptul că Domnul Isus Hristos a fost lepădat de poporul Său pământesc, la care venise. El Însuși S-a făcut cunoscut iudeilor ca Acela care a fost făgăduit din cele mai străvechi timpuri. Prin multe minuni și semne El a dovedit că El era trimisul DOMNULUI, dar inima poporului pământesc al lui Dumnezeu nu s-a interesat de Mântuitorul lor; El nu era unul care să le placă lor. De asemenea ei nici nu s-au gândit, că El le va plăcea cândva, și drept urmare L-au lepădat. De aceea părea așa, că planurile lui Dumnezeu de binecuvântare a lumii acesteia au suferit o înfrângere din partea aceloră despre care noi am putea presupune că ei ar fi ultimii care ar împiedica lucrările lui Dumnezeu spre binecuvântarea lor. Dacă a existat vreodată o națiune care a avut parte de dovezile de favoare ale lui Dumnezeu, atunci aceasta era poporul Israel; și cu toate acestea ei erau aceia care au fost împotriva lui Mesia și L-au lepădat.

În punctul acesta al Evangheliei avem prima aluzie a faptului că Dumnezeu nu va lăsa ca planurile Sale să fie zădărnice și că Omul blând și smerit din Nazaret avea încă ceva în inima Lui, pe care vrea să-l facă cu mâinile Sale. Dacă adunarea națională a lui Iehova Îl va respinge, cu toate acestea El va avea totuși Adunarea Sa; și Adunarea, pe care El o va zidi, va fi de nebiruit și de neînving. Puterile vrăjmașe din partea oamenilor și ale lumii nevăzute nu vor putea obține nimic împotriva Adunării.

Însă este de cea mai mare însemnătate, că explicația Domnului Isus cu privire la întemeierea Adunării Sale a fost dată în momentul slujirii pământești a Domnului nostru, când Lui, și de asemenea Tatălui Său din cer, Îi era clar că Israel nu-L va vrea să-L aibă; și de aceea El spune lui Petru: „Eu vreau să zidesc Adunarea Mea.”

În afară de aceasta, această veste era legată cu mărturisirea despre gloria Domnului Isus Hristos ca Fiul al Dumnezeuului cel viu. Ar fi foarte instructiv, să se parcurgă întreaga evanghelie după Matei de la început și până la locul acesta, ca să se vadă cum vrăjmășia inimii poporului lui Dumnezeu față de Domnul Isus a crescut, ca să zicem așa, de la o zi la alta. Slujirea Lui blândă nu a produs în inimile lor nici o cedare. Nu a fost nici o înmuiere, inimile lor au devenit mai tari. Însă în capitolul acesta este prezentat destul, ca să ne arate ce avea loc realmente în inimile acestor persoane.

Cererea de semne

Capitolul începe cu faptul, că fariseii și saducheii au venit la Domnul și nu era pentru prima dată când au cerut de la El un semn din cer. Dacă ne gândim un moment la aceasta, se poate vedea la ce dimensiune de necredință se ajunsese; căci nu era Domnul Isus Hristos semnul dat de Dumnezeu Însuși, că făgăduințele Lui date în Vechiul Testament s-au împlinit? Când nașterea Lui a fost vestită pe meleagurile Betleemului, care a fost mesajul ceresc adresat păstorilor? Ei trebuiau să meargă la staul, și îngerul a spus: „Și acesta vă este semnul” – semnul lui Mesia conform profeției lui Isaia făcută lui Ahaz (Isaia 7.14): „Veți găsi un Prunc înfășat în scutece.” Dincolo de preaslăvitul Copil sfânt, conceput de Duhul Sfânt și născut de o fecioară, era Fiul lui Dumnezeu din cer, și timpul pentru binecuvântarea făgăduită venise.

Acesta era Salvatorul, și omul, care avea credință în inima lui, vedea Copilul înfășat în scutece și prin credința lui privea pe Mântuitorul. Simion a spus: „Acum, lasă pe robul Tău să plece, Stăpâne, după Cuvântul Tău, în pace, pentru că au văzut ochii mei mântuirea Ta.” El a văzut partea lui Dumnezeu acolo. Au trecut ani. Domnul Isus a crescut și a devenit bărbat. El S-a coborât la Nazaret, ca să facă lucrarea Sa. Tatăl a spus din cer la malurile Iordanului: „Acesta este Fiul Meu preaiubit, în care Mi-am găsit plăcerea.”

Domnul Isus a arătat prin smerenia Lui minunată și prin minuni puterea Sa, că El era Robul lui Dumnezeu, care trebuia să-i binecuvânteze, prin aceea că El îi elibera de păcatele lor (Faptele apostolilor 3.36). El Însuși era „semnul” profețit de Isaia. Acum conducătorii poporului vin la El și spun: Dă-ne un semn din cer! Ce însemna această cerere? Că până în momentul acesta ei nu au crezut tot ce a arătat Domnul cine era El. Ei cereau încă un semn din cer; și Domnul le-a spus că nu li se va da nici un alt semn, decât semnul profetului Iona. Așa cum Iona a dispărut din Israel și a mers la păgâni, la fel Domnul Isus Hristos va dispărea din raza de vedere a poporului Său pământesc natural. El va merge în cer; El va predica Evanghelia și păgânilor, și începând din momentul acesta iudeii nu-L vor mai vedea, până când vor spune: „Binecuvântat este Cel ce vine în Numele Domnului.”

În capitol se arată că Domnul Isus a fost lepădat în inimile fariseilor și saducheilor. Acolo lucra aluatul distrugător al necredinței. Învățătura lor a fost stricată prin aceea că ei au respins pe Hristos, Fiul Dumnezeuului cel viu. Ceea ce ei învățau poporul era pentru otrăvirea sufletelor și pentru distrugere. De ce? Pentru că ei n-au crezut în Mesia. Ei au refuzat să primească pe Domnul Isus Hristos, care venise la ei, pentru ca ei să poată primi viața.

Deci, prieteni, niciodată să nu uităm, că piatra de încercare cea mai mare a slujirii adevărului este Persoana Domnului Isus Hristos. Un om, care nu crede în gloria și harul Domnului nostru Isus Hristos, poate rosti cuvinte gândite a face bine sufletului vostru și să vă zidească spiritual, dar dacă ele conțin ceva care degradează Numele Lui sfânt, oricât de profundă ar fi învățătura lui, oricât de curgătoare, de puternică și pătimașă ar fi vorbirea lui, oricât de iscusite și de atrăgătoare ar fi părerile lui, ele nu vor fi nimic altceva decât aluat pentru sufletele voastre - un aluat care aduce sufletele voastre în legătură cu natura stricată a răului. „feriți-vă de aluatul fariseilor și saducheilor.” Ei L-au urât și L-au disprețuit și au luat hotărârea că El trebuie să moară; ei nu voiau ca El să domnească peste ei.

Gândurile poporului

Dar acolo erau și alții care nu voiau să-L primească ca Hristos, și Domnul a vorbit cu ucenicii Lui și i-a întrebat, care este părerea oamenilor despre El. Ce au spus oamenii în general despre El? Ce spuneau ei despre El pe străzi și în piețe? Care era părerea poporului obișnuit, a aceluia care „Îl ascultau cu plăcere”? Ei spuneau ceva despre El, ceea ce nu era rău și care de fapt nu dezonora Numele Lui, și cu toate acestea și ei lezau în fond gloria Sa. Unii spuneau, că El ar fi Ioan Botezătorul; alți, că El ar fi Ilie, Ieremia sau probabil unul din profeți; însă evident gândeau că El este un om bun, care le va vesti unele cuvinte de la Dumnezeu.

Domnul nu condamnă aici această atitudine de nepăsare, însă astfel de păreri vagi nu ar fi suficiente pentru Adunarea Lui; El nu primește aceste noțiuni populare. Sămânța bună a Cuvântului despre Împărăție a fost semănată, și ce a răsărit din acea semăntură? Nu roada dreptății și sfințeniei, a cuvintelor sănătoase și normale, care vorbesc bine despre Hristos. Ei spuneau deci: Ioan Botezătorul, Ilie, Ieremia sau unul din profeți. Rodul era un rod rău. Sămânța bună, pe care El a semănat-o, nu a fost pretutindeni roditoare, și anume din cauza însușirii terenului. Acolo nu era o primire în inima poporului pentru Persoana Domnului Isus Hristos, a Hristosului, a Fiului Dumnezeului cel viu.

O, prieteni dragi, nu puteți voi recunoaște în această întrebare a Domnului pe acest Învățător preamărit, care a venit de la Dumnezeu și care privește în jur între oameni; și ce caută El? El caută inimi care Îl iubesc, inimi care au cunoașterea că El este Cel trimis de Dumnezeu. Și va fi inima Lui satisfăcută, dacă un om spune despre El, că El este numai unul din profeți? A parcurs El tot drumul din cer pe pământ pentru ca să primească numai atât de la oameni? Și nu privește El și astăzi în inimile noastre? Nu se pleacă inima Lui spre noi, ca să afle de la noi, ce gândim noi despre El? Nu este vorba despre ce dogme onorăm noi, nu este vorba despre ce mărturisire de credință rostim, ci despre ce dragoste, ce devotament al inimii Îi aducem. Domnul Isus Hristos stă astăzi aici, așa cum a stat cu sute de ani în urmă la granițele Cezareii din Filipi, Omul lepădat. El era Trimisul lui Dumnezeu, dar omul nu a avut nici o inimă pentru El. Și așa cum atunci El a căutat inimi, la fel face și astăzi. Care este răspunsul vostru, și care este răspunsul meu la căutarea întreprinsă de Domnul Isus Hristos?

Fiul Dumnezeului cel viu

Domnul S-a îndreptat apoi spre ucenicii Săi, apostolii Săi, spre aceia care L-au însoțit în zilele slujirii Sale, care – dar și – au învățat așa de încet și îndărătnici, că L-au lepădat. Domnul le-a pus acum lor întrebarea, pentru ca ei să poată mărturisii cu gura lor ce era în inima lor cu privire la El. „Dar voi, cine ziceți că sunt Eu?” Era o solicitare personală. Cuvântul Domnului Isus a venit direct la inimile lor și le-a pus direct înaintea Lui. Ce sunt Eu pentru voi? Și Petru a răspuns. Petru era deseori cel mai repede la vorbire, însă aici el vorbește nu pentru că era un om impulsiv, nu pentru că el era ca și cum purta pe limbă simțămintele sale și astfel era gata să le exprime în cuvinte; ci el vorbește constrâns de o putere lăuntrică. El a primit o descoperire de la Tatăl din cer referitoare la Domnul Isus Hristos, Învățătorul și Stăpânul lui.

Domnul ne spune aceasta; dar oricum noi nu ar trebui să ne îndoim. Căci care inimă omenească putea să înțeleagă corect gloria Domnului Isus Hristos? Care ochi omenesc putea privi spre acel Om al durerii, care a cunoscut destul necazul, și putea spune: Acesta este Fiul lui Dumnezeu – Fiul Dumnezeului cel viu? Nu era o descoperire făcută de carne și de sânge. Oamenii înțelepți, oamenii cu vază ai lumii, ei toți nu pot să facă o astfel de mărturisire. Înțelepciunea lumii era dată la o parte, atunci când ei au văzut pe Isus Hristos. Ei nu puteau vedea gloria Fiului lui Dumnezeu în acel Om smerit. Și eu vă chem astăzi la credința în Domnul Isus Hristos. Numele Domnului Isus Hristos a fost predicat multe secole în lumea aceasta, și oamenii au arătat o oarecare legătură exterioară cu Numele acesta, dar unde sunt inimile, care sunt absolut credincioase lui Hristos în Persoana și în gloria Sa? Cine sunt aceia care cred din adâncul inimii lor, că Isus Hristos Fiul Dumnezeului cel viu? Această mărturisire nu era o deducție logică, nu era ceva care să fi rezultat din duhul sau din simțămintele lui Petru, ci era o exprimare absolut adevărată corespunzătoare situației, deoarece Tatăl din cer a făcut-o cunoscut apostolului.

Nu știm, dar nicidecum nu este probabil ca Petru să fi fost la Iordan, când glasul Tatălui a venit din cer și a zis: „Acesta este Fiul Meu preaiubit în care Mi-am găsit plăcerea.” Acesta era un glas rânduie special pentru Ioan, deoarece Ioan însuși a spus: „Cel care m-a trimis să botez cu apă, Acela mi-a spus: «Cel pe care vei vedea Duhul coborând și rămânând peste El, Acela este Cel care botează cu Duh Sfânt.» Și eu am văzut și am mărturisit că Acesta este Fiul lui Dumnezeu” (Ioan 1.33,34).

Însă explicația lui Petru era o descoperire deosebită și precisă a Domnului Isus Hristos în gloria Sa, nu numai ca Trimisul, Hristosul, Unsul, ci ca Fiul Dumnezeului cel viu. În ziua lepădării este necesar să fie martori pentru gloria deosebit de mare a Domnului Isus Hristos. Și Dumnezeu îi găsește întotdeauna. El a găsit aici pe unul; El a găsit pe Petru și i-a descoperit adevărul referitor la Fiul Său. Ce este ascuns de cei înțelepți și pricepuți, a fost descoperit pruncilor de către Tatăl (Matei 11.25).

Și nu este și astăzi la fel? Duhul lui antihrist este chiar și astăzi activ; este în genere uzual pentru oameni în creștinătate să tăgăduiască că Isus este Unsul lui Dumnezeu, dar oamenii tăgăduiesc și pe Tatăl și pe Fiul. Duhul rățacirii, duhul lui antihrist lucrează acum între oameni (1 Ioan 2.18-22). Mai târziu, când Adunarea va fi răpită, acel locaș al Duhului Sfânt și

acel bastion împotriva duhului rătăcirii murdare și otrăvitoare, când sarea pământului va fi luată, atunci răul mare al învățaturii anticreștine se va răspândi nestingherit peste inimile oamenilor, și cât de îngrozitoare și de înfiorătoare va fi starea lumii! Cât de repede se va răspândi stricăciunea, când sarea nu va mai fi! Să ne păzim de ceea ce ar putea să degradeze în inimile sau în relațiile noastre Persoana Domnului Isus.

Domnul este demn de mărturisirea dată de Petru, acel om model al bisericii: „Tu ești Hristosul, Fiul Dumnezeului cel viu ...” Și permiteți-mi să spun: această mărturisire tipică nu este ceva la care suntem chemați noi s-o spunem unii altora. Aș putea să vă spun aceasta – și aș putea fi un înșelător, aș putea să vă spun: eu cred în Hristos, Fiul Dumnezeului cel viu, și în duhul și mintea mea înșelătoare aș putea avea păstrat un gând, o prejudecată, o reținere față de gloria deplină a Domnului Isus Hristos, pe care voi nu o puteți remarca. Noi vom fi judecați corect cu privire la ceea ce spunem unii altora, căci suntem sfătuiți să ne judecăm unul pe altul în vorbe și fapte. Dar constatarea lui Petru era adresată Domnului Isus Hristos. Și El așteaptă acum o confirmare asemănătoare și din partea voastră. El așteaptă ca tu din proprie inițiativă, când Îl privești în față, să spui în prezența Lui: Tu ești Hristosul, Fiul Dumnezeului cel viu.

Este o chestiune săracăcioasă să ai o credință în memorie și să faci mărturisirea credinței noastre o simplă citare din memorie de cuvinte bune și frumoase, oricât de corecte și potrivite ar fi formulările. Nu, când vii la Adunare, unde Hristos este totul în toți, tu ai a face cu El; tu ai a face cu El, Cel care este adevărul, și El cere adevărul de la tine. El dorește adevărul în inimă. De aceea să ne verificăm singuri, dacă putem să-I spunem: O, Doamne, știi foarte puțin, dar cred adânc în inima mea, că Tu ești Hristosul, Fiul Dumnezeului cel viu. Acesta este drumul să fi numit fericit în ochii Domnului. „Ferice de tine, Simone, fiul lui Iona.” Ah, cât de bune și de plăcute erau cuvintele apostolului pentru Domnul nostru, în timp ce oamenii spuneau: Dă-ne un semn din cer! Arată-ne ceva, pe care ne putem sprijini, ceva cu adevărat din cer.

Acea generație rea și adulteră a luat hotărârea să-L înlăture și intenția ei ucigașe era evidentă înaintea ochilor Domnului Isus. În timp ce aceia, care au fost manevrați prin conducători, gândeau că El ar fi un oarecare Om bun, un Om, așa cum cu mult timp în urmă a existat în istoria iudaică, în realitate este numai un singur Om bun, și El este Hristosul, Fiul Dumnezeului cel viu. Și Petru a spus: Isus din Nazaret, Tu ești Hristosul, Fiul Dumnezeului cel viu. În felul acesta Domnul Isus a primit un nou impuls în slujba Sa. El nu a lucrat complet în zadar. El nu Și-a irosit complet în zadar puterea. Aici era un rod plăcut Lui. Acest om a făcut această mărturisire nobilă și adevărată înaintea urechilor celorlalți și înaintea urechilor Domnului Însuși: „Ferice de tine, Simone, fiul lui Iona, pentru că nu carnea și sângele ți-au descoperit aceasta, ci Tatăl meu care este în ceruri.” Nu este minunat să vezi purtarea de grijă a Tatălui, dacă eu am voie să îndrăznesc să folosesc cuvântul spre gloria Domnului Isus Hristos. „Tatăl iubește pe Fiul și a dat totul în mâinile Lui”, El cunoștea valoarea Fiului Său preamărit, și El a văzut oameni în lumea aceasta care se îndepărtau de El; și de aceea El a deschis ochii acestui om, inima și buzele lui, ca să vorbească cu credință și să spună adevărul referitor la Trimisul Său. Și în felul acesta Simon în mărturisirea lui despre Hristos era un om fericit, binecuvântat de Dumnezeu Tatăl.

Construcția nouă

Dar Domnul Însuși are să spună ceva: „Și Eu de asemenea îți spun că tu ești Petru și pe această stâncă voi zidi Adunarea Mea și porțile Locuinței morților nu o vor învinge.”

Ce era stâncă, pe care El va construi Adunarea Sa? „Tu ești Petru”, a spus El. Deseori s-a dat explicația, că Petru era numai o piatră în construcție, așa cum spune numele lui, și el nu putea fi fundamentul din piatră de stâncă tare, pe care ar urma să se zidească Adunarea. Stâncă era adevărul mărturisirii, că Hristos este Fiul Dumnezeului cel viu. Domnul îi dă lui Simon numele nou, acel nume spiritual, pe care El i l-a dat la prima întâlnire a Lui cu el. Numele lui nou era Petru. Era numele pe care el îl purta în legătură cu Domnul Isus Hristos. Când un om învață adevărul despre Domnul Isus Hristos, el intră într-o lume nouă și devine o persoană nouă, și Domnul a dat numele nou Bar Iona, ca să caracterizeze locul nou pe care el l-a luat ca mărturisitor al Său, Petru sau Chifa era de la început numele lui nou (Ioan 1.42); acum El a vorbit conform naturii acelui nume.

Petru a exprimat ceea ce Tatăl i-a făcut cunoscut despre Fiul Său, adevărul despre Persoana Sa. Însă lumea și națiunea iudaică stătea alături de această descoperire, prin aceea că ei au tăgăduit această descoperire. Ei erau împotriva Domnului Isus Hristos. Ei nu voiau să-L aibă. El era Piatra pe care au lepădat-o constructorii. Însă Tatăl a descoperit lui Petru o cu totul altă bază, care era de natura unei stânci tari, ceva care nu putea fi distrus prin șuvoaie, vijelii, furtuni și planuri omenești rele. Aceasta va rămâne tare și credincioasă în veac. Pentru ce aceasta? Tot ce era legat cu vechea construcție, cu națiunea iudaică și cu făgăduințele pământești, s-a bazat până atunci, pe cât era vizibil în exterior, pe om – pe credința omenească și pe tăria omenească și pe fiabilitatea omenească; și până acum totul a eșuat.

Caută ceva în Vechiul Testament care nu a fost marcat de eșec. De la cartea Geneza și până la Maleahi întreaga mărturie a lui Israel este un eșec total. Tot ce a fost pus la probă s-a prăbușit; și națiunea iudaică, care era chemată la o poziție unică a ei, cu scopul deosebit de a împlini cel mai mare drept al Numelui sfânt al lui Dumnezeu de a fi singura Persoană venerată, a căzut în cea mai mare idolatrie și a nesocotit poziția privilegiată, pe care Dumnezeu i-a dat-o.

Baza nouă

Însă Domnul Isus Hristos spune aici lui Petru: este o nouă bază, o stâncă tare; și această stâncă este descoperirea dată de Tatăl, că El a trimis pe Unul, pe care El Se poate baza; și acel Unul este Domnul Isus Hristos Însuși, Fiul Dumnezeului cel viu. Toți ucenicii de la lacul Ghenezaret au mărturisit într-un capitol anterior că El este Fiul lui Dumnezeu, și la fel a făcut Marta, sora Mariei și a lui Lazăr. Aceștia L-au mărturisit ca Fiul al lui Dumnezeu, așa cum va face mai târziu rămășița iudaică, după ce ea a fost învățată în Vechiul Testament să mărturisească aceasta (Psalmul 2.7); însă aici era ceva deosebit – Fiul Dumnezeului cel viu. El avea o astfel de viață, că nici o putere, nici o autoritate vie nu putea s-o stingă. Porțile Hadesului nu vor putea birui acest fundament, deoarece fundamentul este Fiul Dumnezeului cel viu.

Gândesc, că probabil vestesc lucruri care sunt foarte cunoscute celor mai mulți aflați aici, dar chiar dacă ele ar trebui să fie cunoscute chiar tuturor, am înțeles noi toți însemnătatea deplină a acestui adevăr, da, l-am înțeles cu adevărat? Învățăm din versetul acesta, că Adunarea lui Dumnezeu, care oferă o imagine așa de încurcată, când privim la mărturia ei exterioară în lume, stă pe acest fundament tare, pe Hristos Însuși, pe Fiul Dumnezeului cel viu. Aici putem găsi satisfacere desăvârșită. Sunt mulți oameni care se tem că această corabie a lui Dumnezeu ar putea eșua, și ei își pun mâinile s-o sprijine. Însă Adunarea lui Dumnezeu este sigură și nevătămată dintr-un motiv simplu și suficient, deoarece ea depinde de Domnul Isus Hristos în gloria Lui personală, și nimic nu poate triumfa peste ea. Astfel misiunea ta și a mea, care suntem legați cu această Adunare, este să-L mărturisim cu inimile noastre și cu buzele noastre și să lăsăm adevărul să marcheze acțiunile noastre și legăturile noastre, că noi Îl cunoaștem pe Hristos și credem în El, în Fiul Dumnezeului cel viu.

„Pe această stâncă”, spune Domnul, „voi zidi [textual: vreau să zidesc – n.tr.] Adunarea Mea”. El voia să facă aceasta; atunci era încă o chestiune de viitor. Însă mai înainte El înștiințează, și El face această înștiințare în legătură cu istoria Evangheliei, la care trebuie să luăm bine seama. Este un indiciu că evenimentele în slujirea Lui au ajuns la un punct decisiv; și urmare acestui fapt Domnul spune „Eu vreau să zidesc Adunarea Mea” ucenicului Lui credincios, unuia care era gata să presimtă pericolul, oricând era, și să scoată sabia, dacă ceva era împotriva Stăpânului lui. Pe mărturisirea din gura lui Petru a fost rostit clar adevărul despre înființarea Adunării și că porțile Locuinței morților nu o vor birui.

Această însușire a Adunării, comparată cu Împărăția pământească a lui Dumnezeu, este ceva cu totul nou. Unde este David, omul după inima lui Dumnezeu, în gloria sa? Mormântul lui este astăzi printre noi; și porțile Hadesului l-au biruit pe împărat. Solomon în toată gloria și înțelepciunea sa – unde este el? Și mormântul lui este printre noi, porțile Hadesului l-au biruit. Toți cei mari ai Vechiului Testament au trecut. Împărăția lui Israel, după cum părea, a dispărut cu gloria ei; porțile Locuinței morților au triumfat chiar și asupra credincioșilor din timpurile vechi-testamentale.

Dar în ceea ce privește Adunarea, așa a spus Domnul, nu va fi așa! Și aceasta dintr-un motiv foarte simplu, care va fi lămurit mai târziu. Din cauza gloriei deosebite și a binecuvântării care sunt asupra Adunării lui Hristos, din cauza fundamentului ei așezat pe moartea și învierea Sa. Acest privilegiu nu depinde de lungimea vieții noastre în lumea aceasta. Nu depinde de viața noastră, nici măcar de o mie de ani sau mai mult. „Porțile Locuinței morților” nu pot face nimic, ca să zădărnicească binecuvântarea deosebită a Adunării lui Hristos, deoarece speranțele Adunării sunt cerești, și savurarea minunată a acelor planuri legate cu Adunarea este în cer, ceea ce este cu totul în afara domeniului morții și a Locuinței morților.

Adunarea lui Hristos

Astfel caracterul ceresc al Adunării lui Hristos este prezent în germene în această frază. Domnul era pe cale să zidească Adunarea Sa, Adunarea Sa proprie. Până aici a vorbit în vorbire alegorică (Matei 8) despre ceea ce este al Lui, despre ceea ce Îi aparține. Perla trebuie să fie perla Lui; El vrea să vândă totul, ca să posede comoara din ogor; mireasa, o imagine de

mai târziu a Adunării, trebuia să fie mireasa Lui. Aici El spune: „Vreau să zidesc Adunarea *Mea*”, și în faptul că Hristos posedă personal Adunarea avem o însușire a Adunării deosebit de frumoasă și mișcătoare pentru inimile noastre. Adunarea lui Hristos este țelul și punctul, dacă am voie să mă exprim așa, descoperirii sentimentelor lui Hristos, al exercitării dragostei Sale, al dragostei Lui arzătoare pentru Adunare. „Hristos a iubit Adunarea și S-a dat pe Sine Însuși pentru ea.”

În ceasul lepădării Sale Domnul Se îndreaptă, ca să zicem așa, spre ceea ce ar trebui să fie al Lui. Numai pentru El. Comoara Lui proprie. „Vreau să zidesc Adunarea *Mea*.” Israel poate să Îi fie luat. Moștenirea pământescă poate să nu vină, dar „Eu iubesc Adunarea *Mea*, și primul lucru, pe care vreau să-l fac, primul țel, pe care vreau să-l iau în gloria *Mea*, când va veni timpul, va fi o Adunare, Adunarea pe care Eu vreau s-o zidesc.” Zidirea a început curând. Zidirea continuă. Zidirea se va încheia în curând; și atunci Adunarea va sta înaintea Domnului în frumusețea ei, o frumusețe pe care lumea nu o visează, o frumusețe pe care lumea nu o poate vedea, și o frumusețe pe care numai Hristos o poate cunoaște. Mirele este cel care cunoaște frumusețea miresei. Este Hristos, Cel care va cunoaște și va savura frumusețea Adunării, și așa va face oricine din jurul Lui în ziua gloriei.

„Vreau să zidesc Adunarea *Mea*. Vreau să zidesc pe această temelie pe aceia care Mă mărturisesc; pe aceia care vor spune: Tu ești Hristosul, Fiul Dumnezeului cel viu, când lumea este împotriva *Mea*, când lumea religioasă și biserica cu numele sunt împotriva *Mea*; aceia, care nu se rușinează să Mă mărturisească înaintea oamenilor – ei vor constitui Adunarea *Mea*, care va fi pentru *Mine* și la *Mine*, în ziua gloriei *Mele*.” Domnul a mai spus, în mod deosebit lui Petru cu privire la Împărăția cerurilor: „Îți voi da cheile Împărăției cerurilor” etc. Promisiunea însemna că lui i-a fost încredințată administrarea în lucrurile pământești. Domnul revine la expresia „Împărăția cerurilor”, și Petru trebuia să lege și să dezlege în lucrurile pământești. Găsim în cartea Faptele apostolilor că el personal a făcut așa în Ierusalim și Cezareea.

Zidirea la Rusalii

Faptele apostolilor 2.37-42,47: Și, auzind acestea, ei au fost străpunși în inimă și le-au zis lui Petru și celorlalți apostoli: „Ce să facem, fraților?” Și Petru le-a zis: „Pocățiți-vă și fiecare dintre voi să fie botezat în Numele lui Isus Hristos, spre iertarea păcatelor voastre, și veți primi darul Duhului Sfânt. Căci pentru voi este promisiunea și pentru copiii voștri și pentru toți cei de departe, pe câți îi va chema Domnul Dumnezeu nostru“. Și cu multe alte cuvinte mărturisea și îi îndemna, spunând: „Salvați-vă din generația aceasta perversă“. Aceia deci care au primit cuvântul lui au fost botezați; și în ziua aceea s-au adăugat cam trei mii de suflete. Și ei stăruiau în învățătura și în comuniunea apostolilor, în frângerea pâinii și în rugăciuni. ... laudând pe Dumnezeu și fiind plăcuți întregului popor. Iar Domnul adăuga în fiecare zi pe cei care erau mântuiți.

Să aruncăm o privire scurtă asupra versetelor citite din cartea Faptele apostolilor. Vedem acolo că Domnul Se înălțase la cer și că după aceea El a trimis aici jos pe Duhul Sfânt. În Ierusalim era cunoscut prin lucrurile pe care oamenii le-au văzut și auzit, că această cercetare spirituală din partea lui Dumnezeu a avut loc. Duhul Sfânt Însuși venise și oamenii vorbeau

prin puterea Lui, și oamenii știau că era puterea Duhului Sfânt, nu din cauza vâjâitului unui vânt puternic care trecea, pe care ei l-au auzit, nu pentru că ei au văzut limbi ca de foc șezând pe unul sau altul, ci ei știau că Duhul Sfânt le vorbea, deoarece cuvintele lui Petru le-a atins inima și conștiința și i-a făcut să simtă că ei erau oameni vinovați.

Și cine putea zdrobi voința omenească, care a luat cu o așa încăpățănare hotărârea să se împotrivescă Domnului Isus Hristos și să-L răstignească și să-L omoare? Era numai o singură putere. Aceasta era puterea Duhului Sfânt. Ea a venit ca un foc și a făcut să se topească, ca să zicem așa, barierele de fier al necredinței, care se ridicaseră împotriva Domnului nostru Isus Hristos; și oamenii simțeau, că era realmente adevărat, că Isus Hristos, pe care ei l-au răstignit, era acum înălțat la dreapta lui Dumnezeu. El era acolo în cer, și ce se petrecea în Ierusalim era acțiunea Sa prin Duhul Sfânt. Mai întâi a fost un număr limitat al celor care primiseră darul Duhului Sfânt, dar Petru vorbea în curțile din față ale Templului, și cuvintele lui au avut efect. Mulți au crezut și au fost botezați în Numele lui Isus Hristos; și ei au fost scoși din „generația perversă”; și rezultatul predicii sale a fost că trei mii de suflete au fost adăugate în ziua aceea la grupa mică de credincioși. Domnul zidea Adunarea Sa, așa cum El a spus lui Petru că va face.

Nu se găsește nici o paralelă la aceasta în istoria de demult a Ierusalimului. Nu se găsește nici o adăugare deodată a mii de oameni la națiunea Israel. Acolo era ceva fără asemănare, ca din cadrul poporului pământesc să se iese și o grupă de străini să fie adusă în mijlocul lor. Însă prima acțiune a Duhului Sfânt era, ca să lucreze în inimile oamenilor, și trei mii – o mulțime mult mai mare decât a grupei inițiale – a fost adăugată la numărul lor. Această adăugare nu a fost lucrată de oratoria frapantă a lui Petru sau de altceva cu autoritate deosebită sau de ceva atrăgător din grupa mărturisitorilor Domnului Isus; era lucrat exclusiv prin puterea Duhului Sfânt.

Domnul Isus Hristos, Hristosul înălțat, Fiul Dumnezeului cel viu a trimis aici jos pe Duhul Sfânt, și Domnul Însuși lucra prin acest Duh acolo în Ierusalim, unde El a fost răstignit, și din mulțimea trădătorilor și ucigașilor Lui a chemat afară pe aceia care trebuiau să formeze Adunarea Sa. Ah, ce har din partea Lui! Ce dragoste! Vedem, dragi prieteni, ca să zicem așa, iarăși acele lacrimi, când El a privit spre cetatea împovărată cu vină și a spus: „De câte ori am vrut să adun pe copiii tăi cum își adună o găină puii sub aripi, și n-ați vrut!” Aici Domnul adună trei mii prin puterea Duhului Sfânt al Său la acea Adunare nouă, pe care El a format-o. Lucrarea trebuia să înceapă acolo prin predicarea pocăinței și iertării păcatelor (Luca 24.47), căci aceasta era felul în care El a început să construiască o nouă locuință a lui Dumnezeu prin Duhul.

Aici în capitolul acesta nu avem cuvântul articulat „Adunarea” (*church*), decât numai în Authorised Version a noastră. Această denumire nu ar trebui să stea acolo [Fapte 2], ci cuvântul apare mai târziu (Faptele apostolilor 5.11). Ceea ce noi găsim aici este, că acești oameni, care s-au convertit și au fost botezați, au fost aduși împreună. Ei constituiau o grupă nouă și de aceea erau total despărțiți de ceilalți din Ierusalim. Însușirea, care îi caracteriza, era credincioșie și devotament față de Hristos, care a fost răstignit în Ierusalim și care acum era înălțat în glorie. Ei au devenit o parte a Adunării. Ei au fost zidiți în acea construcție spirituală

în această lume, spre care Domnul Își are încă privirea îndreptată și pe care încă o zidește. El este Maestrul; El este Arhitectul, Proiectantul; însă El este marele Maestru care niciodată nu Se odihnește. Ucenicii Lui au ieșit și au predicat pretutindeni, dar Domnul lucra împreună cu ei (Marcu 16.20). Și aici la sfârșitul capitolului citim că Domnul adăuga zilnic pe cei care erau mântuiți.

Încă în construcție

Dragi prieteni, această lucrare continuă. Adunarea devine constituită, dar marea taină, pe care trebuie s-o reținem, este, că Domnul este Cel care zidește. Este lucrarea Lui. Nici o putere omenească nu este capabilă să facă aceasta; nici un predicator dotat nu poate introduce persoane în acea Adunare. Este lucrarea proprie a Domnului. El cheamă, căci Adunarea se compune, așa cum spune cuvântul original *ecclesia*, din „cei chemați afară”. Glasul Lui ajunge la unul și la altul; se dă răspuns la acest glas și ei vin nu numai la El, ci și unii la alții. Ei sunt aduși într-o părtășie nouă, o unire nouă, care are legătură vie cu Fiul Dumnezeuului cel viu. Prețuiești și respecti tu acest adevăr? Ah, dacă l-ai lua ca pe ceva care este așa de nezdruccinat de adevărat, că nu se poate schimba! Nici o putere a rătăcirii sau înșelătoriei nu poate distruge ce face Domnul. Dacă astăzi este adus cineva în Adunarea Sa din lumea aceasta, acela va fi în Adunarea Lui în glorie, el va avea parte de dragostea și gloria lui Hristos în ziua aceea în care El nu mai este Cel lepădat, ci vine în maiestatea și puterea Sa, când El vine ca să fie privit cu uimire, admirat în aceia care cred. Atunci, când vom fi la El în ziua aceea a gloriei revelate, când vom trăi conștient partea Adunării în gloria aceea, atunci vom simți că este gloria Sa. Vom spune: „Nu nouă, Doamne, nu nouă, ci Numelui Tău dă onoare.” Ce bine ar fi, dacă am putea învăța să spunem aceasta acum! Este în fond mărturisirea Adunării. „Tu ești Hristosul, Fiul Dumnezeuului cel viu.” Dă-I deci această onoare! Deoarece El este Hristosul, Fiul Dumnezeuului cel viu, noi nu-I putem da o laudă mai mare decât aceasta. El este Cel mai mare, și desigur spunem aceasta cu plăcere, aici în lumea aceasta, unde El este lepădat. Vecinii noștri, prietenii noștri, uneori chiar și cei mai buni prieteni ai noștri, ne pun în uimire, pentru că ei nu vor să-L recunoască. Vai! ei disprețuiesc pe Unul, pe care noi Îl iubim și Îl adorăm.

Noi trebuie să rămânem credincioși Domnului nostru absent. Să fim atenți ca nu cumva inimile noastre înșelătoare să ridice ceva ca idol în locul lui Hristos, al Fiului Dumnezeuului cel viu. Astfel noi putem cu ajutorul Domnului să-I rămânem credincioși, Lui, Cel care este Capul trupului Său, al Adunării

Prima prelegere „Christ and the Building of His Church“ din seria de prelegeri *Christ and His Church*, ținute în anul 1929 în Wildfell Hall, Catford, Londra.

Partea a 2-a: Hristos și serviciul divin de cină al Adunării Sale

Versete călăuzitoare: Faptele apostolilor 2.41-47; 20.6,7; 1 Corinteni 10.14-22; 11.20-34

Introducere

Săptămâna trecută am vorbit despre făgăduința, că Adunarea lui Hristos trebuia zidită pe acea temelie, ca ea niciodată să nu se clatine; și cu ocazia aceea am văzut de asemenea, că această zidire a început în ziua de Rusalii. Înșușirea cea mai remarcabilă a Adunării este părtășia ei prin Duhul Sfânt cu Domnul Isus, care S-a înălțat la cer. Domnul a dovedit prezența Sa acolo, puterea Sa și împlinirea făgăduinței Sale față de ei, prin aceea că El a trimis pe Duhul Sfânt. Faptul că Duhul a venit s-a arătat în Ierusalim în efectul asupra ascultătorilor lui Petru. Trei mii s-au convertit în ziua aceea la Domnul și au fost adăugați acelei grupe noi, care a fost formată ca o locuință a lui Dumnezeu prin Duhul.

Deci noi știm că, înainte ca Domnul nostru să se ducă la cer – când El în noaptea în care a fost trădat, dacă putem spune așa, a avut ultima discuție personală cu ucenicii Lui -, a căutat să le asigure aducerea lor aminte de El. El era pe cale să-i părăsească, însă ei trebuiau apoi să-și amintească în mod deosebit de El. Moartea aceea, pe care El o va îndura în Ierusalim, nu trebuia uitată. Și pentru aceasta El a instaurat sărbătoarea permanentă a frângerii pâinii.

Domnul era în înălțime, ei erau aici jos. El nu-i va părăsi și nici uita. El va fi întotdeauna la ei în puterea Duhului Său, pe care El Îl va trimite; însă un țel mare al Mesei Domnului era ca sentimentele lor față de El în timpul absenței Lui, care a trecut prin moarte pentru ei, să nu se rătăcească. Ceea ce în mod necesar trebuie să miște inima unui urmaș al Domnului Isus Hristos, mai mult decât orice altceva, este dragostea Lui, care a mers până în moarte. Ascultarea Lui față de Acela care L-a trimis, a mers până în moarte, da, moarte pe cruce. Cina este o sărbătoare de amintire a acelei morți.

Deci în Faptele apostolilor 2 stă înaintea noastră realitatea remarcabilă că Adunarea nou formată în Ierusalim a îndeplinit imediat această dorință a Domnului nostru, ca ei în aducerea aminte de El trebuiau să frângă pâinea. Adunarea lui Dumnezeu era complet altfel decât poporul vechi al lui Dumnezeu. Marele preot și adunarea sfatului iudaic nu aveau să spună sau să facă nici cel mai neînsemnat lucru în legătură cu pregătirile Adunării lui Dumnezeu. Duhul lui Dumnezeu era deja prezent în mijlocul ucenicilor. El nu era în Templul cu măreția lui arhitectonică, ci în aceia și la aceia care iubeau pe Domnul nostru Isus Hristos.

Stăruința împătrită

Faptele apostolilor 2.41-47: Aceia deci care au primit cuvântul lui au fost botezați; și în ziua aceea s-au adăugat cam trei mii de suflete. Și ei stăruiau în învățătura și în comuniunea apostolilor în frângerea pâinii și în rugăciuni. Și fiecare suflet a fost cuprins de teamă și multe minuni și semne se făceau prin apostoli. Și toți cei care credeau erau împreună și aveau toate în comun; și își vindeau proprietățile și bunurile și le împărțeau la toți, după cum avea cineva nevoie. Și în fiecare zi, stăruind într-un gând în templu și

frângând pâinea acasă, își luau hrana cu bucurie și curăție de inimă, laudând pe Dumnezeu și fiind plăcuți întregului popor. Iar Domnul adăuga în fiecare zi pe cei care erau mântuiți.

Duhul lui Dumnezeu amintește aici că ei „stăruiau în învățătura și în comuniunea apostolilor în frângerea pâinii și în rugăciuni”. Acestea erau cele patru lucruri caracteristice pentru poporul acesta. Nu mai este învățătura lui Moise; acum este învățătura apostolilor! Nu mai este părăsirea semințiilor naturale, care a luat naștere deoarece iudeii erau sămânța lui Avraam după carne, ci acolo era o părtășie cu totul nouă, o părtășie care a rezultat din faptul că Dumnezeu Duhul Sfânt locuia în ei, care a unit pe acești ucenici ai Domnului și i-a făcut una cu Hristosul lui Dumnezeu. Și această părtășie se exprimă prin aceea că ei erau o inimă și un suflet, că ei aveau totul în comun și erau împreună pentru un scop bine determinat. Acolo era o părtășie, părtășia sfinților, care este o însușire permanentă a Adunării.

Mădularul trupului lui Hristos nu este privit ca persoană izolată, nu ca individ. Este o persoană individuală, când este vorba de primirea Evangheliei; este o persoană individuală, când este vorba de responsabilitatea ei. Ca păcătos înaintea lui Dumnezeu omul este o persoană individuală, care este expusă judecății – și așa trebuie să fie -, dar când el vine la Hristos, el este adus în această părtășie, în această unire sfântă, pe acest loc al Adunării lui Dumnezeu, unde totul este una, deoarece Duhul Sfânt locuiește acolo. La început această unitate a fost permanent exprimată în acea formă de activitate spirituală.

Însă acolo era și frângerea pâinii. Domnul a rânduit-o – amintirea în comun de El în mâncatul din pâine și băutul vinului. Că El era absent, în măsura în care ochiul exterior putea vedea, ei știau aceasta. Însă El era prezent la ei, ca să stea înainte în această strângere laolaltă și să poarte grijă ca frângerea pâinii să devină cu totul altceva decât acea ceremonie iudaică goală, care încă se celebra în Ierusalim. La ei era o activitate vie în prezența Domnului viu, spre amintire că El, Fiul Dumnezeului cel viu, a mers din cauza noastră în moarte, spre gloria lui Dumnezeu.

Sunt amintite și rugăciunile. Acestea erau rugăciunile regulate ale Adunării ca Adunare. Ucenicii aveau privilegiul deosebit, că ei își puteau uni inimile înaintea tronului harului în rugăciune înflăcărată, în timp ce Duhul Însuși îi reprezenta. Nu era așa că un om se ruga pentru altul, ci că ei acționau împreună permanent în rugăciune. Fiecare din ei ducea o viață de rugăciune în sfera personală a cercului propriu; dar aceasta, despre care este vorba aici, era adevărat pentru ei toți, atunci când erau împreună. În felul acesta ei stăruiau în rugăciunile Adunării noi formate.

Noi nu ar trebui să trecem cu vederea importanța rugăciunii Adunării. Doi sau trei se pot ruga undeva, cândva, dacă au pe inimă o chestiune deosebită; însă aceasta nu este în mod natural rugăciunea Adunării. Rugăciunea Adunării are loc atunci când mădularele trupului lui Hristos se strâng laolaltă cu intenția comună că caute fața Domnului cu implorare aprinsă; și când ei sunt adunați în felul acesta, Duhul Sfânt îi reprezintă uniți așa cum sunt cu suspine negrăite. Astfel de rugăciuni sunt roditoare în binecuvântare.

Găsim că atunci când Adunarea din Ierusalim s-a rugat, întreaga cetate s-a mișcat – un semn remarcabil pentru faptul că Dumnezeu ascultă și împlinește rugăciunile unite. Și astăzi este la fel. În situația actuală a Adunării fărâmițate și împrăștiate rămâne adevărat că noi, dacă vrem, putem stăruii în rugăciune ca Adunare. Să nu uităm să facem aceasta.

Instituirea frângerii pâinii

Găsim că frângerea pâinii era o acțiune bine stabilită a acestor mădulare ale Adunării noi. Practicarea era așa de totală și clar stabilită, că în versetul 46 ni se spune, că ei în fiecare zi stăruiau într-un gând în templu și frângând pâinea acasă, își luau hrana cu bucurie. Aici se face o diferențiere între consumul de hrană și frângerea pâinii, pentru că în alt loc găsim că frângerea pâinii a fost folosită cu privire la o masă obișnuită, de exemplu în ultimul capitol din evanghelia după Luca (Luca 24.35). Aici frângerea pâinii nu era masa obișnuită; era o amintire de Domnul Isus conform cerinței Sale proprii, atunci când S-a înălțat la cer; și Duhul Sfânt leagă aceasta, ca să evite încurcătura cu servirea mesei obișnuite. Ei luau hrana lor cu bucurie, dar făceau frângerea pâinii acasă, nu în Templu. Și ei făceau aceasta zilnic. Inimile lor erau în permanentă legătură cu El, care nu demult a plecat din mijlocul lor. Era și pentru ei ceva real, deoarece nu trecuseră multe zile, numai câteva săptămâni, de când unii dintre ei L-au văzut în trup, când în camera de sus El le-a zis: „Faceți aceasta în amintirea Mea.”

Ei puteau să-și amintească exact de tonul cuvintelor Sale din camera de sus, când El le-a privit fețele și le-a zis: „Faceți aceasta în amintirea Mea.” Puteau ei să nu fie ascultători de El? Era o osteneală pentru ei să facă aceasta în fiecare zi în amintirea Lui? Era o realitate pentru ei în Ierusalim, dar noi nu ar trebui să uităm că, chiar dacă au trecut multe secole de când Domnul a rostit aceste cuvinte, Duhul Sfânt le poate face vii și reale și pentru noi, dacă vrem. Când suntem adunați laolaltă și simțim prezența Domnului Isus Hristos în mijlocul nostru și așteptăm ca Duhul Sfânt să lucreze printre noi, așa cum vrea El, vreți voi să-mi spuneți că El nu poate face glasul Domnului și prezența Domnului să fie realitate pentru inimile noastre?

Dar de ce aceasta nu este întotdeauna așa? Nu este din cauză că noi avem așa puțină credință? Pentru că noi venim înaintea Domnului într-un fel în care nu ar trebui să pășim înaintea prezenței Sale sfinte? Probabil că intrăm așa cum intrăm în sufrageria noastră ca să ne așezăm la masă, uitând că Domnul este prezent în Adunarea Sa. Frângerea pâinii era pentru persoanele din Ierusalim o adevărată masă de aducere aminte, și ea poate fi la fel de reală și pentru noi acum. Domnul este în mijlocul nostru; și Duhul Sfânt este prezent; și cu toată slăbiciunea noastră și cu tot eșecul nostru prezența Lui devine realitate pentru inimile noastre, în măsura în care înțelegem adevărul despre aceasta.

Așa era atunci direct la început în Ierusalim, și la fel găsim mai târziu în Troa în Faptele apostolilor 20.

Faptele apostolilor 20.6,7: Iar noi, după zilele Azimelor, am plecat cu corabia din Filipi și în cinci zile am venit la ei în Troa, unde am rămas șapte zile. Și, în ziua întâi a săptămânii, noi fiind adunați să frângem pâinea, Pavel a stat de vorbă cu ei, urmând să plece a doua zi; și a prelungit cuvântul până la miezul nopții.

În cetatea aceea ucenicii au venit laolaltă în prima zi a săptămânii în concordanță cu practica lor, în ziua învierii Domnului. Și noi știm că era o practică săptămânală, deoarece apostolul, care era într-o călătorie spre Ierusalim și era foarte preocupat să ajungă cât se poate de repede acolo, a zăbovit categoric șapte zile (așa putem deduce din Scriptură), pentru ca el să poată frânge pâinea cu ei și să se folosească de ocazia că ei erau împreună, ca să discute cu ei despre lucrurile lui Isus Hristos.

Și nu era așa, după cum s-ar putea deduce din textul obișnuit, că ucenicii s-au adunat ca să frângă pâinea, și Pavel a venit în mijlocul lor ca un străin; ci felul corect de a citi este: „pe când eram adunați”. Era practica comună a lor toți, a lui Pavel și a însoțitorilor lui și a fraților locali. Ei veneau laolaltă ca Adunare și scopul lor deosebit al străngerii lor laolaltă era să frângă pâinea în aducere aminte de Domnul Isus Hristos. Vorbirea lui Pavel către ei era pe locul al doilea; frângerea pâinii a fost pe primul loc, așa cum ar trebui să fie întotdeauna la Adunarea lui Dumnezeu. Motivul pentru aceasta este că frângerea pâinii este dorința categorică a Capului Adunării. Domnul Isus în măreția Lui, în autoritatea Lui ca și Cap peste toate lucrurile a făcut clar Adunării care este voia Sa în privința aceasta, și noi ne bucurăm să împlinim această voie a Sa.

Frângerea pâinii în practică

Trec la ceea ce apostolul spune în 1 Corinteni cu privire la frângerea pâinii din punctul de vedere al învățaturii. În cartea Faptele apostolilor avem locurile de referință istorică pentru practică, care sunt cu atât mai insistente cu cât ele sunt presărate ocazional pe parcursul relatării. La scrierea cărții Faptele apostolilor Luca nu îndreaptă atenția în mod deosebit spre frângerea pâinii, însă el amintește practica în derularea relatării sale, prin care se arată, că frângerea pâinii aparținea activităților regulate ale Adunării. Astfel se exprimă în formă discretă practicarea frângerii pâinii în Ierusalim și în Troa. Deoarece Domnul a stabilit așa puține detalii cu privire la această ceremonie – dacă am voie să folosesc acest cuvânt destul de rece -, sfinții lui Dumnezeu sunt în pericol s-o folosească abuziv. Permiteți-mi s-o folosesc la persoana întâi; noi suntem în pericol să folosim abuziv acest privilegiu prețios de aducere aminte de Domnul nostru Isus Hristos în frângerea pâinii.

1 Corinteni 10.14-22: De aceea, preaiubiții mei, fugiți de idolatrie. Vorbesc ca unora cu judecată: judecați voi ce spun. Paharul binecuvântării, pe care-l binecuvântăm, nu este el comuniune cu sângele lui Hristos? Pâinea, pe care o frângem, nu este ea comuniune cu trupul lui Hristos? Pentru că noi, cei mulți, suntem o singură pâine, un singur trup, pentru că toți luăm parte dintr-o singură pâine. Uitați-vă la Israelul după carne: cei care mănâncă jertfele, nu sunt ei părtași cu altarul? Deci ce spun eu? Că ceea ce este jertfit unui idol este ceva? Sau că un idol este ceva? Dar ceea ce jertfesc ei, jertfesc demonilor, și nu lui Dumnezeu. Și eu nu vreau ca voi să fiți părtași cu demonii. Nu puteți bea paharul Domnului și paharul demonilor; nu puteți lua parte la masa Domnului și la masa demonilor. Sau Îl provocăm pe Domnul la gelozie? Suntem noi mai tari decât El?

În scrisoarea adresată corintenilor, în ambele capitole, pe care noi toți le cunoaștem, capitolul 10 și 11, apostolul se preocupă cu tema aceasta sub două aspecte diferite, și fiecare aspect are

învățătura lui deosebită pentru ei și pentru noi. Dacă studiem foarte superficial capitolul 10, vedem că acolo se vorbește despre frângerea pâinii în contrast cu sărbătorile păgâne. Acești sfinți ai lui Dumnezeu erau în cea mai mare parte de curând convertiți de la idolatrie, și ei erau obișnuiți cu desfrâul care însoțea adorarea dumnezeilor falși. Noi știm că și astăzi este ceva ușor și un eșec mult răspândit de a aduce în Adunare obiceiurile din zilele neconvertirii. În zilele neconvertirii noastre ne slujeam nouă înșine. În cazul nostru s-ar putea să nu fi fost adorarea idolilor fără viață, însă cu siguranță am împlinit poftele inimilor noastre proprii și am mers pe căile noastre și am ascultat de glasul oamenilor de seama noastră. De aceea adevărul spus pentru corectarea corintenilor este valabil în fond și pentru noi.

Paharul binecuvântării

Oamenii aceștia au introdus în Adunare unele din obiceiurile lor păgâne de odinioară în legătură cu simpla amintire de Domnul Isus Hristos; și apostolul îi atenționează să fugă de idolatrie (1 Corinteni 10.14), deoarece puterea rea a lui satan stătea înapoia oricărei slujbe închinată idolilor și păta pe sfinți. El a spus (dacă am voie să încerc să interpretez cuvintele, ca să le înțelegem mai bine): această sărbătoare nouă, această frângere a pâinii, vă aduce în legătura cea mai apropiată și mai intimă unul cu altul și cu Hristosul lui Dumnezeu. Ce reprezintă pâinea? Ce reprezintă paharul? Este legătura cu Hristos și părtășia întregii Adunări. „Paharul binecuvântării”, spune apostolul, „pe care-l binecuvântăm, nu este el comuniune cu sângele lui Hristos?” Paharul exprima părtășia cea mai apropiată și mai intimă cu Hristos. Și apostolul le-a amintit în versetele anterioare cum a fost privită o astfel de legătură în lucrurile lui Dumnezeu în timpurile vechi-testamentale.

El se referă, așa cum vă amintiți, la situații din trecut din istoria poporului Israel, pe când călătoreau prin pustie. Atunci ei toți au mâncat aceeași mâncare spirituală; ei au băut toți aceeași băutură spirituală; și el adaugă ceva în legătură cu băutul apei, unde apa a curs din stâncă în chip minunat; el spune: „Stânca era însă Hristos.” Toți israeliții aveau în exterior parte de avantajele stâncii lovite: Hristos. Ei au băut din paharul binecuvântării, pe care apa stâncii lovite o dădea în pustie. Dar cât de mulți dintre ei au căzut în pustie din cauza legăturii lor cu idolii? Dumnezeu i-a lovit și cei mai mulți dintre ei n-au ajuns în țara făgăduită. Și lucrurile acestea, spune apostolul, „li s-au întâmplat spre atenționarea noastră”. Sunt atenționări serioase referitoare la legăturile care murdăresc.

Amintirea de Domnul Isus Hristos este o preocupare foarte sfântă. Venim în contact strâns cu Hristos, și într-un mod deosebit de solemn în legătură cu sângele Său. „Paharul binecuvântării, pe care-l binecuvântăm, nu este el comuniune cu sângele lui Hristos?” Și de aceea această slujbă este așa de sfântă. Noi atingem ceva care este sfânt, și de aceea, pentru că atingem ceva, care este sfânt în amintirea de Domnul Isus Hristos, ce fel de oameni ar trebui să fim! Ce evlavie ar trebui să fie în noi! Ce despărțire de tot ce murdărește și stă împotriva Hristosului lui Dumnezeu!

Noi suntem înclinați să privim numai faptul că suntem chemați să luăm paharul binecuvântării. Noi ne gândim în principal la el ca pahar al binecuvântării. Noi preamărim pe Dumnezeu pentru el. Inimile noastre se înalță spre El în mulțumire pentru privilegiul pe care

Îl avem, că suntem la masă și împreună putem avea parte de acest pahar al binecuvântării. Dar să mergem un pas mai departe. Să nu uităm că sfințenia este Casa lui Dumnezeu. Locuința Sa prin Duhul. Și această întrebare referitoare la comportarea sfântă este așa de serioasă, deoarece în această ocazie noi suntem legați strâns și intim cu Domnul Isus Hristos. Aceasta este, așa cum presupun, un motiv pentru care în pasajul acesta este amintit mai întâi paharul, o inversare a ordinii obișnuite. Putem presupune, că apostolul ar vorbi în primul rând despre pâine și apoi despre pahar, însă în loc să respecte ordinea istorică, el vorbește mai întâi despre pahar și apoi despre pâine. El vorbește despre sânge, înainte să vorbească despre trup. Deci sângele lui Hristos este cel care ne curăță de toate păcatele și le îndepărtează definitiv, el face împăcarea; el este baza părtășiei în lumina lui Dumnezeu; și de aceea ni se amintește stringent în primul rând, că dacă noi savurăm aceste privilegii deosebite și incomparabile, împlinim o misiune foarte sfântă. Părtășia cu sângele lui Hristos ne cere să ne păstrăm despărțiți de tot ce nu este în concordanță cu sfințenia Numelui lui Isus Hristos, a Domnului nostru.

Pâinea simbolică

„Pâinea, pe care o frângem, nu este ea comuniune cu trupul lui Hristos?” Aici este amintită din nou părtășia. De data aceasta în legătură cu trupul lui Hristos. Deci trupul lui Hristos are înțeles dublu, așa cum putem deduce din locul acesta. În primul rând pâinea simbolizează trupul lui Hristos, care a fost dat pentru noi, acel trup sfânt, cu care El a purtat păcatele noastre la lemnul blestemat. „Acesta este trupul Meu”, a spus Domnul și S-a referit la jertfa, care El însuși S-a făcut, pentru ca păcatele noastre să fie anulate. Însă aici este mai mult. Conform aspectului al doilea, trupul lui Hristos înseamnă toată grupa credincioșilor, care alcătuiesc Biserica Sa sau Adunarea. „Pentru că, după cum trupul este unul singur”, spune apostolul în capitolul 12, unde vorbește despre trupul natural, „după cum trupul este unul singur și are multe mădulare, ... tot așa și Hristos.” Ce vrea să spună el prin aceasta? El vrea să spună că Hristos este numele acelui om nou, a omului spiritual, care constă din Capul ceresc, Hristos, și Adunarea, mădularele Lui; ele sunt privite ca fiind una.

Deci trupul lui Hristos include pe toți aceia care sunt ai Săi, toți, care sunt legați cu El ca și Cap. Drept urmare apostolul spune în locul acesta: „Pentru că noi, cei mulți, suntem o singură pâine, un singur trup” (chiar dacă suntem mulți). El nu se referă aici la trupul lui Hristos ca jertfă, care a fost dat pentru noi, ci acel trup, care este constituit prin Duhul Sfânt din aceia care aparțin Domnului Isus Hristos. Aceștia sunt trupul lui Hristos. Și de aceea avem această realitate remarcabilă, că doi sau trei, care sunt adunați în Numele Domnului Isus Hristos spre amintirea Domnului în moartea Sa, văd înaintea lor în pâine un simbol al acelui trup desăvârșit, care este Adunarea lui Dumnezeu, pentru care Hristos S-a dat la moarte. Probabil sunt numai două sau trei mădulare laolaltă, însă acolo înaintea Domnului ele sunt îndreptățite să vadă într-o pâine acel un singur trup, care este unit cu El prin Duhul Sfânt; noi nu ar trebui să uităm această latură a adevărului. Extinderea uriașă a Adunării lui Dumnezeu pe parcursul secolelor, în ceea ce privește timpul, este prezentată aici la Masa Domnului în unitatea ei de fiecare dată când noi ne strângem pentru frângerea pâinii.

Domnul dorește ca noi să nu uităm că El a murit pentru întreaga Adunare, care este o singură Adunare, indiferent cât de slabi și de puțini am fi noi, indiferent cât de fărâmițați ar fi sfinții

lui Dumnezeu și indiferent cât de pierdută este starea Bisericii în general. Gândul pe care El îl avea înaintea Lui era acela, ca ei să fie una, oricât de mulți și de diferiți ar fi ei, și El vrea ca ei să fie acum una. Ei sunt de aceea una, pentru că sunt una prin Duhul Sfânt, și ei vor fi una în glorie din veșnicie în veșnicie.

Înainte ca pâinea să fie mâncată, ea este desigur frântă. Ea este dată tuturor, pentru ca toți să aibă parte din ea. Însă gândul unității este dominant în acest capitol. Dumnezeu ne cere, prieteni dragi, să păstrăm această legătură intimă în acest timp al fărâmițării. Noi nu ar trebui să renunțăm niciodată la această mărturie. Dacă privim în jurul nostru și vedem pretutindeni în creștinătate partide care se ceartă, Domnul ne amintește că ai Lui sunt încă una, un trup. Noi aparținem aceluși trup, pentru care El Însuși S-a dat la moarte: „Porțile locuinței morților nu îi va birui.” El a spus: „Vreau să zidesc Adunarea Mea”, și El va face aceasta. Și pentru că El a spus-o, noi credem aceasta și ne bucurăm. Motivul certitudinii noastre este în faptul că El a murit și a biruit moartea prin autoritatea Sa desăvârșită și că El este acum înălțat în cer.

Vedem astfel, că în acest capitol 10 este exprimată în mod deosebit întrebarea referitoare la părtășie; noi toți avem parte din aceea o singură pâine. Și pe baza acestui adevăr noi avem o mare responsabilitate, chiar dacă momentan nu putem să vă prezentăm mai multe detalii despre aceste lucruri.

Doresc acum să spun ceva pe scurt despre capitolul următor cu referire deosebită la această lucrare de aducere aminte a Adunării.

Domn și Hristos

1 Corinteni 11.20-26: Când voi vă adunați deci în același loc, nu este ca să mâncați Cina Domnului; pentru că fiecare, mâncând, își ia mai înainte propria cină, și unul este flămând, iar altul se îmbată. Nu aveți deci case ca să mâncați și să beți? Sau disprețuiți Adunarea lui Dumnezeu și faceți de rușine pe cei care nu au? Ce să vă spun? Să vă laud? În aceasta nu vă laud. Pentru că eu am primit de la Domnul ce v-am și dat, că Domnul Isus, în noaptea în care a fost vândut, a luat pâine și, mulțumind, a frânt și a spus: „Acesta este trupul Meu, care este frânt pentru voi: faceți aceasta spre amintirea Mea“. Tot astfel și paharul, după cină, spunând: „Acest pahar este noul legământ în sângele Meu: faceți aceasta, ori de câte ori îl beți, spre amintirea Mea“. Pentru că, ori de câte ori mâncați pâinea aceasta și beți paharul, vestiți moartea Domnului, până vine El.

Așa cum bine știm, 1 Corinteni 11 prezintă un alt aspect al frângerii pâinii. Întrebarea, care stă aici înaintea apostolului, este comportarea corectă a fiecăruia care este prezent pentru a lua parte la Masa Domnului. Ei sunt prezenți, și fiecare are responsabilitatea personală. Nu este vorba de faptul că ei sunt una și toți sunt contopiți într-o unitate spirituală, ci aici este privită comportarea fiecăruia. Este așa, că o persoană sau alta este judecată de Domnul și disciplinată. Aici este introdusă responsabilitatea, și acesta este motivul pentru care Numele Domnului în capitolul 11 este altfel decât în capitolul 10. În capitolul 10 este, așa cum am văzut, Hristosul. „Sângele lui Hristos ... trupul lui Hristos”. Acesta este numele oficial al Domnului ca Acela căruia Îi aparține Adunarea în unitatea ei: „Hristos a iubit Adunarea și S-a dat pe Sine Însuși pentru ea.” Însă poziția Lui de Domn este introdusă când este vorba în mod

deosebit de adevărul referitor la responsabilitatea noastră față de El, Cel care este Domnul nostru (vezi Luca 6.46).

Apostolul arată clar că este posibil pentru persoane să vină împreună și să ia parte la Masa Domnului și cu toate acestea nicidecum să nu savureze Masa Domnului. Corinteni au venit laolaltă, și rezultatul era că ei au mâncat propria lor masă. Ei au adus mâncărurile lor și propriul lor eu rău cu ei. „Eul propriu” avea prioritate în inimile lor, tot timpul cât erau împreună. Și cu toate că cu gura făceau mișcările obișnuite, inimile lor erau mult departe de Domnul.

Seriozitatea străngerii laolaltă

Domnul privește întristat spre această adunare; și în autoritatea și puterea Lui judecă pe aceia care sunt adunați să-și amintească de moartea Lui dar care au uitat prezența Sa vie. El umblă încă ca Domn în mijlocul Adunării, și noi ar trebui să ne amintim de aceasta, atunci când venim laolaltă. Căci dacă ținem seama de aceasta, mai poate fi o sarcină mai serioasă pentru noi pe pământul acesta? Există ceva mai serios decât să fi laolaltă, ca să-ți amintești de Domnul Isus Hristos, când a murit? Probabil am văzut pe cei dragi ai noștri plecând de la noi. Vai, nu este adevărat, ce chestiune serioasă este aceasta, când aceia, pe care îi iubim cel mai mult, ne părăsesc, și noi nu mai vedem fața lor? Dar în cele din urmă, ce este viața celor dragi ai noștri în comparație cu moartea Domnului Isus Hristos? Că Domnul vieții, Cel care avea toată autoritatea asupra morții, a trebuit să Se cufunde în moarte – și ce fel de moarte, moarte pe cruce!

Când venim laolaltă pentru frângerea pâinii și prin credință privim mereu spre Golgota și ne amintim de stațiunile de ocară și suferință, ele ne devin foarte cunoscute, însă de fiecare dată, când ele stau în felul acesta înaintea inimilor noastre, sunt mai noi și mai depline. Cu siguranță este așa. Știm că aceasta este preocuparea cea mai serioasă a sfinților lui Dumnezeu în lumea aceasta. Și de aceea este permanent necesară băgarea de seamă, când te apropii ca să ai parte de amintirea de Domnul nostru Isus Hristos. Apostolul presupune că sfinții din Corint au înțeles că Domnul este prezent acolo la Masa Sa. Ca să zicem așa, El trebuie să supravegheze ce se petrece la aducerea aminte de moartea Sa.

Apostolul le-a dat ceea ce el însuși a primit de la Domnul. Dacă medităm la realitatea acestei descoperiri deosebite, seriozitatea întregii chestiuni devine și mai clară. Apostolul le putea spune că Domnul în glorie a vorbit cu el direct și special despre masa Sa. Pavel, cel mai mare dintre apostoli, nu era împreună cu cei unsprezece în încăperea înainte de răstignire; dar Domnul i-a vorbit din cer direct, pentru ca el să audă direct de pe buzele Lui aflat în glorie, că această masă trebuie sărbătorită de aceia care Îl iubeau. Pavel vorbește despre faptul că masa a fost instituită în noaptea în care El a fost vândut. „Am primit de la Domnul ce v-am și dat, că Domnul Isus, în noaptea în care a fost vândut, a luat pâine și, mulțumind, a frânt și a spus: «Acesta este trupul Meu, care este frânt pentru voi: faceți aceasta spre amintirea Mea». Tot astfel și paharul, după cină, spunând: «Acest pahar este noul legământ în sângele Meu: faceți aceasta, ori de câte ori îl beți, spre amintirea Mea.»”

„Trupul Meu”, „sângele Meu”, „amintirea Mea”? *Înapoia* (nu *în*) pâinii și a vinului stătea realitatea prezenței Sale personale. Masa era o amintire de El în moartea Lui, dar era o amintire de El, Cel viu. Ea îndrepta inimile lor spre Golgota, dar El era prezent; acesta era punctul important. Ei aveau case, ca să mănânce și să bea în ele, dacă era vorba să potolească foamea și setea; atunci ei trebuiau să ia hrana necesară în casele lor. Însă la Cină Domnul era prezent, în timp ce moartea Lui și felul morții Lui mișcau inima lor.

Și dacă aceasta le-a devenit clar prin Duhul Sfânt, că El era prezent, atunci ei ar lua oarecum automat atitudinea de adorare, dacă se gândeau că El, Cel care stătea înaintea inimilor lor, a fost răstignit cu adevărat. Când Toma a văzut mâinile și coasta Lui, a exclamat: „Domnul meu și Dumnezeuul meu!” Și așa va fi și la noi, când suntem înaintea Lui și privim mâinile și coasta Lui, sub influența Duhului Sfânt inimile noastre vor izbucni ca de la sine în strigătul de adorare: Domnul nostru și Dumnezeuul nostru! O astfel de adorare nu este ceva care poate fi planificat dinainte. Nu este ceva pe care îl putem inventa în sfera particulară a locuințelor noastre. Adorarea curge din inimile noastre fără influența noastră prin lucrarea Duhului Sfânt, când suntem adunați laolaltă. Noi trebuie numai să luăm seama ca inimile noastre, când venim, să fie într-o așa stare, ca Duhul Sfânt să poată lucra liber în noi.

Și ce fel de stare este aceasta? Starea corectă este când noi avem pe Domnul Însuși înaintea inimilor noastre. Eu am venit să mă gândesc la El. Nu, haideți să formulăm altfel aceasta. Eu spun înainte: eu vin la ora 11 să-mi amintesc de El. Și desigur gândul acesta mă va muștra. Dacă în inima mea și pe conștiința mea este ceva care nu se cuvine, chiar și numai gândul, certitudinea și încrederea că eu sunt pe punctul de a păși în prezența Domnului Isus Hristos, mă va călăuzi înainte de a ajunge acolo, să mărturisesc păcatele mele. Și cu credincioșie El va ierta păcatele mele și mă va curăța de orice fărădelege, așa că eu mă pot apropia ca o persoană curată, ca vas curat, curățit cu apă, prin Cuvânt, pregătit să fie folosit de Duhul Sfânt. Atunci Duhul Sfânt va aduce înaintea sufletului meu gânduri noi referitoare la Domnul nostru, aspecte noi despre Persoana și lucrarea Lui, amintiri noi și bucurii noi; și inima va tresălta cu bucurie în laudă și adorare. Să nu luăm totul ca de la sine, ca și cum nu ar fi necesară o verificare serioasă a inimii, atunci când venim împreună să sărbătorim moartea Domnului.

Comportare nedemnă

1 Corinteni 11.27-34: Astfel că oricine mănâncă pâinea sau bea paharul Domnului în chip nevrednic va fi vinovat față de trupul și sângele Domnului. Să se cerceteze dar omul pe sine și așa să mănânce din pâine și să bea din pahar. Pentru că cine mănâncă și bea își mănâncă și își bea judecata, dacă nu deosebește trupul. De aceea sunt mulți între voi slabi și bolnavi și mulți adorm. Pentru că, dacă ne-am judeca noi înșine, n-am fi judecați. Dar când suntem judecați, suntem disciplinați de Domnul, ca să nu fim condamnați împreună cu lumea. Astfel, frații mei, când vă adunați ca să mâncați, așteptați-vă unii pe alții. Dacă cineva este flămând, să mănânce acasă, încât să nu vă adunați spre judecată. Iar celelalte le voi rândui când voi veni.

Acest pasaj din 1 Corinteni 11 este citit deseori numai parțial. Citim versetele care se referă direct la masa Domnului (1 Corinteni 11.20-26), dar când ajungem la versetele 1 Corinteni 11.27-34, care vorbesc de mâncatul nedemn al pâinii și băutul nedemn din pahar, ne dăm

înapoi din cauza seriozității acestor cuvinte: „oricine mănâncă pâinea sau bea paharul Domnului în chip nevrednic va fi vinovat față de trupul și sângele Domnului.” În privința aceasta unii spun imediat: eu nu pot veni; căci sunt sigur că nu sunt vrednic să vin. – Dar dacă cercetăm pasajul din Scriptură găsim că nu este vorba de vrednicia mea pentru a veni. Este vorba de nevrednicie în legătură cu comportarea mea, atunci când sunt acolo. „Deci cine mănâncă și bea în chip nevrednic”; este clar că este vorba de felul în care are loc sărbătoarea. Ea nu trebuie să fie ținută în chip nevrednic.

Păcatul din Corint era acela, că eul a fost permis la Masa Domnului. Unul era beat, altul mânca mâncarea lui înaintea altora; fiecare căuta locul întâi și cel mai de sus. Și eului i se poate ceda în multe feluri. Se poate ajunge la ceartă, cine să propună primul o cântare sau cine să citească un pasaj din Scriptură. Eul poate ieși în evidență sub tot felul de forme. Când o persoană citește un pasaj din Scriptură, pot eu spune: nu îl voi însoți. Când cineva rostește o rugăciune de cerere sau de mulțumire, pot eu spune pentru mine însumi; nu voi spune amin? Și cine vorbește așa? Eu însumi. Acel eu rău, pentru care Hristos a murit. El își înalță capul lui rușinos în acel loc foarte sfânt și în această prezență sfântă. Atunci mănânc și beau în chip nevrednic. Atunci sunt în pericol să fiu vinovat de trupul și sângele Domnului. Uit însemnătatea mare a acestor imagini; uit prezența sfântă a Domnului meu; ignorez călăuzirea lui Dumnezeu, a Duhului Sfânt. Și ce este o astfel de comportare, decât blasfemie în casa lui Dumnezeu? La ce altceva mă pot aștepta decât la disciplinare, la exercitarea disciplinării severe din partea Domnului, de care suntem atenționați aici?

O, prieteni dragi, cuvintele serioase nu stau neintenționat în strânsă legătură cu Masa Domnului. Nu ni se cuvine să presupunem că ele se referă numai la persoanele care au trăit cu mult timp în urmă, și nu la noi înșine. Nu, ele se referă la fiecare din noi. Fiecare din noi – îmi pare rău, dacă trebuie să spun aceasta – este în pericol ca la Masa Domnului să mănânce și să bea în chip nevrednic, deci s-o ia în chip nevrednic. Dacă gândești, că nu ești în pericol, eu nu pot fi de acord cu tine. Chiar dacă pot vorbi numai despre mine însumi, totuși toate mădularele trupului lui Hristos descind din aceeași rasă decăzută; ei toți au în ei înșiși aceeași natură decăzută. Hristos a condamnat la cruce prin jertfa Sa pe acel eu vechi, acea natură rea, și, dragi prieteni, dacă noi nu menținem natura veche la locul unde El a pus-o, și anume sub picioarele Sale, atunci ea va apare chiar și la această ocazie absolut de sfântă a amintirii de Domnul în moartea Sa.

Să avem grijă, ca să ne condamnăm singuri, pentru că Domnul este sfânt. „Fiți sfinți, căci Eu sunt sfânt.” Fără aceasta nu putem obține starea de sfințenie practică, care este necesară pentru prezența Sa. Fără aceasta nu putem „vedea pe Domnul” (Evrei 12.14). Aici este o sfințenie practică, la care Domnul ne îndeamnă cu insistență, și noi suntem în pericol să uităm responsabilitatea noastră în această privință. Pericolul cel mai mare pentru aceasta constă în motivul simplu, că, atunci când noi venim din când în când laolaltă, nu există nici o organizare oficială, nici o ceremonie exterioară, nici un cadru fix sau o derulare fixă stabilite dinainte, ca să călăuzească gândurile noastre și care să împiedice acea pătrundere iresponsabilă a acelor care nu sunt îndreptățiți să vorbească.

De aceea există pericolul permanent, ca să cădem într-o formă oarecare de comportare necuvenită, chiar și numai în gândire și nu în faptă, și astfel pierdem dulceața amintirii conform Scripturii de Domnul Isus în moartea Sa. Și, dragi prieteni, este foarte sigur că acolo învățăm mai mult despre dragostea Domnului nostru Isus Hristos decât oriunde în altă parte, pentru că în suferințele Lui în acel întuneric, prin care El a trebuit să treacă în tot acel timp îngrozitor la cruce, vedem cu ajutorul călăuzirii Duhului Sfânt strălucind dragostea și gloria lui Dumnezeu, chiar și în acele ceasuri întunecate. Ne gândim la El în moartea Lui, și inimile noastre se înalță în adorare și mulțumire către Dumnezeu Tatăl, care L-a trimis, și spre Dumnezeu Fiul, care S-a dat pe sine Însuși, pentru ca ascultător să intre chiar în moarte, da, în moarte pe cruce.

Prelegerea a doua „Christ and the Communion Service of His Church“ din seria de prelegeri *Christ and His Church*, ținută în anul 1929 în Wildfell Hall, Catford, Londra.

Partea a 3-a: Hristos și mădularele diferite ale trupului Său

Versete călăuzitoare: 1 Corinteni 12

Introducere

Locul acesta din Scriptură (1 Corinteni 12) este unul din mai multe locuri din Noul Testament care tratează tema apartenenței la trupul lui Hristos.

Am văzut săptămâna trecută că unitatea trupului lui Hristos este prezentată simbolic la Masa Domnului prin o pâine. Acolo era prezentată realitatea unității trupesti în legătură cu amintirea de Domnul Isus în moartea Sa; dar aici în capitolul 12 din 1 Corinteni se exprimă foarte clar diversitatea care este în trupul lui Hristos.

Trupul lui Hristos este unul și în privința aceasta este total diferit de unitatea poporului Israel. Această națiune era constituită, așa cum știm, din douăsprezece seminții, și aceste douăsprezece seminții erau prezentate înaintea Domnului prin cele douăsprezece pâini de pe masa prezentării pâinilor, o pâine pentru fiecare seminție. Era exprimată o unitate națională în faptul că toate semințiile erau acolo, și națiunea ca întreg era reprezentată în felul acesta, în timp ce faptul că ei aveau responsabilitatea comună de conducere era prezentat prin aceea că erau douăsprezece pâini. În prezentarea Adunării lui Hristos este însă numai *o singură* pâine. Și această unitate intimă constă în ciuda faptului că trupul lui Hristos se compune din credincioși dintre iudei și dintre păgâni, din liberi și din cei care nu sunt liberi, da, din toate clasele și raporturile sociale dintre oameni. Ei toți au fost aduși laolaltă și prin Duhul Sfânt sunt contopiți într-o singură corporație: trupul lui Hristos.

Însă Adunarea nu este o părtășie și o aglomerare de oameni care sunt toți la fel, care toți sunt identici în caracter, predispoziție și constituție înaintea Domnului și care constituie, ca să spun așa, o mulțime stabilă din părți identice. Există diversitate între mădularele lui Hristos, care

este necesară pentru viață, pentru acționarea vie între ei și spre mărturie în lume pentru Dumnezeu. De aceea Duhul lui Dumnezeu folosește această imagine a corpului omenesc ca să prezinte raportul credincioșilor unul față de altul în trupul lui Hristos și în contextul lor cu El ca și Cap al lor aflat în înălțime.

Legătura cu Capul

Când se vorbește despre trupul lui Hristos deseori se trece cu vederea că trupul fără Cap este lipsit de importanță. Trupul decapitat al lui Goliat era numai dovada înfrângerii lui definitive. Trupul lui Hristos pe pământ este realmente de neimaginat fără Capul lui; și noi ne putem ușor lăsa jefuiți de frumusețea și puterea acestui adevăr, prin aceea că uităm că există o legătură reală și vie între sfinții lui Dumnezeu ca întreg și Domnul Isus Hristos în înălțime. El este Capul viu acolo, și deoarece El este Capul viu acolo, trupul lui Hristos trăiește și pe pământ, și el va trăi și trebuie să trăiască atâta timp cât Capul rămâne neatins în glorie.

Faptul acesta este un izvor de mângâiere pentru sfinții lui Dumnezeu, care sunt cu adevărat încercați și devin neliniștiți prin constituția actuală a lucrurilor bisericești, care este așa de diferită de ceea ce noi găsim în Sfânta Scriptură. Probabil unele persoane sunt doborâte prin încercătura care există; ele spun: ce se va petrece cu noi? Ce se va petrece cu sfinții lui Dumnezeu? Ce se va petrece cu Adunarea lui Dumnezeu? Se vor distruge toate? Să se destrame absolut în bucăți și mărturia să devină total distrusă? Niciodată, și anume din cauza acestei legături nevăzute, dar reale cu Domnul Isus Hristos în înălțime.

Și această legătură – dacă îmi permiteți să rămân un moment la punctul acesta – a „trupului” cu Hristos depinde la fel de puțin de noi înșine, precum părtașia personală cu Hristos depinde de noi înșine. Ca să dăm un exemplu: știm foarte bine că putem petrece o zi întregă în dialog fericit cu Domnul Isus Hristos, însă aceasta este rezultatul unui efort conștient din partea noastră. Pe de altă parte putem pierde complet sentimentul părtașiei, pe care o avem cu Tatăl și cu Fiul, și de care ar trebui să ne bucurăm ca și copii ai lui Dumnezeu, deoarece pe căile noastre suferim și lăsăm lucruri să vină asupra noastră și lăsăm problemele temporale să cucerească locul principal în inima noastră. De aceea, privit sub forma aceasta, bucuria părtașiei personale depinde de noi. Însă legătura minunată a Adunării lui Dumnezeu cu Domnul Isus Hristos nu depinde de noi. Noi suntem botezați prin Duhul Sfânt al lui Dumnezeu să alcătuim un trup, și Duhul Sfânt al lui Dumnezeu este cel care constituie legătura puternică între sfinții lui Dumnezeu ca trup al lui Hristos pe pământ și Capul glorificat în cer. Și atâta timp cât Adunarea este pe pământ, Duhul rămâne în această locuință a lui Dumnezeu.

De aceea putem scoate îndrăzneală și mângâiere din amintirea de această realitate. Trebuie să reținem și faptul că această purtare de grijă activă, pe care Domnul o practică, nu ne eliberează de orice responsabilitate cu privire la Adunare. Aceasta este accentuat categoric prin Scriptură. Noi avem responsabilitatea proprie ca mădulare ale trupului lui Hristos, și în acest capitol 12 sunt prezentate lucruri care se petrec între sfinții lui Dumnezeu spre zidire, spre bucuria lor spirituală, spre pacea lor, spre puterea de mărturie a lor despre adevăr în lumea aceasta. Duhul lui Dumnezeu ne arată aici că toți sfinții lui Dumnezeu sunt dependenți

unii de alții; că bunăstarea lor comună și creșterea spirituală se bazează pe efortul, pe credința și pe părțasia fiecăruia în parte cu Domnul Isus Hristos.

Duhul glorioasă pe Hristos

Veți vedea că la începutul acestui capitol apostolul se referă la diferența categorică, care ar trebui să se vadă între puterea Duhului Sfânt al lui Dumnezeu, când ea lucrează în Adunare, și acțiunea falsă a trimișilor lui satan – a demonilor, care exercită o influență distrugătoare asupra oamenilor prin idoli.

1 Corinteni 12.1-3: Dar despre cele spirituale, fraților, nu doresc să fiți neștiutori. Știți că, atunci când erați dintre națiuni, erați duși spre idoli cei muți, ca și cum ați fi fost mânați. De aceea vă fac cunoscut că nimeni, vorbind prin Duhul lui Dumnezeu, nu spune: „Isus să fie anatema!“ Și nimeni nu poate spune: „Isus este Domn!“, decât prin Duhul Sfânt.

Corintenii erau obișnuiți prin starea lor naturală cu descoperirile spirituale și de aceea puteau fi înșelați când acestea aveau loc în Adunarea lui Dumnezeu. Prin urmare apostolul le-a dat un test, prin care ei puteau verifica ce era de la Duhul Sfânt și ce era de la un duh necurat; și această piatră de încercare era suveranitatea lui Hristos. Duhul lui Dumnezeu glorioasă constant pe Domnul Isus Hristos și Îl numește „Domn“; dar un duh necurat niciodată nu face aceasta. Niciodată! El este prezent, ca dacă este posibil să dezonoreze Persoana Domnului Isus și să-L îndepărteze din raza de privire a sfinților lui Dumnezeu. Apostolul scrie: „De aceea vă fac cunoscut că nimeni, vorbind prin Duhul lui Dumnezeu, nu spune: «Isus să fie anatema!» Și nimeni nu poate spune: «Isus este Domn!», decât prin Duhul Sfânt.”

Acțiunea divină și darurile

După aceea el continuă și arată în versetele 4 până la 6 că lucrurile, care au loc spre zidirea și întărirea reciprocă, rezultă din acțiunea Duhului lui Dumnezeu, din acțiunea Domnului Isus Hristos, da, a lui Dumnezeu Însuși. El spune:

1 Corinteni 12.4-6: Dar sunt deosebiri ale darurilor, însă este același Duh; și sunt deosebiri ale slujbelor, și același Domn; și sunt deosebiri ale lucrărilor, dar este același Dumnezeu, care lucrează toate în toți.

El exprimă aici marea realitate că, orice slujitor învrednicit să lucreze printre sfinții lui Dumnezeu vine la noi prin puterea lui Dumnezeu, care lucrează în mijlocul nostru. Aceasta pare să fie un adevăr foarte simplu și elementar, dar are o importanță reală pentru noi, deoarece noi ne găsim probabil într-o grupă foarte mică de oameni, unde, de fiecare dată când ne strângem, elementele slăbiciunii ne sar în ochi. Și dacă presupunem că sursele noastre de ajutor sunt cu totul în mâinile și în inimile acelora care sunt adunați laolaltă, probabil devenim deprimați din cauza acestei stări săracăcioase. Ne cuprinde deznădejdea din simplul motiv că am uitat existența Duhului lui Dumnezeu; am uitat suveranitatea lui Hristos; am uitat că Dumnezeu Însuși lucrează totul în toți în Adunare. Pe scurt, avem trecut cu vederea încurajarea întreită cuprinsă în aceste versete.

Pavel spune mai întâi: în Adunare sunt prezente multe și diferite daruri de har, însă acolo este un Duh, care le dă. Același Duh împarte darurile Sale unuia și altuia, așa cum Îi place Lui. El este suveranul. El numește. Nu este nici o organizare omenească, ci diferitele feluri de daruri de har descind de la același Duh. Precis ați observat cum în capitolul acesta se întâlnește mereu expresia „același Duh”. Este un Duh, Unul, care a coborât la Rusalii, Unul, care locuiește în Adunare, Unul, pe care Domnul ni L-a promis, că El va trebui să fie întotdeauna la noi. Nu este un duh omenesc, un duh rău, ci același Duh al lui Dumnezeu, El dă darurile.

Însă în al doilea rând un om poate avea un dar al Duhului și poate fi îngrijorat să știe cum și când trebuie să-l folosească. Pentru călăuzirea în acest domeniu el trebuie să privească la Domnul Isus, așa cum se poate deduce din învățătura cuprinsă în versetele care urmează. Ei aveau felurite slujbe, în ceea ce privește stabilirea timpului când darul trebuia să acționeze. Era ordinea mișcărilor sufletului, care călăuzea pe fiecare om când trebuia să vorbească și când trebuia să tacă; în ce loc trebuia să vorbească și ce loc nu trebuia să-l viziteze. Toate astfel de acțiuni stau sub conducerea „aceluiși Domn”.

Exemple în acest sens se găsesc în cartea Faptele apostolilor. Aceia, care voiau să călătorească spre Bitinia, au fost împiedicați prin Duhul lui Hristos să meargă acolo (Faptele apostolilor 16.7). Domnul a vorbit cu Pavel în Corint și i-a spus că El are un popor mare în cetatea aceea, și apostolul a rămas 18 luni acolo și i-a învățat Cuvântul lui Dumnezeu (Faptele apostolilor 18.9-11), și astfel găsim aici cum Domnul Își exercită dreptul Lui la suveranitate în mijlocul Adunării. Omul, care a primit un dar de la Duhul Sfânt, nu are nici un drept să-l folosească, decât numai la îndrumarea Domnului. Domnul nu va permite nimănui să folosească darurile Lui spre propria satisfacție a celui care îl posedă, ci numai așa cum El vrea să-l vadă folosit în mijlocul Adunării. Chiar și atunci când este vorba numai de a cânta o cântare de laudă comună în Adunare, Domnul Isus Hristos spune: „Te voi lauda în mijlocul Adunării” (Evrei 2.12). El conduce pe ai Săi în laudă și mulțumire aduse lui Dumnezeu.

Așa se face că Domnul supraveghează ce fel de lucrări au loc în trupul lui Hristos pentru menținerea lui. Și după aceea apostolul spune: „sunt deosebiri ale lucrărilor, dar este același Dumnezeu, care lucrează toate în toți.” El arată clar, că este Dumnezeu Însuși, care lucrează – nu că Duhul nu ar fi Dumnezeu, El este Dumnezeu; nu că Domnul Isus nu ar fi Dumnezeu, El este Dumnezeu. Însă apostolul rezumă Trinitatea într-un cuvânt și ne arată că Dumnezeu Însuși este foarte interesat de toate chestiunile Adunării lui Dumnezeu. El lucrează totul în toți în Adunare. Cuvintele sunt așa fel așezate că nu este nici un loc de subterfugiu de la acțiunea Lui. Nu este nici un mădular mic necunoscut, a cărui misiune să fie omisă. Nu este făcută nici o faptă minusculă, nici o misiune cum ar fi propunerea unei cântări sau împlinirea unei alte misiuni mici de către un mădular al trupului lui Hristos, fără ca Dumnezeu Însuși să fie Acela care lucrează totul în toți. Cât de mult atribuie o astfel de lucrare un caracter sfânt Adunării! Și cât de eficient este aceasta pentru binele Adunării!

Descoperirea Duhului

Am vorbit deja de faptul că Duhul oferă darurile în general (1 Corinteni 12.4).

1 Corinteni 12.7-10: Dar fiecăruia i se dă arătarea Duhului spre folos. Pentru că unuia i se dă, prin Duhul, cuvânt de înțelepciune; și altuia, cuvânt de cunoștință, potrivit aceluiași Duh; și altuia, credință, în același Duh; și altuia, daruri de vindecare, în același Duh; și altuia, lucrări de putere; și altuia, profeție; și altuia, deosebirea duhurilor; și altuia, felurite limbi; și altuia, interpretarea limbilor.

Apostolul vorbește și mai clar începând cu versetul 7 despre descoperirea Duhului! „Dar fiecăruia i se dă arătarea Duhului spre folos.” Ce să înțelegem noi prin „descoperirea Duhului”? Descoperirea este actul prin care prezența Duhului este făcută clar și deschis pentru alții. Ce este ascuns este desigur nedescoperit: și Duhul Sfânt Însuși este aici în lumea aceasta sub formă invizibilă. Domnul Isus Hristos, Dumnezeu Fiul, a fost descoperit în carne. El a fost văzut de îngeri și de oameni. El a fost văzut și auzit de apostoli și de alți oameni. El a fost descoperit în lume. Însă Duhul Sfânt nu a devenit carne, și de aceea prezența Lui și lucrarea Lui sunt în cea mai mare parte ascunse. Descoperirea Duhului are loc prin mădularele trupului lui Hristos. Faptul că o persoană sau alta are un dar este cunoscut numai Duhului, cu excepția cazului în care Duhul Însuși se revelează, prin aceea că El lucrează prin această persoană și darul este practicat. De aceea apostolul vorbește aici despre „arătarea Duhului dată fiecăruia spre folos”.

Să venim la primul exemplu. Un om oarecare are cuvântul înțelepciunii! El este prezent în sufletul lui. Este o putere, pe care o are în sine însuși să diferențieze adevărul spiritual. Duhul i-a dat-o, și el însuși se bucură de ea. Dar în ceea ce privește restul Adunării, ei nu știu nimic despre aceasta, până când Duhul Sfânt conduce acea persoană să folosească cuvântul înțelepciunii spre mângâierea și întărirea fraților lui. Atunci se arată lucrarea Duhului Sfânt. Când un frate se scoală și aduce un cuvânt de înțelepciune, atunci eu îmi spun: aceasta este de la Duhul lui Dumnezeu. Omul acesta vorbește ca și cum este călăuzit de Dumnezeu. Știu că în cuvântul acesta este cuprins ceva pe care eu pot să-l transpun în viața mea. Simt că puterea Duhului de înțelepciune îl însoțește. - În felul acesta apostolul ne dă de fapt o regulă după care noi putem recunoaște lucrarea Duhului Sfânt între mădularele trupului lui Hristos. Dacă aceia care posedă daruri ale harului sunt mânăți de Duhul Sfânt al lui Dumnezeu, ei fac ceva sau spun ceva în Adunare care este de folos fraților și surorilor. O astfel de exercitare folositoare nu ia naștere simplu prin faptul că o persoană are un gând foarte fericit, care i-a venit în timpul săptămânii și la care omul gândește acum că el îl poate face cunoscut tuturor celorlalți în dimineața zilei Domnului. Nicidecum nu este o consecință logică că cuvântul de la Dumnezeu, care i-a fost foarte de folos, este în această ocazie deosebită și un cuvânt de înțelepciune pentru alții. Cine poate judeca ce este potrivit pentru toți cei adunați în Numele Domnului Isus? Este Duhul lui Dumnezeu, care descoperă puterea Lui de control și influență, prin aceea că El alege și conduce slujirea pentru sfinții lui Dumnezeu într-o formă de foarte mare ajutor.

Și astfel aveți această prezentare a diferitelor slujbe, care ne arată descoperirea felurită a Duhului: cuvântul înțelepciunii și cuvântul cunoștinței – ambele, spune apostolul categoric, au loc prin același Duh. După aceea el spune: „și altuia, credință, în același Duh; și altuia, daruri de vindecare, în același Duh.” De ce în această enumerare a diferitelor lucruri găsim repetarea: „în același Duh”? Deoarece noi suntem înclinați să aprobăm numai anumite daruri deosebite, care ne plac, în timp ce lăsăm la o parte marea diversitate în acțiunile Duhului Sfânt. Sunt de exemplu unii care găsesc foarte mare plăcere în etalarea de înțelepciune. O persoană care poate parcurge foarte repede Scriptura de la Geneza și până la Apocalipsa și de pe fiecare pagină ciugulește una sau alta, trezește admirația lor. Ei spun: Cât de bine cunoaște el Scriptura! Și arătarea de cunoaștere – faptul că el posedă evident o familiarizare intimă cu adevărurile Scripturii – pare pentru ei a fi un semn al aptitudinii spirituale.

Aici se spune că cuvântul cunoașterii este descoperire dată de Duhul; și el are locul lui ca mijloc de învățatură; dar atunci eu nu trebuie să spun: iubesc cuvântul de cunoaștere și îl prefer mai mult decât celelalte. S-ar putea ca Duhul lui Dumnezeu să vadă că eu am nevoie mai întâi de un cuvânt de înțelepciune. Acesta este cu totul altceva decât un cuvânt de cunoaștere, deoarece înțelepciunea este aplicarea corectă a adevărului lui Dumnezeu la împrejurările încurcate și grele, în care ne aflăm deseori. O persoană ne dă un cuvânt prin Duhul Sfânt, care ne arată drumul ca o strălucire de fulger. Probabil mult timp ne-am rugat și ne-am gândit ce era corect pentru noi; și în final unul este călăuzit să ne dea cuvântul de înțelepciune. Atunci știm care este voia lui Dumnezeu. El a pus înaintea noastră acel adevăr al Scripturii, care ca o lumină a luminat cărarea noastră. Să fi capabil să faci aceasta înseamnă să ajungi la un țel înalt în slujba pentru sfinți. Presupun că numai acea persoană poate rosti cuvintele de înțelepciune care este smerită în sine însuși și nu se înalță; un om care poartă în sine teama de Dumnezeu și trăiește în părtășie cu Fiul; căci numai Duhul lui Dumnezeu ne poate învăța cum poate fi aplicat adevărul la diversitatea de greutăți, care zi de zi se ridică. Însă omul înțelept este acela care ca și Maria stă la picioarele Domnului Isus și ascultă cuvântul Său – acel Cuvânt care întotdeauna este în stare să ne ajute și să ne păzească de rătăcirii, cărora suntem expuși.

Așa învățăm să fim înțelepți; și Duhul Sfânt ne dă apoi valoarea înțelepciunii, adică aptitudinea s-o folosim așa fel ca ea să fie folositoare altora. Citim în cartea Proverbelor: „Limba înțelepților folosește [exprimă, redă] drept cunoștința” (Proverbele 15.2). Această slujbă nu este în mod necesar întotdeauna un cuvânt, care trebuie spus în străngerile laolaltă ale Adunării. Un cuvânt de înțelepciune poate fi spus în viața particulară a două mădulare ale trupului lui Hristos. Și dacă noi înșine putem spune în lucrurile particulare un cuvânt de înțelepciune unei persoane, care în lucrurile vieții zilnice stă nedumerit și încurcat, aceasta are valoare mare; este ceva care promovează binele spiritual al întregului trup al lui Hristos. Să ne gândim că Duhul lui Dumnezeu dă toate aceste lucruri. Cu siguranță noi am vrea cu plăcere să posedăm darurile de har ale vindecării; însă Duhul lui Dumnezeu pune pe primul loc cuvântul înțelepciunii; și în afară de aceasta cuvântul de cunoaștere și cuvântul de credință stau înaintea. Credința este puterea de a apuca pe Dumnezeu, de a se agăța de Cuvântul Său, de a te încrede în El în fața greutăților de orice fel și a oricărui vrăjmaș. Sunt din aceia care au această credință, cărora le-a fost dată prin Dumnezeu Duhul. Noi toți suntem credincioși, dar nu fiecare credincios are credința despre care este vorba aici – credința care mută munții, credința

care se împotrivesc lui satan și stinge toate săgețile arzătoare ale răului, credința care întotdeauna triumfă, credința care umblă chiar și pe valurile mării.

Nouă daruri, un singur Duh

Așa cum rodul Duhului este de nouă ori în Galateni 5.22,23, la fel și aici sunt enumerate nouă daruri ale Duhului spre ajutorul și spre binecuvântarea Adunării, însă veți remarca că apostolul spune în versetul 11:

1 Corinteni 12.11: Dar toate acestea le lucrează unul și același Duh, împărțind fiecăruia în parte cum vrea.

În felul acesta puterea și autoritatea Duhului lui Dumnezeu sunt prezente în mijlocul Adunării. Gândesc că ar trebui să fim foarte atenți la autoritatea Duhului lui Dumnezeu între sfinți, pentru ca ea să nu fie desconsiderată.

Domnul Isus a trimis Duhul Sfânt în lumea aceasta și locuința Lui este în Adunare. Prezența Lui este desigur tăgăduită de lume. Vai, ea este în mare măsură tăgăduită și de creștinătate; și noi, care cunoaștem gloria lui Hristos, credincioșia Lui față de Cuvântul Său și că El a trimis Duhul Său Sfânt la Rusalii și că Dumnezeu Duhul Sfânt este încă în mijlocul sfinților Săi – cât de des nu recunoaștem prezența Sa! Nu ar trebui să ne supunem întotdeauna autorității Sale? Nu ar trebui să așteptăm călăuzirea Lui? Nu ar trebui să căutăm întotdeauna să luăm în inimile noastre o astfel de atitudine, ca El să ne poată folosi așa cum vrea El?

Această necesitate de dependență se referă la surori și la frați, la tăcere și la vorbire. Căci Duhul Sfânt răspunde așteptării care este în inima celor adunați laolaltă; și noi toți trebuie să așteptăm mișcarea Lui. Spun eu: să așteptăm? Da, în adorarea noastră audibilă trebuie să așteptăm; noi trebuie întotdeauna să așteptăm călăuzirea Duhului lui Dumnezeu. Dar cuvântul „a aștepta” este uneori greșit înțeles în acest context. Permiteți-mi să încerc să fac foarte clar pentru prietenii cei mai tineri ai noștri din seara aceasta. Noi venim – să zicem la ora 11 – laolaltă pentru frângerea pâinii, și probabil ședem împreună un sfert de oră liniștiți; noi așteptăm; dar sunt inimile noastre inactive în acest timp? Nu se petrece nimic în sufletele noastre potrivit cu Dumnezeu? Este Duhul un gol, ca să zicem așa, se așteaptă o persoană care să intrerupă tăcerea și să vorbească cu voce tare?

Dacă este așa, atunci aștepți fals. Duhul lucrează în inimile aceluia care recunosc prezența Lui, și El dorește să lucreze în inimile tuturor celor adunați laolaltă. La ora 11, la timpul stabilit, Domnul Isus este prezent. Adorarea Domnului Isus și amintirea de moartea Sa ar trebui să înceapă la ora 11. Nu este așa, că ceva audibil este însușirea esențială. Așteptarea este atitudinea de dependență, pe care noi o luăm față de Domnul Isus și față de Duhul Sfânt. Noi suntem împreună, ca să ne amintim de Domnul, și El aduce Cuvântul Său sfânt înaintea inimilor noastre; Duhul pune înaintea inimilor noastre gloria lui Hristos, frumusețea Persoanei Sale și minunile jertfei Sale; și noi izbucnim în adorare și laudă înaintea Lui, când inimile noastre sunt conduse ca să-L contemple atunci când Și-a dat viața pentru noi.

O, prieteni dragi, Duhul Sfânt este realmente prezent între sfinți, și El lucrează, lucrează foarte sigur în astfel de ocazii, dacă noi credem cu adevărat în prezența Lui și împiedicăm apariția nerăbdării în carnea noastră!

„Tot așa și Hristosul”

1 Corinteni 12.12-14: Pentru că, după cum trupul este unul singur și are multe mădulare, iar toate mădularele trupului, fiind multe, sunt un singur trup, tot așa *este* și Hristosul. Pentru că, de asemenea, noi toți am fost botezați de un singur Duh într-un singur trup, fie iudei, fie greci, fie robi, fie liberi; și tuturor ni s-a dat să bem dintr-un singur Duh. Pentru că și trupul nu este un singur mădular, ci multe.

În următoarele trei versete (1 Corinteni 12.12-14) apostolul continuă să vorbească despre unitatea trupului. El spune mai întâi: „Pentru că, după cum trupul este unul singur și are multe mădulare, iar toate mădularele trupului, fiind multe, sunt un singur trup, tot așa *este* și Hristosul.” Apostolul a vorbit despre darurile Duhului – cuvântul cunoașterii, pentru unul, cuvântul înțelepciunii, pentru altul, credința, la un altul, vindecarea bolnavilor, la alții, și așa mai departe -, însă toți oamenii au daruri. Apostolul vorbește acum despre trupul întreg, care este compus din multe mădulare. Ele toate sunt una, chiar dacă sunt multe. Există o diversitate în trup, căci toate mădularele au însușirile lor specifice; dar din cauza acestor diferențe ele toate contribuie la binele și puterea întregului trup. Această unitate nu este ceva care trebuie lucrat de noi înșine, de mădulare; ea nu este rezultatul faptului că fiecare își pierde individualitatea și în felul acesta se contopește cu ceilalți. Nu acesta este felul în care se constituie trupul. Găsim că ele se constituie prin legătura mădularelor cu Domnul Isus Hristos. Aici este o expresie foarte remarcabilă: „toate mădularele trupului, fiind [cu toate că sunt] multe, sunt un singur trup, tot așa *este* și Hristosul.” Apostolul vorbește evident despre Capul în glorie și de trupul aici pe pământ, ceea ce reprezintă un „om” spiritual, la care Hristos este Capul și toți sunt mădulare ale trupului. Dacă el spune: „tot așa și Hristosul”, omul acela tainic este denumit cu un nume – Hristosul.

Avem un exemplu asemănător în Vechiul Testament, unde în Geneza 5.2, unde este vorba de crearea omului, citim: „Parte bărbătească și parte femeiască i-a creat; și i-a binecuvântat și le-a pus numele Adam [sau: om] în ziua când au fost creați.” Amândoi, soț și soție, au fost priviți ca o singură carne, care poartă *un* nume. Amândoi erau una, și la unitatea din grădina Eden se face aluzie în Efeseni 5.30-32 în legătură cu Hristos și Adunare sub aspect nupțial. Avem aici unitatea intimă existentă între trupul de pe pământ și Hristos din glorie. „Tot așa și Hristosul”, Hristos și trupul Lui sunt descriși ca fiind una.

„Pentru că”, spune el, „de asemenea, noi toți am fost botezați de un singur Duh într-un singur trup, fie iudei, fie greci, fie robi, fie liberi; și tuturor ni s-a dat să bem dintr-un singur Duh.” După toate aparențele aici sunt amintite ambele orânduiele creștine: mai întâi botezul și Masa Domnului în „adăpați dintr-un singur Duh”. Desigur această aluzie nu include că botezul cu apă ar avea ceva a face cu formarea trupului, ci apostolul folosește această noțiune bine cunoscută, ca să descrie acțiunea Duhului Sfânt, când El a coborât ca să formeze acea unitate

nouă. El a botezat pe toți cei care credeau dintre iudei și păgâni, sclavi și liberi, în acel novum, care este numit trupul lui Hristos, în care ei toți sunt una.

Dar apostolul folosește o a doua imagine: „Noi toți am fost adăpați dintr-un singur Duh”. Și aceasta explică probabil sau cel puțin ajută să explice de ce în 1 Corinteni 10, unde se vorbește despre Masa Domnului, paharul este amintit înaintea pâinii, deoarece în aceste versete este vorba de părășie, de legătură; și „băutul paharului” include în mod deosebit părășia noastră cu Hristos și a noastră unii cu alții la Masa Domnului. În mod corespunzător apostolul spune aici, că noi „toți am fost adăpați dintr-un singur Duh”, „pentru că și trupul nu este un singur mădular, ci multe”. Toate mădularele au parte de acțiunile unui singur Duh. Să ne amintim că Domnul nostru folosește expresia „a bea” în legătură cu coborârea Duhului Sfânt la Rusalii (Ioan 7.37-39).

Piciorul și mâna

În continuare Pavel arată cum diferitele mădulare, care alcătuiesc Adunarea lui Dumnezeu, sunt dependente unul de altul. Există o interdependență a tuturor acelor care împreună alcătuiesc trupul lui Hristos. Nici o persoană, nici un mădular, nu se poate izola de trup și să păstreze independența.

1 Corinteni 12.15: Dacă piciorul ar spune: „Fiindcă nu sunt mână, nu sunt din trup”, nu este pentru aceasta din trup?

Seriozitatea unui astfel de duh de independență constă în efortul de a îndepărta de legătura practică cu trupul lui Hristos. Este nu numai așa, că un picior, care consideră că nu are nici o legătură cu mâna, face nedreptate mâinii, ci tot trupul este afectat. Apostolul întreabă: „nu este pentru aceasta din trup?” Dacă piciorul sau mâna sau ambele ar fi despărțite de trup, relațiile ar fi altele, însă ambele constituie o parte esențială a trupului. Ce este trupul fără picior? El este ceva incomplet. Un trup mutilat este nedesăvârșit, și bunăstarea lui are de suferit. De aceea este necesar ca fiecare mădular să fie în trup la locul lui și să-și îndeplinească funcția. Dacă piciorul nu-și îndeplinește funcția, la ce folosește el atunci? Chiar dacă el este o parte a trupului, el este totuși un mădular nefolositor. El nu este de folos, și toate mădularele sunt afectate. Toate suferă, deoarece el nu-și îndeplinește obligația.

Nu vedem noi aplicarea la noi înșine? Funcțiile piciorului și mâinii, umblarea și slujirea pentru Dumnezeu în lumea aceasta, nu ar trebui să fie despărțite. Ambele sunt necesare, deoarece noi ar trebui să umblăm față de lume ca aceia care aparțin lui Hristos, la fel cum noi ar trebui să slujim spre glorificarea lui Hristos. Aceasta este valabil în aceeași măsură pentru un mădular și pentru mai multe mădulare. Persoana care slujește activ și cu grijă, dar care nu umblă în teama de Domnul, jighește trupul lui Hristos. Ea produce un spectacol mare și de regulă arată multe activități, dar acolo nu este consecință logică în viață. Trebuie să fie umblare corectă și cu credincioșie, la fel cum este slujba devotată. Același principiu se referă la ochi și la ureche și la celelalte mădulare.

Purtarea de grijă unul pentru altul

1 Corinteni 12.16-25: Și dacă urechea ar spune: „Fiindcă nu sunt ochi, nu sunt din trup”, nu este pentru aceasta din trup? Dacă tot trupul ar fi ochi, unde ar fi auzul? Dacă totul ar fi auz, unde ar fi mirosul? Dar acum Dumnezeu a pus mădularele, pe fiecare din ele, în trup, după cum a dorit. Iar dacă toate ar fi un singur mădular, unde ar fi trupul? Dar acum

sunt multe mădulare și un singur trup. Ochiul nu poate spune mâinii: „Nu am nevoie de tine“; sau, din nou, capul, picioarelor: „Nu am nevoie de voi“. Ba mai mult, mădularele trupului care par a fi mai slabe sunt necesare. Și pe cele ale trupului, pe care le considerăm a fi de mai puțină onoare, pe acestea le înconjurăm cu mai multă onoare; și cele ale noastre lipsite de frumusețe au mai multă frumusețe; dar cele plăcute ale noastre nu au nevoie de împodobire. Dar Dumnezeu a întocmit trupul dând mai multă onoare celor lipsite de onoare, ca să nu fie dezbinare în trup, ci pentru ca mădularele să îngrijească deopotrivă unele de altele.

Eu nu trebuie să mă ocup cu fiecare din aceste versete. Esențialul este, că toate mădularele diferite au obligațiile și relațiile lor reciproce și că ele toate se ajută reciproc. Toate mădularele ar trebui „să îngrijească deopotrivă unele de altele“. Noi am fost conduși prin puterea lui Dumnezeu și prin lucrarea Duhului lui Dumnezeu la o legătură spirituală, și pentru că este așa, avem răspundere nu numai față de Domnul, Capul nostru, ci și unii față de alții. Noi trebuie să ne slujim unii altora în dragoste. Noi trebuie să ne ajutăm unii pe alții în lucrurile Domnului. Noi trebuie să contribuim la bucuria spirituală și pacea spirituală reciprocă. Acolo unde se poate face ceva, ca să se adâncească cunoașterea Scripturii și cunoașterea Domnului Isus Hristos la alții, este obligația noastră să facem ce putem în această privință. Uneori uităm răspunderea noastră față de frații noștri și de surorile noastre, care ne sunt așa de aproape. Ne gândim la țări și insule, care sunt departe, și la popoare îndepărtate, care sunt despărțite de noi prin înclinații naturale și obiceiuri și altele de aceeași natură; și uităm pe aceia cu care săptămână de săptămână stăm alături unul de altul, ale căror fețe le vedem și cu al căror glas ne putem uni în cântări de laudă aduse Domnului, cu care îngenunchem împreună înaintea tronului de har. Este foarte ușor să uităm că noi toți, de aproape și de departe, suntem mădulare ale trupului lui Hristos și că răspunderea noastră față de ei este din acest motiv mai mare decât față de oricare alți oameni de pe rotocolul îndepărtat al pământului.

Mădularele lui Hristos ar trebui să aibă aceeași purtare de grijă unii față de alții. Această purtare de grijă necesită reflectare, necesită acționare înțeleaptă, necesită lepădare de sine. Ea necesită o anumită porție de pierdere și deseori jertfire de sine, ca să ne ajutăm cu adevărat unii altora. Uneori putem rata și deveni consternați, dacă încercăm să ajutăm pe alții. Noi nu trebuie să ne lăsăm descurajați, căci responsabilitatea noastră rămâne încă. Noi nu putem evita eșecurile ocazionale, și aceasta nu schimbă nimic din faptul că noi suntem obligați să slujim unii altora.

Curentul vitalității spirituale în trup curge în jos de la Capul din cer, și el vine la frații mei și la surorile mele la fel cum vine la mine. Această putere vie ne leagă practic unii cu alții în îndeplinirea relațiilor noastre reciproce de dragoste și a răspunderilor noastre. Apostolul spune în versetul 26:

1 Corinteni 12.26: Și, dacă un mădular suferă, toate mădularele suferă împreună; dacă un mădular este glorificat, toate mădularele se bucură împreună.

Aici, gândesc, este rezumată acțiunea acestei lucrări nevăzute a Duhului lui Dumnezeu între sfinți, pe care noi spre paguba noastră deseori o trecem cu vederea, deoarece este altfel decât slujba verbală în Adunare.

Foarte des ceea ce noi facem și spunem în viața noastră în domeniul particular, în rugăciune și în studiul biblic, în practicarea virtuților creștine, în străduința de a urma cu credincioșie pe

Hristos are, fără să știm, influență asupra celor ce sunt în jur mădular ca și noi. Noi exercităm o influență unii asupra altora, fără a încerca să facem aceasta. Știm foarte bine, că, dacă uneori venim în prezența anumitor persoane, ne cuprinde un sentiment pe care înainte nu l-am avut. O anumită măsură de bucurie, o anumită măsură de pace, o atmosferă sărbătorească de nedescris ne cuprinde și pare că ne ajută și ne face bine. Strânsul mâinii, simpla privire a feței, sunt deseori, fără să fie spus un cuvânt, suficiente să arate influența puternică spre bine, pe care fiecare mădular al lui Hristos o poate răspândi peste un confrate al lui. Aceasta poate fi valabil atât pentru un tânăr cât și pentru unul în vârstă. Noi exercităm influența mare binefăcătoare de această natură asupra altora în măsura în care noi înșine primim de la Capul nostru glorificat ceea ce numai El poate da ca viață și părtășie, ca sfințenie și putere. Ah, de ne-am avânta după această putere, de a fi de un folos spiritual real pentru alții! Pot fi numai doi sau trei în jurul nostru; aceasta nu are nici un rol! Nu este vorba de numere. Toată taina este ca eu însumi să fiu în ordine cu Domnul și să permit Duhului Sfânt, care locuiește în Adunarea lui Dumnezeu, să mă influențeze în viața mea și în faptele mele. Dacă este așa, atunci același Duh, care locuiește în inimile tuturor sfinților, care dă naștere la rodul Lui în mine, mă va folosi, probabil în liniște, să fiu de ajutor și spre binecuvântare pentru alții.

Adunarea locală

Apostolul a vorbit până aici despre Adunarea lui Dumnezeu ca trup al lui Hristos văzut în unitate. El privește la totalitatea sfinților lui Dumnezeu pe pământ la un moment dat. Cu greu pot presupune că Scriptura afirmă, că Adunarea lui Dumnezeu – aceasta înseamnă, Adunarea lui Dumnezeu alcătuită din toți cei care cred în Hristos începând de la Rusalii și până în ziua venirii Sale – este descrisă ca trup. Trupul este ceva viu la un anumit moment pe pământ, chiar dacă este în legătură cu Hristos în cer. Sfinții, care au adormit și sunt acum la Hristos, constituie încă o parte a Adunării, pe care Hristos o zidește, însă trupul lui Hristos este organizația vie pe pământ. Domnul Isus Hristos a fost aici în trupul pregătit Lui, și era Martorul credincios și adevărat al lui Dumnezeu. Când El S-a înălțat la cer, El a constituit Adunarea, care este trupul Lui, pentru ca ea să fie o mărturie pentru Numele Său, care vorbește tuturor din lume despre Hristos, care S-a înălțat la cer.

În versetul 27 Pavel nu repetă ce am văzut în versetul 13: „Noi toți am fost botezați de *un singur Duh*” (1 Corinteni 12.13), sau ce avem în 1 Corinteni 10.17: „Pentru că noi, cei mulți, suntem *o singură pâine, un singur trup*”, sau în Romani 12.5: „Noi, cei mulți, suntem un singur trup în Hristos”. În aceste pasaje el vorbește despre creștini în general, despre ceea ce este adevărat cu privire la toți credincioșii, oriunde s-ar afla ei. Însă aici el spune:

1 Corinteni 12.27: Iar voi sunteți trup al lui Hristos, și mădular în parte.

„Iar voi sunteți trup al lui Hristos”, aceasta înseamnă aceia, cărora el le-a scris, Adunarea din Corint. El vrea să spună că ei erau locuitori. Ei erau răspunzători potrivit măsurii lor, în limitele lor, așa cum erau sfinții lui Dumnezeu de pretutindeni. Ei nu alcătuiau în ei înșiși trupul întreg, dar ei erau suplinirea lui locală. Adunarea din Corint era suplinitoare pentru întreaga Adunare a lui Hristos. „Iar voi sunteți trup al lui Hristos, și mădular în parte.” Fiecare dintre ei era mădular al trupului lui Hristos. Din aceasta nu rezultă că cei din Corint

trebuiau să aibă aceeași diversitate în descoperirea Duhului, care era în Adunare ca întreg. Știm că într-o adunare unde sunt numai două sau trei persoane nu putea fi o duzină de daruri ale Duhului între așa puține persoane. Însă împărțirea darurilor nu este așa de decisivă aici. Ei erau trup al lui Hristos în măsura în care au primit partea cuvenită lor din binecuvântările lui Hristos, Capul din înălțime. Doi sau trei, oricâți ar fi ei, vor primi aceeași măsură de daruri ale harului Său ca și trupul întreg. Domnul Isus Hristos nu este lipsit de simțăminte față de aceia care Îl reprezintă aici pe pământ în slăbiciune și nedesăvârșire. El îi privește ca trup al Lui și ca mădulare ale trupului Său. Nu că ei din cauza aceasta au un motiv de mulțumire cu ei înșiși sau că au ceva cu care ar putea să se laude. Adevărul a fost rostit adunării din Corint spre mângâiere și spre reproș, însă noi nu putem acum să ne ocupăm mai mult cu acest adevăr interesant.

Apostoli, profeți, învățători

Apostolul continuă în versetul 28 să vorbească despre darurile care sunt în Adunare în general:

1 Corinteni 12.28-30: Și Dumnezeu a pus pe unii în adunare: întâi, apostoli; al doilea, profeți; al treilea, învățători; apoi puteri miraculoase; apoi daruri de vindecări, ajutorări, cârmuiri, felurite limbi. Toți sunt apostoli? Toți, profeți? Toți, învățători? Toți au puteri miraculoase? Toți au daruri de vindecări? Toți vorbesc în limbi? Toți interpretează? Să doriți deci stăruitor darurile mai mari; și vă și arăt o cale nespuse mai bună.

Pe aceștia i-a așezat Dumnezeu în mod normal acolo. El nu se referă aici la sfinți ca trup, ci ca Adunare. Și astfel el vorbește despre daruri, care au fost date prin Hristos, atunci când El S-a înălțat la cer și a dat daruri oamenilor. Primii trei, pe care el îi enumeră aici în ordinea importanței lor, sunt apostolii, profeții și învățătorii; aceștia par să fie darurile personale. Astfel apostolii au fost atât de mulți câți au fost dați Adunării. Ei nu au avut urmași, deoarece ei au fost dați cu scopul precis de a întemeia Adunarea. Ei au dispărut atunci când această lucrare a avut loc. Ei au pus temelie (Efeseni 2.20); lor nu li s-au adăugat alții, deoarece slujba lor practică nu a fost continuată. Profeții Adunării aveau darul să facă cunoscut planul lui Dumnezeu referitor la adevărurile și binecuvântările care urmau după moartea și învierea Domnului Isus, în timp ce apostolii au făcut cunoscut planul și voia lui Dumnezeu în ordinea nou-testamentală a lucrurilor pentru Adunarea nou creată. Învățătorii urmează pe acești doi ca aceia care explicau sfinților lui Dumnezeu îndrumările care au fost date Bisericii de la început prin darurile cele mai înalte și care interpretau și scrierile vechi-testamentale în lumina Noului Testament.

Pavel pune acestei trei clase pe primul loc, pentru a corecta greșeala deosebit de mare și de dăunătoare, care a fost făcută în Corint. În această Adunare ei prețuiau mai mult decât orice darurile vizibile în exterior al limbilor și al vindecărilor; și apostolul îi mustră pașnic tocmai prin această ordine. Darul limbilor era foarte bun și folositor la locul cuvenit, însă scopul principal în exercitarea darurilor era zidirea spirituală a Adunării. Aceasta era marea probă de valoare, și de aceea apostolii, profeții și învățătorii erau pe primul loc. Dumnezeu i-a așezat în Adunare pe primul loc, și Pavel, el însuși cel mai mare dintre apostoli, i-a plasat pe primul

loc. Noi trebuie să-i lăsăm acolo, adică scrierile lor. Celelalte daruri, ca cele de ajutorare și călăuzire rămân în Adunare și vor rămâne până la sfârșit. Această enumerare arată diversitatea mare a darurilor date. Însă apostolul arată că ei nu toți sunt apostoli și nu toți sunt profeți. Ei sunt împărțiți corespunzător după număr și persoane. Este un număr mare de daruri diferite, ca să se satisfacă nevoile sfinților, și să împlinească țelul planului lui Dumnezeu, să ajute Adunarea și s-o binecuvânteze.

Veți vedea că tot tenorul capitolului este să arate cum lucrează Dumnezeu între sfinți spre mângâierea și zidirea lor spirituală, da, pentru ca ei să fie zidiți pe credința lor preasfântă. Dumnezeu Își face lucrarea și astăzi. Pericolul este acela, ca noi să pierdem ocazia să fim binecuvântați prin acea lucrare. Probabil noi suntem într-o astfel de stare sufletească sau în astfel de împrejurări, că lucrarea divină și țelul divin trec neobservate pe lângă noi, și de aceea nu primim nici un ajutor prin ceea ce face Dumnezeu ca să zidească sufletește pe sfinții Săi și să-i încurajeze. Nu mă refer acum la ceea ce Domnul face pentru noi ca indivizi, ci mai mult la ceea ce este adevărat pentru adunările sfinților și a relațiilor între ele. Noi putem avea parte deplină la aceste binecuvântări, dacă vrem. Dragostea lui Dumnezeu este la lucru; noi știm că Duhul Sfânt nu este inactiv. Domnul Isus nici nu doarme și nici nu aștește. El face lucrarea Sa. Cum se face că noi nu mai suntem binecuvântați, așa cum este cazul real? Unde este obstacolul? Unde este greșeala? Ce este fals? Este ceva fals la Dumnezeu, fals la Duhul lui Dumnezeu, la Capul Adunării? Nu, prieteni dragi, greșeala este la noi înșine. Noi nu ne aducem pe noi înșine în acea atitudine, în acel cadru al sufletului pentru a primi binecuvântările lucrării Duhului lui Dumnezeu.

Râvna pentru darurile cele mai bune

Apostolul spune:

1 Corinteni 12.31: Să doriți deci stăruitor darurile mai mari; și vă și arăt o cale nespun mai bună.

Nu urmăriți limbile. Gândesc că acest sfat poate fi privit sub două aspecte. Uneori el este privit așa ca și cum o persoană este încurajată să aibă o râvnă sfântă să posede un dar mare în Adunare, și fără îndoială acest punct de vedere este corect, chiar dacă foarte puține astfel de păreri ambițioase sunt realizate. Dar nu vrea apostolul să spună mai mult decât aceasta? Nu vrea el să spună, că toți sfinții ar trebui să dorească ca Dumnezeu să lucreze în mijlocul lor prin daruri mai mari, adică prin darul de zidire spirituală?

Să presupunem că, dacă ar fi posibil, o persoană vorbește în seara aceasta în mijlocul nostru în limbi, și nu ar fi nici o interpretare și de aceea nici o zidire spirituală. Care ar fi folosul pentru sfinți, așa cum spune apostolul în continuare? N-ar fi nici un folos. N-ar fi nici o zidire spirituală, nici o încurajare a dragostei, a sfințeniei, a înțelepciunii sau cunoașterii. Așa ceva nu ar fi spre glorificarea Domnului. Nu ar fi prin Duhul lui Dumnezeu. Însă ceea ce este pentru zidirea spirituală a sfinților și pentru gloria Domnului Isus Hristos, este semnul pentru un dar mai mare. Să fim plini de râvnă pentru el! Vai, această stare sărăcăcioasă, în care suntem! Sunteți voi deseori pe genunchi și rugați pe Dumnezeu să vorbească prin slujitorii

Lui, ca ei să prezinte Cuvântul Său sufletelor voastre cu putere? Îl rugați voi să vă vorbească prin gura altuia? Poate fi printr-un frate simplu; căci Domnul poate vorbi sufletelor voastre prin oricine.

Dar să presupunem că nu este nici un dar; ce este de făcut? Apostolul spune: „vă arăt o cale nespus mai bună”. Însă el face aceasta în capitolul următor. Profetiile eșuează, limbile pot înceta, cunoașterea poate dispărea, însă este ceva care rămâne întotdeauna, în timpul prezenței Adunării pe pământ; și aceasta este dragostea, dragostea lui Dumnezeu și dragostea sfinților. Și noi ar trebui să dorim să îngrijim dragostea în noi și să lăsăm dragostea să-și facă lucrarea în noi; căci, așa cum spune apostolul în alt loc, dragostea este cea care zidește spiritual. O persoană se poate ridica în adunare și să țină un discurs foarte atrăgător și mișcător, dar dacă nu este dragoste, dacă Duhul lui Dumnezeu nu-mi aduce dragostea lui Hristos prin Cuvântul Său, nu va folosi nimic sufletului meu, nu mă va aduce mai aproape de Domnul Isus Hristos în umblarea mea.

Vă las această atenționare: „Doriți stăruitor după daruri mai mari” și căutați drumul nespus mai bun al dragostei, care este în raza de acțiune a fiecăruia din noi. Să ne iubim unii pe alții, deoarece Hristos ne-a iubit și S-a dat pe Sine Însuși pentru noi. El ne-a lăsat un exemplu. El ne-a dat un imbold. El ne-a iubit, pe când nimic vrednic de iubit nu era în noi. El a murit pentru noi, pe când eram păcătoși. Acest altruism ar trebui să fie natura dragostei noastre. Iubim noi numai pe aceia care ne sunt plăcuți și simpatici? Ce este cu cei încăpățânați? Ce este cu persoanele, cu care noi cu greu putem avea contact? Le iubim și ne rugăm pentru ele? „Doriți stăruitor după daruri mai mari” și verificați acel drum mult mai bun, care ne este arătat în capitolul 13.

A treia prelegere „Christ and the Various Members of His Body” din seria de prelegeri *Christ and His Church*, ținută în anul 1929 în Wildfell Hall, Catford, Londra.

Partea a 4-a: Hristos și dragostea Lui, purtarea Lui de grijă și planul Lui pentru Adunarea Sa

Versete călăuzitoare: Efeseni 5.25-27

Introducere

Versetele din acest pasaj al epistolei către Efeseni, cu care ne vom ocupa în seara aceasta în mod deosebit, sunt versetele Efeseni 5.25-27. Avem în ele legătura deosebită a Adunării cu Hristos – așa cum ea era inițial și așa cum ea este acum și va fi atunci când planul lui Dumnezeu cu ea va fi împlinit. Vedem imediat că în aceste versete Adunării îi este acordat un caracter foarte remarcabil și deosebit, a cărui posedare, așa cum va fi arătat, este prin Hristos Însuși.

Și dacă privim aceste versete în lumina întregii epistole, ele devin și mai remarcabile, pentru că, așa cum voi toți știți, epistola către Efeseni vorbește despre Adunare ca vas prin care Dumnezeu va revela gloria Lui în legătură cu domnia viitoare asupra întregului univers. Lumea este acum stricată, în ceea ce-l privește pe om, și Dumnezeu a știut de la început că așa va deveni, însă planul Lui opus acestei stări era ca lumea și tot ce era legat cu lumea în locurile pământești și cele cerești, în sfârșit să reflecte gloria Sa și să fie o onoare pentru Numele Lui veșnic. Planul Lui era ca lumea și tot ce este în ea să fie în final legate cu Fiul Său. Planul Lui era, să aducă toate lucrurile sub un Cap, în Hristos, așa cum găsim scris în Efeseni 1. Aceasta era hotărât mai dinainte de a fi lumea. Astfel totul a fost planificat de Dumnezeu. Eșecul omului, care este descris așa de clar în Scriptură, nu era o surpriză pentru Dumnezeu. El avea taina Lui, și aceasta consta în aceea că Hristos va domni odată cu dreptate peste toate lucrurile și că Dumnezeu va fi totul în toate.

Adunarea chemată la gloria veșnică

Însă mai era și altceva, care, dacă avem voie să spunem așa, este și mai surprinzător. Dacă ne gândim la Dumnezeu, nu suntem noi surprinși, că El cunoaște totul, că sfârșitul este înaintea Lui la fel de ușor și de tare ca începutul, însă minunea crește înaintea ochilor noștri, când învățăm din această epistolă, că la Hristos, în acel loc al gloriei sublime, când toate lucrurile vor fi depline, va fi o mireasă, una care are parte de acea glorie. Și aceea care va avea parte de domnia Lui, de guvernarea Lui și de gloria Lui nu va fi Israel, poporul pământesc, nicidecum un popor, așa cum este în lumea aceasta, ci Adunarea lui Hristos, compusă din aceia care au fost scoși din lumea păcătoșilor; căci aceasta înseamnă cuvântul adunare. Ei sunt chemați afară de Dumnezeu pentru Fiul Său.

De aceea vedem, că Dumnezeu de la început a avut planul ca imediat după ce Fiul Lui a fost răstignit și lepădat ca Împărat al lui Israel, să cheme afară pe aceia care trebuiau să fie uniți cu Hristos în gloria Lui cerească și să constituie Adunarea. El i-a chemat afară chiar și dintre iudei, pe aceia care s-au unit cu iudeii la răstignirea Domnului Isus. Și în harul Său i-a făcut mai întâi să fie aceia care aveau de suferit împreună cu Hristos și mai târziu să fie la Hristos în glorie și să aibă parte de gloria Lui.

Deoarece această chemare înaltă și cerească este prezentată în Scriptură, ar trebui să ne bucurăm de cunoașterea ei. Dacă cineva cunoaște sensul voci Tatălui lui, care la sfârșit îl va pune în posesia bunurilor enorme și la o poziție de autoritate în lumea aceasta, acea cunoaștere trebuie să influențeze comportarea lui de acum. Ea trebuie să-i fie o mângâiere, în timp ce el așteaptă să fie introdus în acea poziție; și de aceea revelarea viitorului Adunării ne-a fost făcută cunoscut acum, pentru ca noi prin această cunoaștere să putem fi încurajați în mijlocul suferințelor noastre. Simțim noi așa? Căutăm noi să înțelegem care este planul lui Dumnezeu cu noi, atunci când zilele pelerinajului nostru vor fi terminate?

Această epistolă, din care am citit un pasaj foarte scurt, este foarte clară cu privire la soarta viitoare a Adunării. Însă în aceste câteva versete sunt cuprinse unele gânduri spre care doresc să vă îndrept atenția. Nu vorbesc despre îndemnul dat soțului și soției. Acesta are locul lui și

întotdeauna va avea efectul mare asupra acelor care sunt soț și soție, dacă ei înțeleg clar referirea la Hristos și Adunare.

Dragoste în veșnicia trecută

Apostolul spune în Efeseni 5.25:

Efeseni 5.25: Hristos a iubit Adunarea și S-a dat pe Sine Însuși pentru ea.

Dacă studiați cu atenție acest pasaj, veți vedea că el conține un adevăr, care uneori ne scapă, dacă îl citim la întâmplare și nu medităm cu grijă asupra lui: „Hristos a iubit Adunarea”, se spune. Desigur El a iubit Adunarea, și noi acceptăm deplin dragostea Lui mare pentru Adunare; dar când a iubit El Adunarea? Hristos a iubit Adunarea înainte ca El să Se dea pe Sine Însuși pentru ea, și astfel trebuie să parcurgem un drum lung înapoi. Trebuie să mergem mult înainte de Golgota. Trebuie să mergem înapoi înainte de ieslea din Betleem. Noi trebuie să mergem înapoi înainte de trecutul inițial al istoriei pământului. Noi trebuie să mergem la sulul acelei cărți, în care este scris: „Iată-Mă, vin să fac voia Ta, Dumnezeu.” Adunarea era prezentă acolo înaintea Duhului Său veșnic. Atunci El a văzut Adunarea, și atunci El a iubit Adunarea. Înainte să fim noi, simțămintele divine, mari și adânci ale Domnului Isus s-au concentrat asupra Adunării: „Hristos a iubit Adunarea”.

De aceea dragostea pentru Adunare, și desigur la fel precum și dragostea Lui pentru Tatăl, L-a coborât din cer. El a văzut comoara din ogor, și El a vândut totul ca să-l dobândească. El a văzut o perlă, de mare valoare, și El a dat totul ca s-o primească. Însă planul dragostei a început atunci când El a văzut-o, și când a văzut Hristos Adunarea? O, cu mult, foarte mult timp înainte să fim noi, inima lui Hristos și ochii lui Hristos s-au îndreptat spre noi, și dragostea Lui s-a odihnit pe Adunarea Sa. O, de ar prețui inimile noastre mărimea a ceea ce în versetul acesta este dezvăluit gândurilor noastre!

„Hristos a iubit Adunarea”; și dacă El a iubit-o cu așa mult timp înainte, dacă El a iubit-o atunci când a murit pentru ea, nu o iubește El încă, cu toată starea ei ruinată și necredincioasă? În ciuda imaginii triste de pe pământ, pe care Adunarea o dă în risipirea ei, în lipsa de unitate și în starea de ceartă, unde domnește mânia și dezbinarea, unde de fapt ar trebui să domnească dragostea și armonia? Sentimentele lui Hristos nu se schimbă, și de aceea ne putem bucura de dragostea nediminuată a lui Hristos pentru Adunarea Sa, în ciuda tuturor lucrurilor, a eșecului, a păcatului, care se lipsesc de Adunare în poziția ei în lumea aceasta. Dragostea lui Hristos rămâne aceeași.

Această dragoste veșnică a lui Hristos ne lasă să înțelegem puțin, ce se petrecea în inima Domnului nostru, atunci când a auzit mărturisirea lui Petru: „Tu ești Hristosul, Fiul Dumnezeului cel viu”. El a spus: „Pe această stâncă vreau să zidesc Adunarea Mea.” Era Adunarea Lui, El o avea înaintea ochilor Lui ca fiind a Sa. Zidirea a continuat secole, și ea va continua până când ultima piatră vie va fi zidită. Dar El, marele Ziditor, care avea planul Său înaintea Lui, avea desenul ei în cap, vedea Adunarea întreagă, terminată, în frumusețea ei, atunci când a spus: „Vreau să zidesc Adunarea Mea”. El știa că Israel se va îndepărta de El, că

iudeii se vor ridica împotriva Lui și Îl vor răstigni, dar El a declarat: „Eu vreau să zidesc Adunarea Mea și porțile Locuinței morților nu o vor birui.” Adunarea Lui va fi prezentată desăvârșită și terminată în ziua gloriei.

Deci, dragostea pentru Adunare era motivul primordial în inima lui Hristos, atunci când El S-a dat pe Sine Însuși pentru ea. Să vedem ce conține în sine însuși această constatare. Domnul Isus Hristos nu pune aici pe prim plan prin apostol valoarea jertfei Sale, adică valoarea împăcării, pe care El a făcut-o, a ispășirii pentru păcatele noastre, pe care El a făcut-o la cruce. Nu acesta este primul gând din acest verset, chiar dacă este cuprins în el, ci aici este vorba de devotamentul Lui și de tot ce El era. El S-a dat pe Sine Însuși, ca să dobândească Adunarea. El S-a dat pe Sine Însuși pentru ea. Când Domnul Isus S-a apropiat de ceasul care stătea înaintea Lui, El, și tot ce era în El, era prins în ceea ce voia să facă pentru răscumpărarea Adunării Sale. El nu numai a renunțat la viața Lui, chiar dacă aceasta este adevărat. El a depus viața Lui; însă noi trebuie să învățăm, că El a jertfit întregul Său Eu. Și nu era un om, care a făcut aceasta; nu era un Avraam sau un Isaac, nu era Iov sau Isaia, care s-au dat; ci era Fiul lui Dumnezeu. Adevărul referitor la dăruirea Lui pentru fiecare din noi îl găsim prezentat în epistola către Galateni: „Fiul lui Dumnezeu, care m-a iubit și S-a dat pe Sine Însuși pentru mine.” Marea dăruire este adevărată pentru fiecare din noi din seara aceasta.

Noi putem lua realitatea aceasta pentru fiecare din noi; dar să lăsăm privirea noastră să pătrundă mai departe și să ne gândim la Adunarea întreagă, deoarece „Hristos a iubit Adunarea și S-a dat pe Sine Însuși pentru ea”. Domnul cunoaște pe fiecare din aceia care sunt ai Lui; și este un gând copleșitor, că Domnul Isus Hristos în acele ceasuri întunecate ale suferinței pe cruce a avut înaintea sufletului Său pe fiecare în parte din răscumpărații Săi. Asupra Lui era o povară mare de vină, însă această povară îngrămădită se compunea din multe, aș putea spune, din multe poveri mici; povara vinii mele, povara vinii tale. Fiecare din noi era reprezentat acolo, și Domnul a suferit pentru fiecare în parte. Însă aici este și adevărul, pe care îl avem aici, numărul întreg și toată mulțimea acelora care constituie Adunarea Lui era înaintea Lui, atunci când Fiul lui Dumnezeu și Fiul Omului S-a dat pe Sine Însuși pentru Adunare. Acesta era prețul îngrozitor, de neînțeles, pe care Domnul Isus Hristos l-a plătit pentru Adunarea Lui. Deci când ne gândim la jertfa Domnului nostru Isus Hristos, care cel mai mult este exprimată în moartea Sa, să avem înaintea inimilor noastre adevărul acesta: în primul rând, El S-a dat pe Sine Însuși pentru mine, și în al doilea rând, El S-a dat pe Sine Însuși pentru Adunarea întreagă. Toți cei care alcătuiesc Adunarea au fost răscumpărați în același fel și prin aceeași jertfă de dragoste. Acesta este rezultatul din trecut, despre care se vorbește în legătură cu Adunarea. Noi privim în urmă și putem prin credință să vedem dragostea lui Hristos, dacă ne gândim că El S-a dat pe Sine Însuși pentru Adunare.

Sfințirea Adunării

Efesenii 5.26: ... ca s-o sfințească, curățind-o prin spălarea cu apă, prin Cuvânt,

În Efesenii 5.26 avem planul lui Hristos în această dăruire a jertfei. Ea era însoțită de un țel. Nu se spune, că El S-a dat pe Sine Însuși ca să elibereze pe sfinți de urmările drepte ale păcatelor lor. Aceasta este desigur adevărat. Nu se spune, că El a murit, pentru ca ei să poată

avea viața veșnică. Aceasta este desăvârșit de adevărat, și noi găsim exprimat aceasta în alte părți ale Scripturii; însă noi găsim aici care este în prezent planul mare al Domnului în legătură cu Adunarea.

Și primul lucru, care este amintit, este sfințirea; „ca s-o sfințească”. Ce înseamnă sfințirea? Aici pare să însemne, că era intenția Domnului, atunci când S-a dat pe Sine Însuși pentru Adunare, s-o pună deoparte din mediul ei natural și să facă din ea ceva care aparține exclusiv Lui. Când un vas era rânduit pentru a fi folosit în Locașul Sfânt al lui Iehova, el devenea un lucru sfințit. Era ceva sfânt la el. Era ceva pus în mod deosebit deoparte pentru a fi folosit în Locuința sfântă a lui Iehova.

Voi știți, că împăratul păgân Belșatar a disprețuit pe Dumnezeu și a luat vasele Locașului Sfânt, pe care tatăl lui sau bunicul lui le-a adus de la Ierusalim la Babilon, și că el le-a folosit la masa oferită oaspeților lui (Daniel 5). El și mai marii lui au băut din aceste vase sfinte și au preamărit pe zeii lor din aur, argint, lemn și fier și astfel au profanat vasele Domnului. El le-a folosit într-un fel necurat și păcătos; ele erau sfinte; ele aparțineau Domnului! Și buzele lui Belșatar și buzele miilor mai mari ai lui abia s-au desprins de paharele din care au băut, când pierirea lor imediată a fost scrisă pe pereții palatului.

Dumnezeu a intervenit în Babilon. El a vegheat cu zel asupra vaselor sfințite. Erau numai lucruri materiale, dar ele ilustrau marea realitate din versetul nostru, că planul lui Dumnezeu în legătură cu Adunarea era s-o sfințească, s-o despartă de iudei și de păgâni spre a fi folosită de El Însuși și ca mărturie proprie în lumea aceasta. Gândesc că și în glorie va fi adevărat, că Adunarea va avea locul ei propriu și exclusiv. Adunarea nu va dispărea printre răscumpărații din zilele Vechiului Testament, ci sfințirea ei deosebită pentru Domnul Isus Hristos, altfel decât a celorlalți sfinți cerești, va fi vizibilă în glorie. Adunarea va avea întotdeauna locul ei propriu deosebit. Vom reveni mai târziu la acest adevăr. Dar să ne gândim că aici și acum Adunarea, inclusiv toate mădularele – și dacă tu ești un mădular al trupului lui Hristos, aceasta este valabil și pentru tine – devin sfințite, că era planul lui Hristos, atunci când S-a dat pe Sine pentru Adunare, s-o pună cu totul deoparte din lume și din tot ce aparține de ea.

Dacă cineva din poziția Adunării se întorcea înapoi la iudaism, el răstignește din nou pe Fiul lui Dumnezeu și Îi aducea ocară publică. Era o respingere conștientă a sfințirii prin sângele legământului și a locului de despărțire, pe care Hristos l-a obținut pentru Adunare prin moartea Sa ispășitoare (Evrei 10.29). Și astfel acest plan al sfințirii revine la noi în mod practic. Noi nu putem avea nimic cu lumea, nici cu păgânismul și nici cu iudaismul. Noi ne dăm cu oroare înapoi de la orice formă și dinaintea oricărei forme de vrăjmășie față de Dumnezeu și de Hristos și față de Cuvântul lui Dumnezeu din cauza locului pe care ni l-a dat Hristos. Noi am fost sfințiți, și noi trebuie să păstrăm această sfințire, deoarece El este sfânt și planul lui este să ne sfințească. Aceasta este natura, natura sfântă atribuită Adunării prin chemarea ei. „Chemarea sfântă” este amintită și în alte locuri (2 Timotei 1.9).

Curățirea Adunării

Dar urmează mai mult, și aceasta este curățirea Adunării. Observă ordinea: sfințirea este înaintea curățirii. Aceasta ne învață că Hristos ne cheamă la Sine Însuși și că El ne face ai Săi înainte ca El să înceapă să lucreze în noi. Domnul știe foarte bine ce suntem noi din natură, noi suntem opusul a ceea ce este sfânt. Prin natura și viața noastră suntem pătați; însă Domnul Își pune semnul pe noi ca pe aceia care sunt ai Săi, și noi suntem sfințiți. Însă după aceea El începe să acționeze în noi, ca să ne facă demni de locul pe care El ni l-a dat.

Un om blajin, bogat poate merge într-un cartier al mizeriei și să aleagă un tânăr sărac, jerpelit, ca să-l adopte ca fiu al său. El spune: pentru propria mea plăcere doresc să fac acest tânăr repudiat moștenitor al averii mele. – Deci, el scoate pe acest tânăr pentru sine însuși din zdrențele și mizeria lui și din toate împrejurările lui dezastruoase, în care a crescut, din deformările care au avut loc asupra aptitudinilor lui morale și spirituale prin împrejurările în care s-a aflat. Binefăcătorul știa toate acestea, dar a făcut totuși această alegere: voi lua pe acest tânăr ca fiu al meu. Și el îl ia. Îl lasă el să rămână așa cum este? Poate el duce pe acest tânăr în casa lui și să-l prezinte ca fiu al lui în înfățișarea care o are? El trebuie să-l curețe. Trebuie să-l educe. El trebuie să-l desprindă de toate obiceiurile și legăturile lui de odioasă. El trebuie să-l aducă într-o astfel de stare care face onoare poziției pe care i-a dat-o.

Și așa este cu păcătoșii dintre păgâni și iudei, pe care Domnul i-a chemat să fie parte a Adunării Sale. El i-a pus deoparte pentru Sine. El l-a apucat pe Saul, prigonitorul, batjocoritorul, pe acela care Îl ura din adâncul inimii, și El l-a chemat pentru Sine; dar El l-a curățit. Acea ură împotriva lui Hristos a fost transformată în dragoste arzătoare pentru Hristos. În loc să prigonească pe cei care aparțineau lui Hristos, el le-a slujit și și-a dat viața pentru a le sluji. A avut loc o transformare. Toate lucrurile vechi au trecut și ceva, care era nou, le-a luat locul. Aceasta era lucrarea lui Hristos. Acesta era felul în care El lucra la un mădular al trupului Său, și acesta este felul în care El lucrează astăzi la toate mădularele, „curățindu-le”, cum se spune, „prin spălarea cu apă prin Cuvânt”.

Veți vedea deci, că în versetul acesta nu este amintit sângele lui Hristos. Este „sângele lui Isus Hristos, Fiul Său [al lui Dumnezeu], care ne curăță de toate păcatele”, aceasta este adevărat. Dar nu aceasta este învățătura aici. Aici este vorba de curățirea permanentă, care are loc în timpul actual. Domnul Isus, prietenii mei dragi tineri, vă are în mână. El vrea să vă educe; El dorește să vă crească pe căile Lui, acele căi care sunt în concordanță cu Duhul Său și cu voia Sa. Sunt lucruri în jurul vostru, în cuvintele voastre, în gândurile voastre, pe căile voastre și în legăturile voastre, care nu sunt plăcute pentru El; ele nu corespund voii Sale, și El dorește să ne curețe de ele. Și cum va face El aceasta? El o face prin Cuvântul Său. „Voi sunteți deja curați din pricina cuvintelor pe care vi le-am spus”, a spus Domnul ucenicilor Săi. El i-a instruit multe luni. Le-a vorbit despre dragostea lui Dumnezeu și despre lucruri care aparțin împărăției lui Dumnezeu; și ei erau curați în această dimensiune prin spălarea cu apă prin Cuvânt.

Însă această curățire este un proces, care are loc permanent, și aceasta ne arată importanța referirii permanente la Cuvântul Scripturii. Domnul Isus Hristos folosește Cuvântul Său scris,

ca să ne arate unde suntem greșiți, ca să ne atingă conștiința și să ne trezească simțămintele. Vă amintiți de exemplul citat deseori despre Petru, care a tăgăduit pe Domnul. Și cu toate acestea Domnul i-a spus dinainte că Petru Îl va tăgădui cu jurământ și blestem. Chiar dacă cuvântul Său a ajuns la urechea lui Petru, el a dispărut totuși din conștiința lui, deoarece el gândea că un astfel de păcat nu ar fi posibil în cazul lui; Petru a afirmat realmente așa. El a spus că El nu ar tăgădui pe Domnul; însă Domnul a spus ce era adevărat. El cunoștea pe Petru mai bine decât se cunoștea Petru pe sine însuși. Și după aceea Petru L-a tăgăduit pe Domnul sub jurământ și blestem, așa cum Domnul a spus dinainte. Apoi, după a treia tăgăduire, citim, că Domnul „l-a privit pe Petru”; și rezultatul acestei priviri, pe care Domnul a aruncat-o asupra lui Petru, era, că „Petru și-a adus aminte de cuvântul Domnului, a ieșit afară și a plâns cu amar”. Aici cuvântul a curățit inima lui Petru. Cuvântul i-a arătat că el era un apostol necredincios. El era o persoană nedemnă; el era nedemn să fie un ucenic al unui astfel de Om cum era Domnul Isus. El nu era demn de dragostea Lui, el nu era demn de încrederea acordată lui de Domnul. Ce folos poate aduce un om din rândul apostolilor, care poate să tăgăduiască Numele Stăpânului lui, și aceasta nu numai o singură dată? Ah, ce gânduri îngrozitoare și acuzatoare de sine au trecut prin capul lui Petru și au lovit conștiința lui, atunci când a ieșit afară și a plâns cu amar!

În felul acesta Domnul a curățit inima lui; dar El nu a terminat lucrarea Lui cu Petru, deoarece noi găsim, că Domnul Isus după învierea Sa S-a referit din nou pe malul lacului Ghenezaret la eșecul lui rușinos, așa cum avem notat în ultimul capitol al evangheliei după Ioan. Domnul a vorbit foarte blând cu Simon Petru, însă cuvântul Lui avea încă un caracter curățitor. El a spus: „Simone, Mă iubești? Mă iubești tu cu adevărat? Mă iubești tu din toată inima?” Și Petru a trebuit să privească în inima proprie, ca să vadă dacă dragostea lui era sau nu era veritabilă; și când a privit în inima lui, a fost lovit ca de fulger. Ce am făcut eu în acea noapte a tăgăduirii? L-am tăgăduit cu jurământ și blestem. Este realmente adevărat, că Îl iubesc? Și în cele din urmă Petru s-a văzut constrâns să spună: „Doamne, Tu știi toate; Tu cunoști că Te iubesc. Nu pot spune foarte mult despre dragostea mea pentru Tine; dar Tu, Tu știi toate, cunoști că eu te iubesc cu adevărat în adâncul inimii mele”, și astfel a curățit Domnul pe Petru înainte de înălțarea Sa la cer prin spălarea cu apă prin Cuvânt.

Gândiți voi că această temă a fost tratată ca să ne amintim de faptele lui Petru, ca să știm adevărul despre Petru? Ea este un adevăr care se referă la fiecare din noi, care suntem în seara aceasta aici. Noi suntem capabili să facem ce a făcut Petru, și dacă nu suntem atenți ni se poate întâmpla ceva asemănător. Noi ne putem afla în împrejurări asemănătoare, și dacă suntem supuși încercării, și noi putem rata. Se poate ca atunci să spunem ceva care nu este adevărat și să luăm în gura noastră cuvinte pline de ocară împotriva Domnului Isus. Însă Domnul este foarte îndurător, și El va folosi Cuvântul Său ca să ne curețe și să ne restabilească, așa cum a făcut în cazul lui Simon Petru. Dar voi vedeți cât de important este să avem cuvântul Domnului în memorie. Petru l-a avut în memorie; chiar dacă nu l-a avut înaintea ochilor. A devenit însă conștient de el, atunci când Domnul l-a privit. Și la fel și voi trebuie să încercați să întipăriți Cuvântul lui Dumnezeu adânc în memorie. Voi trebuie să-L citiți și să vi-L însușiți; și apoi Domnul îl poate folosi în lucrarea Sa mare de curățire, pe care el o face asupra voastră ca parte a Adunării prin spălarea cu apă prin Cuvânt.

Hristos Își prezintă Adunarea gloriificată

Acum ajungem în versetele următoare la soarta viitoare a Adunării:

Efeseni 5.27a: ... ca să-Și prezinte Lui Însuși Adunarea glorioasă,

Sau: o Adunare în glorie. Vrem să înțelegem foarte bine cuvântul acesta. Ce vrea să spună Domnul prin Duhul Său în versetul acesta prin cuvântul Adunare? Sunt aceia care în ziua de Rusalii au fost botezați într-*un singur* trup? Sunt numai aceștia? Sunt numai aceia care au trăit în zilele apostolice? Se referă numai la aceia care trăiesc astăzi? Nu. Totalitatea Adunării se compune din toți credincioșii începând de la Rusalii și până la revenirea Domnului Isus pentru sfinții Săi. Aceia care trăiesc la un moment dat pe pământ sunt numiți uneori trupul lui Hristos, însă aici este vorba de totalitatea Adunării ca fiind compusă din toți aceia care vor constitui Adunarea în glorie. Domnul S-a gândit la ei toți ca posesiune a Lui răscumpărată de El. De aceea trebuie să ținem seama că versetul acesta va avea împlinirea lui deplină și definitivă abia atunci când va veni Domnul și întreaga Adunare, indiferent dacă ei au adormit sau trăiesc, va fi răpită de pe pământul acesta în casa Tatălui în înălțime. Atunci El Își va prezenta Lui Însuși Adunarea gloriificată. Aceasta va fi atunci când Domnul Isus Hristos va aduna la Sine și înaintea Lui întreaga Adunare. Ea se va afla atunci într-o stare de desăvârșire absolută și va arăta așa cum Hristos a creat-o pentru Sine Însuși, ea va fi lucrarea Lui personală, nepătată de lipsuri sau păcat.

În capitolul al doilea al cărții Geneza avem în cazul lui Adam și Eva un tablou al acestei desăvârșiri și părtășii. Știm că Dumnezeu a supravegheat pământul nou creat și toate animalele, care au fost aduse înaintea lui Adam, pentru ca el să le dea nume. Însă între toate acestea nu era nici un ajutor pentru Adam, nimeni, care să fie demn de locul care a fost dat lui Adam. Adam a fost așezat în lume, ca s-o administreze pentru Dumnezeu. Creaturile inferioare au fost supuse domniei lui, însă potrivit gândurilor lui Dumnezeu nu era bine că omul era singur. Era necesar ca el să primească o însoțitoare. Și între creaturile vii, pe care Dumnezeu le-a creat, nu era nici una, care potrivit părerii lui Dumnezeu era demnă să fie pusă alături de Adam. Și de aceea Dumnezeu a hotărât ca El Însuși să facă rost de o mireasă pentru Adam. Drept urmare El a făcut ca omul să cadă într-un somn adânc și din Adam a făcut-o pe Eva, femeia, în toată frumusețea și desăvârșirea ei inițială, căci păcatul nu pătrunsese încă în lume. Și când Adam s-a trezit din somn, mireasa lui era înaintea lui, în farmecul ei și în gloria ei, fără nici un fel de nedesăvârșire, complet nouă din mâinile lui Dumnezeu Însuși, creată prin înțelepciunea atotștiutoare a lui Dumnezeu într-un așa fel că ea era potrivită pentru soțul ei Adam și pentru țelurile demne ale dragostei lui.

Și astfel aici găsim o aluzie la acest eveniment. Crearea deosebită a Evei este o imagine pentru Adunare, care a fost creată pentru Hristos și care este rezultatul somnului de moarte adânc al Său, pe care El a îndurat-o. Și în gloria învierii Sale El găsește Adunarea în glorie alături de El, și El o prezintă pentru Sine gloriificată, un ajutor pentru El, cineva care va ședea împreună cu El pe tronul Lui și va domni împreună cu El. Atunci lumi uimite vor privi la mireasa lui Hristos și vor preamări Numele Lui din cauza frumuseții și gloriei lui Hristos, care vor fi vizibile în Adunare.

Aceasta este priveliștea din viitor. Acesta este idealul care stă înaintea Domnului nostru binecuvântat ca Acela care iubește Adunarea și o sfințește. El are aceasta în plan, și în acest scop El îngrijește foarte bine Adunarea Sa și așteaptă de mulți ani și multe decenii, care trec, până va veni timpul lui Dumnezeu și El Însuși va prezenta Adunarea glorificată. „Fără nici o pată”, se spune, nici un cusur de vreo formă oarecare înăuntru, nici o necredincioșie în inimă, nici un sentiment îngrădit sub vreo formă; nimic nu va fi în sau la Adunare, care să fie incompatibil cu gloria lui Hristos, așa că atunci când Hristos în desăvârșirea absolută a dragostei Sale privește spre mireasă, tot ce vede la ea satisface ochii Lui.

Nici o pată sau zbârcitură

Efeseni 5.27b: ... neavând pată sau zbârcitură sau ceva de felul acesta, ci ca să fie sfântă, și fără cusur.

Ce imagine minunată este aceasta, prieteni dragi, al ultimului rezultat al șlefuirii divine, care are loc în liniște în lumea aceasta! Noi putem înțelege astfel de cuvinte numai prin credință și fără să le verificăm să le lăsăm să se cufunde în inimile noastre. Însă ele ne dau un cu totul alt tablou despre realitatea lucrurilor, decât acela pe care noi îl cunoaștem deseori, când ne strângem laolaltă, douăzeci sau mai multe persoane, dacă vreți, care frâng pâinea. Noi toți suntem slabi, toți avem defecte, toți suntem înclinați să greșim, niciunul dintre noi nu este unul care poate fi mândru cu sine; și noi gândim: ce grămadă sărăcăcioasă suntem noi, și este adevărat, dar dacă citim versete ca acestea, vedem că lucrarea Domnului se exercită asupra noastră. Pe baza acestor cuvinte ne devine clar că în toată lumea are loc nu numai lucrarea Evangheliei, care cheamă bărbați păcătoși și femeie păcătoase la Adunare, ci și lucrarea Domnului Isus Hristos făcută în liniște, care sfințește, curăță și îngrijește foarte bine Adunarea și se preocupă de toți care sunt ai Săi și îi păzește să nu se îndepărteze de El.

Această lucrare a Domnului are loc permanent. Hristos face lucrarea Sa, chiar dacă noi ratăm să ne facem partea. Noi nu facem ce ar trebui să facem. Dacă ne apucăm să facem o lucrare pentru Domnul nostru, o facem foarte nedesăvârșit și nedemn. Nu este nici o îndoială cu privire la starea noastră de nerodire. Însă în timp ce noi suntem robi nefolositori, Domnul Isus Hristos este slujitorul desăvârșit. Deci dacă suntem apăsați, pentru că vedem eșecul în slujirea omenească, putem merge pe genunchi și mulțumi lui Dumnezeu că lucrarea mare, despre care este vorba, este făcută de Domnul Isus Hristos și că El o va duce la bun sfârșit. El o va desăvârși în glorie și la timpul potrivit va veni ziua descoperirii ei.

Și gândul bogat în binecuvântare pentru noi toți este, că în ziua aceea a triumfului și biruinței noi vom fi prezenți. Fiecare din noi, toți, care cunoaștem pe Domnul nostru, toți, care în momentul acesta suntem mădulare ale trupului lui Hristos, noi toți vom fi prezenți în ziua aceea a gloriei. Noi vom vedea pe Hristos în gloria Lui și Hristos va vedea gloria Lui în noi. El va vedea lucrarea pe care a făcut-o. El va vedea pe aceia, pe care El i-a scos afară, care erau murdari și pătați, luminând în gloria strălucitoare, pe care El le-a dat-o. „Le-am dat gloria, pe care Tu Mi-ai dat-o.” El va face ca acest cuvânt spus Tatălui Său să devină adevăr, și noi vom fi fără pată acolo. Noi vom fi sfinți și fără cusur. Dacă veți privi capitolul 1, veți

găsi că și acolo se întâlnesc cuvintele „sfânt” și „fără cusur” (Efeseni 1.4), unde este vorba de noi personal. Este planul lui Hristos să aibă înaintea Lui persoane – ca persoane individuale și în părtășie – care sunt sfinte și fără cusur; și în acea ceată mare a răscumpăraților cei mai dragi pentru El vor fi aceia care constituie Adunarea.

Sfinții vechi-testamentali și Adunarea

Sunt unii care au gândit că noi, prin faptul că vorbim despre locul deosebit care a fost dat Adunării, degradăm pe sfinții Vechiului Testament, și ne punem pe noi mai presus de Avraam, de David și Isaia; însă un astfel de gând este complet greșit. Oricare are fi mândria religioasă, pe care noi am putea-o avea – și s-ar putea s-o avem, căci cei mai mulți dintre noi au puțin fariseism în ei înșiși, care mereu iese la iveală -, acolo nu va fi nici o mândrie. O stea poate să se deosebească de altă stea în strălucire, dar nu este nici o mândrie între stele, deoarece fiecare are locul pe care Dumnezeu i l-a dat pe firmament. Și la fel și noi vom avea locul pe care Dumnezeu ni-l dă conform planului Lui pe baza dragostei Lui și pe baza lucrării Sale pentru noi. Și inimile noastre vor fi atunci umplute complet cu laudă și adorare pentru El, din cauza gloriei pe care El ne-a dat-o. Dacă s-ar strecura un gând de mândrie, ar fi o pată, o zbârcitură, dar nouă ni se spune că nu va fi nici o pată și nici o zbârcitură.

Nu, locul deosebit al Adunării este acela pe care Dumnezeu i l-a rânduit în planul Său veșnic; și motivul pentru această diferențiere constă în caracterul deosebit al Adunării, și anume, că ea crede în Hristos în timpul lepădării Sale. Israel va ajunge mai târziu la binecuvântare, și în ziua gloriei lui Hristos va fi pe pământ, când El va fi descoperit în glorie înaintea acestei lumi. Sfinții Vechiului Testament au crezut în Hristos, înainte ca El să vină; însă însușirea mare a Adunării este că Adunarea Îl iubește în timp ce lumea Îl urăște, când pentru un om lumesc nu este nimic mai repudiabil ca Numele lui Hristos. Noi punem pe Hristos pe primul loc, noi ne plecăm genunchii înaintea Lui, noi Îl adorăm, noi Îl onorăm, ne gândim la El în moartea Lui, Îi slujim în fiecare zi. Da, când mâncăm și bem, o facem în Numele Său. Isus Hristos înseamnă totul pentru noi. Și deoarece Adunarea crede în Hristos și suferă cu Hristos în ziua lepădării Sale, Dumnezeu în planurile și căile Lui drepte dă Adunării locul cel mai sublim al legăturii nuptiale cu Hristos în glorie.

Această învățătură este cu adevărat adevărată, deoarece o găsim în Scriptură. De aceea ea ar trebui să aibă efectul ei corect asupra noastră, și indiferent dacă tu o înțelegi sau nu complet, poți vedea desigur că Adunarea are un viitor mare și minunat. De aceea este un viitor minunat pentru tine și pentru toți care sunt legați cu tine. Asupra ta este o mare responsabilitate cu privire la ce fel de persoană ar trebui să fi în lumea aceasta, dacă aceasta este adevărat. Dacă aceasta va fi poziția ta mai târziu în gloria cerească, ce fel de persoană ar trebui să fi tu acum pentru Hristos Isus? Dacă El te-a iubit și S-a dat pe Sine Însuși pentru tine, așa cum a făcut pentru Adunarea Sa, ce I-ai dat tu în schimb? Ce Îi dai tu zi de zi pentru aceasta? Cum încerci să răsplătești dragostea Lui?

Domnul nu a lăsat aceste lucruri să fie complet acoperite cu un văl, ca să le dezvăluie atunci când ne va lua acasă în Casa Tatălui. El va avea să ne descopere multe taine, când vom fi acolo, însă aceasta ne-a descoperit acum, în timp ce noi suntem încă în lumea aceasta. Aceasta

a făcut El, pentru ca tu și eu să ne putem dedica Lui cu intimitate, în timp ce așteptăm revenirea Lui. Facă El, ca acesta să fie rodul în inimile noastre ale tuturor al descoperirilor Sale minunate, din pricina Numelui Său.

Prelegerea a 4-a „Christ and His Love, Care, and Purpose for His Church“ din seria de prelegeri *Christ and His Church* ținută în anul 1929 în Wildfell Hall, Catford, Londra.

Partea a 5-a: Adunarea de la Rusalii

Versete călăuzitoare: Faptele apostolilor 2

Introducere

Capitolul acesta ne arată istoria, așa cum noi toți știm, istoria divină a orei de naștere a Adunării lui Dumnezeu. Este un subiect dificil să vorbești despre Adunarea lui Dumnezeu. Și deoarece învățătura despre Adunare oferă o greutate deosebită, o parte mare a credincioșilor o ignorează cu totul și își limitează atenția și slujba lor la viața fiecărui credincios în parte. Însă Adunarea lui Dumnezeu posedă un drept foarte mare asupra fiecărui credincios, oricât de greu ar fi să înțelegi poziția ei actuală în lumina Cuvântului lui Dumnezeu. În afară de aceasta greutatea în imaginație este mai mare decât în realitate.

Înălțarea lui Hristos

Oricât de greu ar fi să se înțeleagă adevărul bisericesc și să te conformezi lui, totuși tema are importanța cea mai mare pentru fiecare credincios, deoarece Adunarea lui Dumnezeu este legată cu două realități mari ale istoriei biblice, cu două realități cu însemnătate deosebită.

Prima realitate este înălțarea Domnului Isus Hristos, gloria Lui în cer depășește cu mult orice căpetenie și orice autoritate și orice putere și orice domnie și orice nume, care se poate numi. Acolo Dumnezeu Tatăl a dat lui Isus din Nazaret demnitatea cea mai înaltă și gloria cea mai mare. El, Cel pe care cerul cerurilor nu-L poate cuprinde, este în acel loc al gloriei de nedescris. Omul Hristos Isus, Cel care a fost răstignit, Acela care a fost în mormânt, Se află acum la dreapta tronului lui Dumnezeu și Lui I s-a dat toată autoritatea în cer și pe pământ. Pe baza acestei realități a fost întemeiată Adunarea. Adunarea a luat ființă pe pământ, deoarece Domnul Isus Hristos era glorificat în cer. Adunarea a fost constituită aici, dar era o legătură vie între comunitatea credincioșilor care se strâneau pe pământ și Domnul Isus Hristos în glorie. În toate revelațiile minunate ale Sfintei Scripturi nu se găsește nimic care să fie pus pe aceeași treaptă cu această realitate; și de aceea spun că Adunarea lui Dumnezeu are un drept deosebit asupra ta și a mea pe baza acestui caracter.

Domnul Isus Hristos este în gloria lui Dumnezeu, și Adunarea de pe pământ este legată cu El acolo. În afară de aceasta, eu, ca cel care crede în Domnul Isus Hristos – indiferent de orice activitate a mea, indiferent de orice alegere a mea -, constitui o parte a acelei Adunări, și ca

atare eu sunt legat cu El acolo în cer. Acesta este un gând care ar trebui să facă să vibreze în noi cele mai înalte acorduri de laudă și mulțumire aduse lui Dumnezeu, pentru faptul că este posibil așa ceva. Tu ai putea spune că cerul este foarte departe și că între tine și dreapta tronului lui Dumnezeu este o depărtare mare, și ai putea gândi că, deoarece această distanță este așa de mare, poți să neglijezi acest fapt fără a avea parte de pagube personale și că acum nu trebuie să te preocupe. Dar dacă nesocotești privilegiile, care rezultă din această realitate, vei pierde binecuvântările personale, pe care ele le aduc cu sine.

Coborârea Duhului Sfânt

A doua realitate istorică, pe care o găsim și în acest capitol, este aceea că la fel de sigur precum faptul că Domnul Isus Hristos este acolo la dreapta tronului lui Dumnezeu, este și faptul că Duhul Sfânt al lui Dumnezeu, a treia Persoană a preamăritei Trinități, este aici pe pământ, și locuința ei aici pe pământ este acea casă, pe care El Însuși a întemeiat-o la Rusalii, Adunarea lui Dumnezeu. Duhul nu locuiește în temple făcute de mâini. El nu Se poate găsi în acele minuni arhitectonice impunătoare, pe care omul le-a ridicat în Numele Domnului Isus Hristos, dar El locuiește cu adevărat și realmente aici în acel templu nevăzut, care a fost făcut sfânt prin prezența Sa. Nu este o minune de neînțeles, faptul că Duhul lui Dumnezeu locuiește aici? Zi și noapte, săptămână de săptămână, an de an, El este aici în lumea aceasta, căci El a venit la Rusalii, ca să rămână aici, și nu numai pentru o vizită trecătoare.

Cât de îngrozitor este să ignorezi această realitate! Citim în acest capitol 2 al cărții Faptele apostolilor, că păcatul iudeilor, care au respins pe Fiul lui Dumnezeu și L-au lepădat, era mare și demn de urât în ochii lui Dumnezeu. Cât de grav trebuie să fie atunci păcatul creștinătății de astăzi, care tăgăduiește prezența sfântă a Duhului lui Dumnezeu printre urmașii Domnului Isus Hristos – chiar dacă ea nu o tăgăduiește prin mărturisire, totuși o tăgăduiește în practică. Cât de puțini cred că El locuiește nu numai în unul de aici și în altul de acolo, ci că El locuiește în ei uniți, că El îi unește pe toți într-o părtășie desăvârșită, oricât de împrăștiati ar fi ei aici pe pământ, și că urmare acestui fapt fiecare în parte și toți împreună sunt uniți cu Domnul Isus Hristos, Capul Adunării aflat în glorie!

Ca să gândești corect și sfânt despre natura Adunării lui Dumnezeu, trebuie să ținem cu tărie la aceste două adevăruri centrale. Domnul Isus Hristos este la dreapta lui Dumnezeu; și Dumnezeu, care I-a dat acea glorie cerească, I-a dat ca posesiune deosebită a Sa un popor ales, care este Adunarea Sa, și ca să păstreze acea Adunare, s-o sprijine, s-o îngrijească și să întărească acea Adunare slabă alcătuită din oameni care cred în Domnul Isus Hristos, a fost trimis aici jos Duhul Sfânt al lui Dumnezeu. Lumea nu-L poate vedea și nu-L poate primi, dar tu și eu, dacă noi credem în Domnul Isus Hristos, suntem obligați să recunoaștem prezența Sa – să-L ascultăm, să-I dăm loc, să luăm seama la El spre călăuzirea noastră și să rămânem sub puterea Lui permanentă. Dacă facem aceasta, ne vom bucura de acea părtășie dulce și plină de har cu Domnul nostru Isus Hristos aflat în cer, despre care lumea nu știe, dar despre care cel mai bine știe aceia care se smeresc cel mai mult și permit Duhului lui Dumnezeu îndurător să facă cu ei ce vrea El.

Așteptarea după făgăduința Tatălui

Dacă citim acest capitol, găsim că în Ierusalim era o grupă de oameni care aștepta. Ea era foarte mică la număr, probabil mult mai mică la număr decât noi, care suntem adunați în seara aceasta în această hală, dar ei erau adunați în Ierusalim și toți erau însuflețiți de un interes comun și un țel comun. Fiecare din această grupă cunoștea personal pe Domnul Isus Hristos; și ultima lor cunoaștere despre El era, că El i-a condus cu zece zile în urmă până la Betania, și că El, în timp ce vorbea cu ei, S-a despărțit de ei. Când El S-a înălțat la cer și a dispărut privirii lor, inima lor era aproape să se rupă. El, Acela care i-a iubit atât de mult, care le-a vorbit cuvinte, pe care nici un om mai înainte nu le-a rostit, care a murit pentru ei și a înviat, i-a părăsit. El a dispărut privirii lor, și ei stăteau acolo și priveau, și priveau și sperau ca El să revină imediat. Așa cum știm, ei au fost mângâiați de cei doi îngeri, care le-a spus că ei nu trebuie să stea acolo și să privească spre cer, căci la timpul potrivit Domnul va reveni cu siguranță.

Însă înainte de acel eveniment fericit trebuia să aibă loc ceva de cea mai mare importanță, și cuvintele Domnului lor le-au răsănat cu totul noi în urechi și au revenit în amintirea lor. Căci El le-a poruncit să meargă la Ierusalim și acolo să aștepte făgăduința Tatălui, „pe care”, a spus El, „ați auzit-o de la Mine”. Acum și-au amintit ce li s-a spus în odaia de sus, după instaurarea Cinei. Domnul a făcut acolo remarca, care i-a pus în uimire: „Vă este de folos să Mă duc”; și ei aveau nevoie deja de o porție bună de credință și luminare, ca să înțeleagă cum ar putea fi așa ceva. „Este mai bine pentru voi să Mă duc, decât să rămân aici. Mă duc să vă pregătesc un loc.” Aceasta era o știre binecuvântată, să audă despre un loc care era pentru ei în casa Tatălui, însă aceasta stătea în legătură cu utilitatea. El a spus: „Dacă nu Mă duc, Mângâietorul nu va veni la voi”, Celălalt Mângâietor. Acela care vine va veni să ia locul Meu, și El va însemna pentru voi chiar mai mult decât am fost Eu. El va locui la voi, ca niciodată să nu vă lase singuri. El va fi la voi în orice loc unde voi veți fi, oricât de împrăștiați veți fi pe suprafața pământului, și El, Duhul Adevărului, vă va conduce în tot adevărul.

Drept urmare ei s-au întors la Ierusalim, pentru ca acolo să aștepte făgăduința Tatălui, așa cum le-a poruncit Domnul. Cum au așteptat ucenicii? Care era atitudinea lor la așteptare? Găsim că ei și-au petrecut timpul în rugăciune. Ei erau în Templu și laudau pe Dumnezeu, așa cum ne relatează Luca în evanghelia sa; însă aici în Faptele apostolilor găsim că ei stăruiau în rugăciuni și implorări – nu că fiecare se ruga în cămăruța lui, ci toți erau adunați și o făceau în comun. Ei se rugau, ca să se împlinească cuvintele Domnului lor, ca să fie dată făgăduința Tatălui. Domnul le-a spus: „Deci dacă voi, fiind răi, știți să dați daruri bune copiilor voștri, cu cât mai mult Tatăl cel din cer va da Duhul Sfânt celor care-L cer de la El?” Drept urmare, cei care erau adunați acolo aveau îndreptățirea din partea Domnului să roage pe Dumnezeu să le dea Duhul Sfânt. Ni se face cunoscut că ei s-au rugat și Dumnezeu L-a trimis. De aceea este fără folos pentru noi să se citeze evanghelia după Luca (Luca 11.13) ca pasaj din Scriptură, care ne dă îndreptățirea să rugăm pe Dumnezeu să ne trimită acum pe Duhul Sfânt. Cele o sută douăzeci de persoane, care erau adunate acolo, s-au bazat pe această făgăduință. Ele s-au rugat și au primit răspunsul, și noi am fi cu secole în urmă, dacă ne-am ruga acum ca Duhul Sfânt să fie trimis. El este aici. Cât de jignitor este să se treacă cu vederea prezența Lui!

Rugăciunea dis de dimineață

Faptele apostolilor 2.1: Și, pe când se împlinea ziua Cincizecimii, erau toți împreună la un loc.

Ucenicii așteptau zi de zi. Când a venit ziua a cincizecea, ziua de Rusalii, ei toți erau adunați la un loc, dimineața foarte devreme, deoarece era abia al treilea ceas din zi (ora 9), atunci când Petru a început vorbirea lui. În ziua aceea ei au avut evenimentul fericit al unei străneri laolaltă pentru rugăciune dis de dimineață. Aceia care au luat parte vreodată la astfel de întruniri dis-de-dimineață știu câtă înviorare este în ele; ei cunosc caracterul prețios al ocaziei; ei cunosc puterea care este în rugăciuni. Oamenii care părăsesc patul lor în lepădare de sine serioasă, și se strâng foarte devreme, pentru ca uniți să aștepte binecuvântarea lui Dumnezeu, niciodată nu vor fi dezamăgiți. Este un proverb adevărat, că Dumnezeu nu este dator nimănu. El nu datorează nimic, nici ție și nici mie. Ah, cât de mult ne dă El, dacă facem ceva pentru El! Dacă tu nu ai probat încă această bunătate a Lui, verific-o acum pentru tine. „Puneți-Mă la încercare” – Dumnezeu ne solicită, să-L punem la probă.

Aici este un exemplu vizibil al credincioșiei lui Dumnezeu. Acești bărbați și aceste femei erau laolaltă să se roage pentru revărsarea Duhului, pentru ca Duhul făgăduit să vină; și El a venit, în timp ce ei erau laolaltă. El a venit deodată. Duhul Sfânt a venit peste această adunare pregătită, așa cum găsim în partea de început a Noului Testament că Fiul lui Dumnezeu a venit la o adunare pregătită. Drumul Domnului era pregătit de Ioan Botezătorul. La predica lui oamenii păcătoși s-au căit de păcatele lor și erau botezați în Iordan, mărturisindu-și păcatele. Acolo stătea această grupă a celor care s-au căit, care simțeau cât de păcătoși erau în ochii lui Dumnezeu. Și la acea grupă pregătită a venit Isus, Cel care trebuia să salveze pe poporul Său de păcatele lor, și El a venit la momentul potrivit pentru ca El Însuși să fie botezat. Atunci Tatăl a mărturisit că El era Fiul Lui preaiubit, și când El a ieșit din apă, Duhul Sfânt a coborât peste El și S-a odihnit pe El.

Sunete și priveliști și vorbiri

Faptele apostolilor 2.2-4: Și a venit deodată un sunet din cer, ca vuietul unui suflu puternic, și a umplut toată casa unde ședeau. Și li s-au arătat limbi împărțite, ca de foc, și s-au [textual : s-a așezat] așezat pe fiecare dintre ei. Și toți s-au umplut de Duh Sfânt și au început să vorbească în alte limbi, după cum le dădea Duhul să vorbească.

Aici avem prezentat felul cum a venit Duhul Sfânt al lui Dumnezeu la această comunitate pregătită din Ierusalim, care Îl aștepta. Au fost semne audibile, că Duhul Sfânt venise. Era vuietul unui vânt puternic care trecea. Ei au auzit prezența Lui, dar El era nevăzut. El „sufla”, încotro voia El (Ioan 3.8), dar fără îndoială El era prezent în locul unde erau ei adunați.

La început era deosebit de necesar ca celor adunați să li se facă în chip desăvârșit clar că Duhul Sfânt venise. De aceea erau nu numai semne audibile, ci și vizibile, căci ucenicilor li s-au arătat limbi împărțite, ca de foc. Nu erau multe Duhuri. Era numai Unul singur, căci Cuvântul spune: „Și S-a așezat pe fiecare dintre ei.” Limbile erau despicate, sau împărțite;

motivul pentru aceasta îl vom afla în dată. Ucenicii au fost făcuți capabili să vorbească în alte limbi, așa cum le dădea Duhul să vorbească. Lucrările minunate ale lui Dumnezeu, faptul că Isus Hristos era glorificat la dreapta lui Dumnezeu, nu mai puteau acum să fie limitate la o națiune; Hristosul înălțat al lui Dumnezeu trebuia vestit acum pretutindeni tuturor oamenilor. De aceea ei au primit putere de la Duhul, ca să vorbească în acest scop în limbi diferite, însă în timp ce erau forme diferite de manifestare, era numai o singură putere călăuzitoare. Duhul Sfânt S-a așezat pe fiecare din ei și din plinătatea autorității Lui a dat autoritate fiecăruia, prin aceea că El a păstrat unitatea acționării în mărturia lor pentru Hristos. În felul acesta s-a confirmat marea realitate, că Duhul Sfânt venise, și Petru s-a ridicat să vorbească sub influența și autoritatea Duhului venit de curând.

Când Solomon a sfințit Templul, norul de glorie a umplut Templul. Și gloria aceea era așa de mare, că preoții nu puteau rămâne acolo ca să facă slujba lor, din cauza prezenței minunate a Domnului în Templul Său pământesc și material. Acum Duhul Sfânt coborâse și a zidit o altă casă, un Templu duhovnicesc, în care El trebuia să locuiască. Și acum El avea cu adevărat o influență bogată de har. Niciunul nu a fost zdrobit prin prezența Duhului. Niciunul nu s-a speriat prin revelarea Lui în mijlocul lor.

Ucenicii stăteau toți sub puterea Duhului Sfânt și au fost umpluți de El, însă influența Duhului, care era peste ei, era de o așa natură, că se potrivea credinței și dragostei lor. Căci ei erau pregătiți pentru primirea Duhului Sfânt, care acum venise; și ce i-a pregătit? Domnul Isus Hristos a alcătuit această comunitate prin propriile Sale cuvinte. El a venit în ceea ce este al Său, dar ai Lui nu L-au primit. După aceea El a adunat în jurul Lui pe cei care credeau în El, ei au venit la El, și El i-a învățat. El i-a făcut să fie propria Lui Adunare. Ei Îl iubeau; ei L-au zis bun venit, atunci când El a venit la ei în timpul slujbei Sale. Lazăr, Marta și Maria nu L-au urmat pe Domnul în umblarea Lui, dar cât de bucuroase au fost ele, când El a venit în casa lor!

Sângele și Untdelemnul

Și astfel a existat această ceată, ca rezultat al slujbei Domnului în Ierusalim, care Îi aparținea. Însă acum era o însușire deosebită, care caracteriza această ceată. Marea realitate, care niciodată înainte nu a existat în istoria lumii, era aceea, că Domnul Isus Hristos murise pentru păcatele lor. El Și-a vărsat sângele Lui prețios. Lucrarea de răscumpărare veșnică era făcută de El. Sângele lui Isus Hristos, al Fiului lui Dumnezeu, i-a curățit de orice pată. Toți acești bărbați și toate aceste femei erau curate, mai albe decât zăpada, curățite în conștiința lor prin sângele prețios al Domnului Isus. Această ceată, care aștepta în Ierusalim, era constituită din persoane pregătite.

În procedurile vechi simbolice, la sfințirea unui preot și la curățirea unui lepros, sângele animalului de jertfă era pus pe urechea și pe mâna și pe degetul persoanei respective. Întotdeauna când o persoană era stropită, mai întâi se folosea sângele și după aceea untdelemnul se pune pe sânge. Imaginea Duhului Sfânt urma după imaginea lucrării lui Hristos de împăcare și curățire, și așa a avut loc istoric la Rusalii.

Acești oameni, care erau adunați în Ierusalim și se rugau, erau un popor curățit. Ei erau curățiți prin lucrarea lui Hristos, și de aceea Duhul Sfânt a coborât peste ei și i-a mișcat, ca să-I slujească imediat. Imediat au început să vorbească în alte limbi. Ei toți erau vase curățite, care au fost umplute cu Duhul pentru a fi de folos.

Vestirea lui Hristos înălțat

Faptele apostolilor 2.22-24: Bărbați israeliți, ascultați cuvintele acestea: pe Isus Nazarineanul, Om adevărat de Dumnezeu înaintea voastră prin lucrări de putere și minuni și semne, pe care le-a făcut Dumnezeu prin El în mijlocul vostru, după cum voi înșivă știți, pe Acesta, dat după planul hotărât și preștiința lui Dumnezeu, voi, prin mâna celor nelegiuți, L-ați răstignit și L-ați omorât, pe Care Dumnezeu L-a înviat, dezlegându-I durerile morții, pentru că nu era posibil ca El să fie ținut de ea.

Și Petru, plin de Duhul Sfânt, a vorbit mulțimii. Care era marea temă a predicii lui Petru din ziua aceea? El a spus multe lucruri importante, așa cum putem deduce din rezumatul scurt, pe care îl avem aici înaintea noastră. Însă gândul de bază în toate acestea era acela, că Acela, care tocmai a fost răstignit în lumea aceasta și omorât, era acum înălțat de Dumnezeu în cer. Apostolul le-a pus înaintea ochilor vina lor: „Voi L-ați răstignit pe cruce și L-ați omorât pe Isus din Nazaret prin mâna celor nelegiuți. Voi știți ce a făcut El printre voi; voi știți că El era un Om adevărat de Dumnezeu. Dumnezeu a pus pecetea Lui peste El; tot ce a făcut El a arătat că El era Fiul neprihănit al lui Dumnezeu, dar voi L-ați luat și L-ați răstignit pe cruce. Acum Dumnezeu L-a înălțat la dreapta Sa.”

Și inima lui Petru era plină de gloria Domnului său. Învățat de Duhul Sfânt, care tocmai venise, el a vorbit despre lucrarea și măreția Domnului Isus Hristos. El nu a spus nimic despre sine însuși, nimic despre Adunare, ci gloria lui Hristos era singura temă a inimii Sale – ce au făcut iudeii, prin aceea că L-au batjocorit, ce a făcut Dumnezeu, pentru că El era așa de prețios pentru El. „Acesta este Fiul Meu preaiubit”, a spus Tatăl cu glasul care se revărsa din norul de glorie pe muntele transfigurării. Domnul Isus era acum luat în glorie. El era acum glorificat cu acea glorie, pe care El o avea la Tatăl înainte de a fi lumea.

Și începând din ziua aceea și până astăzi, Isus Hristos este tema centrală a mărturiei Duhului ca Cel răstignit odinioară și acum glorificat. Dacă ascuți vorbirea cuiva și constăți că tema și centrul vorbirii nu este în concordanță cu această temă, pe care o avem aici, și anume gloria nespuse de mare a Domnului Isus Hristos, atunci poți încadra vorbirea ca ceva de rangul trei. Valoarea reală a mărturiei Adunării lui Dumnezeu față de lume este măsurată după valoarea pe care ea o acordă lui Hristos. Ce temă pentru predicatori! Da, chiar dacă am avea o mie de limbi, cât de slab am putea totuși să vestim gloria Domnului Isus Hristos! Însă gloria Domnului Isus Hristos este alfabetul manualului Adunării, și Adunarea ar trebui să crească în cunoașterea Domnului Isus Hristos, în timp ce ea este aici pe pământ.

Hristos este piatra de încercare și pentru fiecare în parte. Vă sfătuiesc insistent să analizați, ce loc ocupă Domnul Isus Hristos în inima voastră. Tresaltă de bucurie inima voastră la Numele Isus Hristos? Sunt închinare forțele voastre Lui? Este El primul și cel dintâi în viața voastră?

Ce înseamnă El zilnic pentru voi? Nu vă întreb dacă ați fost eliberați de păcatele voastre sau dacă Dumnezeu v-a împlinit rugăciunile și dacă vă dă bucurie în inimă cu privire la împrejurările fericite, pe care El vi le dă zilnic, ci întreb ce lucrează Hristos în simțămintele voastre cele mai lăuntrice. Aveți ceva în inimă, care corespunde acestui prim apel al apostolului Domnului adresat iudeilor din Ierusalim?

Petru a spus că înălțarea lui Hristos explica totul:

Faptele apostolilor 2.33: Fiind deci înălțat prin dreapta lui Dumnezeu și primind de la Tatăl promisiunea Duhului Sfânt, a turnat ceea ce voi vedeți și auziți.

Faptele apostolilor 2.12,13: Și toți erau uimiți și nedumeriți, zicând unul altuia: „Ce să fie aceasta?” Dar alții spuneau în batjocură: „Sunt plini de must!”

Domnul Isus era în înălțime, de aceea era putere aici jos. Mulțimea oamenilor spunea: „Oamenii aceștia sunt beți; sunt plini de must.” Desigur ei nu erau așa; era absurd să presupui așa ceva la o oră așa de dimineață din ziua aceea. Dar nu au înțeles că minunea limbilor provenea de la Cel care nu demult a fost răstignit și acum posedea autoritatea cea mai înaltă la dreapta lui Dumnezeu. Deoarece ei erau complet rătăciți cu privire la adevărul despre Hristos, iudeii nu puteau înțelege ce s-a petrecut acolo. De aceea vedem această mulțime mare de oameni, care erau adunați la Ierusalim, uimiți cu toții de cele ce auzeau despre lucrările minunate ale lui Dumnezeu, și anume fiecare în limba lui. Ei întreabă: „Ce poate fi aceasta?” Și răspunsul este: „Isus Hristos a fost înălțat și glorificat.” Petru le face cunoscut aceasta în predica lui plină de putere. Ce spunea el era susținut de toți cei care erau cu el, căci Adunarea era caracterizată la Rusalii prin această însușire deosebită, că ei toți erau una și toți erau umpluți de importanța înălțării Domnului Isus Hristos, așa cum ea le-a fost descoperită prin Duhul lui Dumnezeu tocmai coborât și care locuia în ei.

Urmările înălțării la cer

Eu cred cu adevărat că este o mare mulțime de creștini, care niciodată nu merg mai departe decât apostolii din Betania. În experiența lor nu depășesc cadrul din Faptele apostolilor 1 și 2, ei stau acolo și privesc spre cer, în timp ce norul ia pe Domnul lor dinaintea ochilor lor, și ei zic unii altora: El a plecat așa departe de la noi. Ei nu înțeleg ce le-a asigurat plecarea la cer a lui Hristos. Ei nu au ascultat încă de glasul Duhului Sfânt din inimile lor, care îi învață prin Cuvântul lui Dumnezeu că Isus Fiul lui Dumnezeu a mers mai departe de norul acela trecând prin toate cerurile și că acum El este la dreapta tronului Maiestății în ceruri. Ce diferență înseamnă această cunoaștere pentru mine! Eu știu că El, Cel glorificat, este Mântuitorul meu, că El este Acela care a murit pentru mine, și că El este Acela care m-a unit cu Sine Însuși prin Duhul Sfânt. Ce înseamnă pentru mine lumea toată, în comparație cu această cunoaștere? Nu este nimic pe pământ care să fie la fel ca aceasta, și repet, adevărul acesta are o importanță uriașă. Dacă vei uita toate celelalte, ce s-a spus, să nu uiți că motivul, pentru care Adunarea lui Dumnezeu este aici în lume începând de la Rusalii și până astăzi, este acela, că Isus Hristos a fost înălțat, și că începutul Adunării este în concordanță în timp cu înălțarea

Domnului Isus Hristos și coborârea Duhului Sfânt. Acesta este primul gând și primordial, care ar trebui să umple inima fiecărui mădular al trupului lui Hristos, al Adunării lui Dumnezeu.

În afară de aceasta Duhul Sfânt locuiește aici, ca să țină inimile sfinților în atingere practică cu Domnul Isus Hristos aflat pe tron. Aceasta este o realitate, prieteni dragi. Dacă spun că este o realitate, vreau să spun că este ceva care a avut loc, s-a realizat. Prezența Duhului Sfânt pe pământ este la fel de adevărată ca și faptul că Domnul Isus Hristos a murit pe cruce și acum este glorificat în înălțime. Nu-i așa? Însă câți oameni vin la cruce, dar ei niciodată nu merg un pas mai departe. Ei niciodată nu intră în cer cu credință și bucurie în Acela care este acolo pentru ei. Ei speră să meargă cândva în locul unde sunt multe locuințe, însă nu fiecareia îi este clar că Isus Hristos este deja acolo și că El este glorificat de Tatăl și, deoarece El a fost înălțat, Duhul Sfânt este aici ca „celălalt Mângâietor”, care este pentru fiecare din ei, în timp ce El locuiește și în Adunare ca Templu al lui Dumnezeu. În versetele de la sfârșitul acestui capitol avem unele caracteristici ale Acestei părtașii noi înființate în Ierusalim, și acum vrem să ne preocupăm cu ele.

Dimensiunea Adunării

Faptele apostolilor 2.36-42: Să știe deci sigur toată casa lui Israel că Dumnezeu L-a făcut și Domn și Hristos pe acest Isus, pe care voi L-ați răstignit“. Și, auzind acestea, ei au fost străpunși în inimă și le-au zis lui Petru și celorlalți apostoli: „Ce să facem, fraților?“ Și Petru le-a zis: „Pocăiți-vă și fiecare dintre voi să fie botezat în Numele lui Isus Hristos, spre iertarea păcatelor voastre, și veți primi darul Duhului Sfânt. Căci pentru voi este promisiunea și pentru copiii voștri și pentru toți cei de departe, pe câți îi va chema Domnul Dumnezeu nostru“. Și cu multe alte cuvinte mărturisea și îi îndemna, spunând: „Salvați-vă din generația aceasta perversă“. Aceia deci care au primit cuvântul lui au fost botezați; și în ziua aceea s-au adăugat cam trei mii de suflete. Și ei stăruiau în învățătura și în comuniunea apostolilor, în frângerea pâinii și în rugăciuni.

Petru prezintă foarte clar ascultătorilor lui, că acest mare dar al Duhului Sfânt era nu numai pentru anumiți privilegiați. El nu trebuia să se limiteze la aceia care au fost la părtașia de rugăciune din acea dis-de-diminează, ci el era și pentru alții, dacă ei se vor căi de păcatele lor și se vor boteza în Numele lui Isus Hristos, și rezultatul predicii lui Petru era, că oamenii au fost atinși în adâncul inimii lor. Era dimineața unei zile a Domnului și o binecuvântare fără asemănare pentru credincioși; dar nu era o trăire plăcută pentru aceia care au ascultat cuvintele lui Petru. Cuvintele lui le-au atins conștiința ca o sabie ascuțită și ei au fost dovediți de vinovăția lor. Ei spuneau: suntem păcătoși, și aceasta nu este un sentiment plăcut. Petru spunea: voi cădeți sub judecata dreaptă a lui Dumnezeu, și ei simțeau că aceasta era adevărat, pentru că ei au omorât pe Prințul vieții. Dacă ceea ce spui tu este adevărat, că noi L-am răstignit pe Acela pe care Dumnezeu L-a înălțat la dreapta Lui, atunci ce ar trebui noi să facem? Apoi Petru le-a zis: „Pocăiți-vă și fiecare din voi să fie botezat în Numele Aceluia pe care voi L-ați răstignit. Salvați-vă din generația aceasta perversă!“

Ca rezultat al acestei mărturii trei mii de persoane au fost adăugate la Adunarea inițială. Și cei convertiți s-au retras din neamul rău și preacurvar, care a disprețuit pe Domnul gloriei și L-au răstignit. Astfel Domnul a adăugat într-o singură zi trei mii de suflete la acea Adunare nou

întemeiată în Ierusalim, arătând ce lucruri mari a făcut Duhul Său. Desigur El poate face și astăzi astfel de fapte mărețe, și eu cred că astăzi El salvează mai mult de trei mii de suflete într-o zi, dacă privim lucrarea Lui în lumea întreagă. Însă El nu face aceasta într-*un singur* loc, deoarece oamenii din locul acela deosebit ar deveni probabil foarte mândri. Ei nu ar putea suporta o astfel de lucrare mare a Duhului în mijlocul lor, fără să nu desconsidere celelalte locuri, care nu ar fi la fel de privilegiate.

Putem însă fi siguri că Duhul lui Dumnezeu niciodată nu este inactiv. El este permanent la lucru și atrage suflete la Hristos și va face în continuare aceasta, până când Adunarea este completă. Cu toate acestea avem înaintea noastră în Scriptură realitatea că trei mii de suflete au fost atrase la Hristos și au fost adăugate Adunării formate la Rusalii. Vedem această comunitate nouă în Ierusalim, cum se ține despărțită de marii preoți, Ana și Caiafa, de toți membrii sinedriului, de farisei și de cărturari și de oamenii mari și de mulțimea de oameni din Ierusalim, care se suiseră să serbeze sărbătoarea Rusaliilor. Acolo era Templul și curțile lui din față cu răcnetul boilor și brăhnitul oilor de jertfă; dar privit din punct de vedere divin era un loc trist. Aici la această grupă mică dintr-o stradă lăturalnică din Ierusalim era Duhul Sfânt, nu în acea construcție impunătoare, la care Irod a lucrat 46 de ani, ca s-o termine. Duhul Sfânt a plecat din Templul făcut de mâini și a venit la sufletele răscumpărate cu sânge, spălate cu sânge, ca să locuiască în ele. O, ce onoare!

Stăm cuprinși de uimire, când vedem norul gloriei Domnului în Templul de pe Muntele Moria din zilele foarte îndepărtate ale lui Solomon, însă aici este o minune mult mai mare. Duhul lui Dumnezeu vine să locuiască printre pescari, poporul obișnuit, oameni normali, de fiecare zi. Dar pentru ce vine El la aceștia? Ceea ce îi caracteriza nu era bunăstarea, nu era poziția lor socială, nu era evlavia lor exterioară, da, nici măcar devotamentul lor deosebit față de Domnul și Stăpânul lor; dar o însușire deosebită a lor – personală și comună – era dragostea, respectul și onoarea pentru Domnul Isus Hristos.

Binecuvântare și laudă

Dacă noi credem cu adevărat că Domnul Isus Hristos, Acela care ne-a iubit și a murit pentru noi, este la dreapta lui Dumnezeu în cer, aceasta ne constrânge la preamărire și adorare aduse Lui. Dacă recunoaștem poziția Lui în gloria cea mai înaltă, nu ar trebui s-o arătăm, nu ar trebui să-I aducem laudă, nu ar trebui să spunem mai departe măreția Lui? Prieteni dragi, este o zi tristă dacă sfinții lui Dumnezeu trebuie să pompeze afară din inima lor lauda pentru El. Ea ar trebui să fâșnească de la sine din ei (Psalmul 45.1). Voi ar trebui să-L preamăriți, din simplul motiv că nu puteți altceva, pentru că inima voastră nu poate tace. Voi Îl iubiți așa de mult, că vreți să-I spuneți cât de mult Îl iubiți și Îl onorați. Ah, să nu uităm să-L preamărim pe Acela pe care Dumnezeu L-a înălțat așa de sus.

Unanimitate

Găsim că această grupă mică de credincioși era cu totul pentru sine, despărțită total de locuitorii din Ierusalim. Ei au rămas „unanimi” laolaltă. Înainte să vină Duhul Sfânt, ei aveau planuri diferite, așa cum de exemplu citim în ultimul capitol al evangheliei după Ioan. Citim

acolo că unii din apostoli au zis: „Să mergem să pescuim”; dar nu toți și-au propus aceasta, numai unii dintre ei. În acest plan nu era inclus nimic care putea da grupei întregi un interes comun și să-i facă să fie „una”. Acum ei acționează unanim. Și ce este, ce îi ține în această unitate? Să cercetăm amănunțit această întrebare. Ce va ține uniți pe aceia care în noaptea în care Domnul a fost trădat s-au certat pentru locul de întâietate? La Rusalii găsim grupa la început fiind „unanimi”. Nu este nici o ceartă, nici o comportare necuviincioasă; ci noi vedem o adunare unită în simplitatea și puterea ei inițială. Ce îi determină să fie permanent împreună în stăruință? Acea prezență nevăzută, prezența Duhului Sfânt.

Când preamăritul Domn Isus Hristos a venit în casa din Betania, Maria putea să-L vadă și Marta putea de asemenea să-L vadă. Nimeni nu poate vedea pe Duhul Sfânt în casa lui Dumnezeu. El este în Adunare, dar El este nevăzut. Noi putem observa numai efectele prezenței Sale. Și un efect neschimbabil al prezenței Duhului Sfânt este, că ochii tuturor sunt îndreptați de El spre gloria Domnului Isus Hristos. În felul acesta toate inimile, toate simțămintele și toate buzele se unesc, și toți acționează „unanim”, căci gloria Domnului este motivul dominant pentru fiecare în parte și pentru toți.

Nici un copilaș în Hristos nu trebuie să se înșele vreodată cu privire la lucrările Duhului Sfânt. Ce nu este în concordanță cu gloria Domnului Isus Hristos, poate fi cu siguranță și foarte liniștit respins. Nu este de la Duhul Sfânt, și nu vă poate ajuta. Dar dacă o persoană face tot ce ea poate, ca să determine ca tu să gândești mai înalt despre Domnul Isus Hristos, tu spui: este în ordine. Eu doresc ceva mai mult din aceasta. Este învățătura apostolilor, și ea se potrivește foarte bine pentru mine. Învățătura lui Hristos este piatra de încercare, care ne este dată în Scriptură, ca să decidă care învățătură este de la Dumnezeu și care este de la oameni.

Învățătura apostolilor

Faptele apostolilor 2.42: Și ei stăruiau în învățătura apostolilor și în părtășie, în frângerea pâinii și în rugăciuni.

Nu trebuie să gândim că această stăruință se referea numai la prima zi. Înseamnă că ei continuau să facă în felul acesta. Acestea erau obiceiurile noi ale ucenicilor lui Hristos. Duhul Sfânt le-a dat o aptitudine nouă să înțeleagă Scriptura și noile descoperiri ale adevărului. În timpul Vechiului Testament Dumnezeu a dat profeții și scrierile lui Moise și Psalmii, și aceia, care erau adunați, cunoșteau scrierile vechi-testamentale. Însă noi citim că ei au rămas în învățătura apostolilor; și învățătura apostolilor înseamnă apostolii Domnului nostru Isus Hristos și învățătura pe care ei au dat-o mai departe la început sfinților. Dar probabil vom putea mai târziu să spunem mai mult despre această temă.

Părtășia

Cu învățătura apostolilor este strâns legată părtășia. Părtășia este un cuvânt minunat și un cuvânt cu o însemnătate deosebită pentru Adunarea lui Dumnezeu. Spus pe scurt, înseamnă că fiecare, care este în Adunarea lui Dumnezeu are interese comune cu ceilalți și un țel comun, care se bazează pe Persoana și lucrarea Domnului Isus Hristos. De aceia cei care sunt în

Adunarea lui Dumnezeu sunt atrași irezistibil unul la altul; și Duhul Sfânt lucrează în ei totul spre bunăstarea spirituală a părtășiei ca întreg. Dacă caut o persoană, pe care o doresc, care are aceleași simțăminte ca mine, cu care mă simt legat personal, probabil pot găsi numai foarte puține, care sunt potrivite pentru aceasta. Părtășia în sensul acesta va fi în mod necesar foarte limitată, însă în Adunarea lui Dumnezeu nu este nicidecum o astfel de îngrădire. Biserica, despre care este vorba aici în Faptele apostolilor 2, înseamnă că toți, care au fost aduși împreună în acea grupă nouă, iubeau pe Domnul Isus Hristos, toți au fost curățiți, răscumparați în același fel prin sângele prețios, toți au fost așezați pe o bază comună ca aceia care Îi aparțin, toți au primit Duhul Sfânt, și fiecare în parte și toți împreună constituiau o parte a acelei creații noi prin El. Apostolul Pavel vorbește mai târziu despre Adunare folosind imaginea trupului, și noi știm că fiecare mădular al trupului lui Hristos este în același fel un mădular pentru altul. S-ar putea ca el să îndeplinească o misiune deosebită pentru el însuși, dar în ceea ce privește interesul comun și dependența unul de altul, toate sunt la fel, și această părtășie este însușirea deosebită a Adunării, pe care o găsim aici.

Frângerea pâinii

Frângerea pâinii este amintită de asemenea direct la început. Mă întreb, dacă ucenicii au făcut frângerea pâinii în ziua de Rusalii. Nu ni se spune nimic în privința aceasta, că ei ar fi făcut-o, ci, că mai târziu au stăruit în a face aceasta. În orice caz era fără îndoială un eveniment mare, în mod deosebit pentru cei unsprezece apostoli, să împlinească dorințele Domnului în această privință. Abia cu câteva săptămâni în urmă Domnul i-a rugat să mănânce pâinea și să bea vinul în amintirea de El. Acum ei făceau aceasta pentru prima dată ca Adunare. Aducerea aminte era foarte importantă pentru ei. Apostolii își puteau aminti chiar de privirea Lui, atunci când a zis: „Faceți aceasta în amintirea Mea.” Chiar și tonul glasului Său le-a devenit din nou conștient în această zi de început. Duhul Sfânt a făcut să devină realitate și aducerea aminte de moartea Sa, pentru că ei nu trebuiau să fie total dependenți de propria lor memorie. Una din misiunile Sale era, să le readucă aminte de lucrurile pe care Domnul li le-a spus. De aceea era pentru ei, care nu erau stricați prin delăsare păcătoasă sau răceală sau indiferență, un eveniment fericit să-și amintească la frângerea pâinii de Domnul în puterea unui duh neîntristat. Mai mult, ei stăruiau în frângerea pâinii. Trebuie să fi fost legat de această sărbătoare o deosebită dulceață și bucurie și putere, în aceste prime zile ale părtășiei trupului lui Hristos. Ei stăruiau în frângerea pâinii. Ei nu erau mulțumiți cu o sărbătoare ținută din când în când. Ah, fie ca noi să nu considerăm frângerea pâinii ca ceva banal! Să stăruim în aceasta! Este ceva măreț, și astăzi la fel de real ca la Rusalii. Duhul Sfânt al lui Dumnezeu este încă aici, și Domnul Își ține făgăduința! „Acolo unde doi sau trei sunt adunați în Numele Meu, Eu sunt în mijlocul lor.”

Rugăciunile

Alături de frângerea pâinii ei stăruiau și în rugăciuni. Prin aceasta nu este vorba de rugăciunile fiecăruia, care se aduc în orice timp în domeniul personal. Aceasta se referă la rugăciunile hotărâte ale grupei adunate ca atare, deoarece ei toți puteau acum să se roage ca o *singură* persoană. Ce i-a făcut una? Duhul Sfânt al lui Dumnezeu. Ei au fost uniți de El în inimă și dorință, El, Cel care vine înaintea lui Dumnezeu (Romani 8.27). Sunt sigur că nouă nu ne este

suficient de clar ce putere este inclusă în părtășia la rugăciune a Adunării. Rugăciunea acelorale căror rugăminți sunt unite în Numele Domnului Isus Hristos, trebuie să coboare multă binecuvântare. Nimic nu poate ține departe binecuvântarea de sfinți, în umblarea și în lucrarea lor, dacă Adunarea lui Dumnezeu se roagă în caracterul și privilegiul părtășiei și sub călăuzirea Duhului Sfânt. De aceea să stăruim în părtășia la rugăciune ca acești oameni din timpurile vechi. Dacă stai departe de adunarea de rugăciune, desigur nu vei primi nimic din binecuvântările părtășiei, de care ea are parte. Tu nu dorești aceste daruri al harului, și astfel tu nu te unești cu alții ca să te rogi pentru ele! Noi venim, pentru că noi suntem vase sărace, goale și dorim să fim umplute. Noi avem și privilegiul preoțesc să intervenim pentru alții. Și noi suntem siguri că vom fi ascultați, pentru că noi cunoaștem harul Dumnezeului nostru și pentru că noi aducem înaintea Lui un Nume, pe care El în nici un caz nu vrea să-L refuze.

Exprimarea unității

Faptele apostolilor 2.43-45: Și fiecare suflet a fost cuprins de teamă și multe minuni și semne se făceau prin apostoli. Și toți cei care credeau erau împreună și aveau toate în comun; și își vindeau proprietățile și bunurile și le împărțeau la toți, după cum avea cineva nevoie.

Comportarea lor comună reflecta unitatea lor, care era în această părtășie nouă, și înapoia ei era puterea Duhului Sfânt, care i-a făcut să renunțe la toate interesele egoiste și să acționeze ca *un* om. Ei toți erau laolaltă și aveau totul în comun. În afară de aceasta și-au vândut posesiunile lumești și prin aceasta au arătat că ei își pun credința și speranța lor într-un Hristos ceresc, a cărui Împărăție nu era din lumea aceasta. Un iudeu, care credea în venirea imediată a Împărăției pe pământ, nu dorește să se despartă de posesiunile sale. El și-ar păstra cu plăcere moștenirea în țară, până când Mesia va domni pe tron. Însă acești credincioși au învățat „ce este cel mai bun”, pe care Hristos îl dă. Ei aveau o moștenire „mai bună”, nepătată și care nu se vestejește, păstrată în cer pentru ei.

„Împărțeau la toți, după cum avea cineva nevoie.” Duhul lui Hristos era în ei, și ei se gândeau la alții și nu la ei înșiși. Duhul Sfânt a coborât și prima Lui misiunea era, ca să zicem așa, să-i umple cu dragoste altruistă ca Stăpânul. Căci cine a fost Acela care a văzut o perlă de mare preț, a vândut tot ce avea, ca s-o aibă? Era Domnul Isus, care, cu toate că era bogat, a devenit sărac din pricina noastră, pentru ca noi prin sărăcia Lui să devenim bogați. Duhul Sfânt îndepărtează din inimile noastre tot ce este egoist. De aceea în aceste acțiuni de smerire și lepădare de sine în Ierusalim era o prezentare demnă de iubit în repetarea a ceea ce a făcut Omul pe care iudeii L-au răstignit și omorât. În inimile și în viața urmașilor Lui trăia Mântuitorul blând și smerit iarăși în acea cetate vinovată.

Există astăzi o mărturie asemănătoare? Dacă Îi aparținem, să mergem atunci pe căile lui Hristos, ale Domnului nostru. Să nu se spună despre noi, că mădularele trupului aduc ocară asupra Capului; însă Capul trebuie să călăuzească toate cuvintele și toate faptele trupului, și Duhul Sfânt să umple pe toți cei care sunt uniți cu El în glorie.

Respectarea adevărului despre Adunare

Închei, rugându-vă insistent să păstrați tare înaintea ochilor, că adevărul referitor la Adunarea lui Dumnezeu este descoperirea cea mai prețioasă din Cuvântul sfânt al lui Dumnezeu. Spun aceasta cu toată chibzuința cuvenită. Israel era și este foarte prețios pentru Dumnezeu, chiar dacă vechiul popor ales umblă acum pe pământ fără patrie, totuși locul lui de binecuvântare definitivă este aici pe pământ, în timp ce locul propriu-zis al Adunării este legătura cu Hristos în glorie, și noi avem această soartă sigură înaintea noastră. Noi avem speranța tare, că vom avea parte de gloria Sa. În timp ce noi așteptăm împlinirea acestei speranțe, savurăm privilegiul de a avea parte de lepădarea lui Hristos în lumea aceasta. Mai târziu vom avea parte de gloria Sa, deoarece noi suntem legați cu El în înălțarea Sa cerească. Toate acestea și mult mai multe sunt legate cu locul nostru în Adunarea lui Dumnezeu.

Ca să nu permitem ca greutățile și încurcăturile vieții Adunării în constituția ei actuală întunecată și fărâmițată să ștergă din inimile noastre natura reală a Adunării lui Dumnezeu, adevărul despre Adunare rămâne neschimbat în Scriptură, și noi ar trebui să ne obișnuim să privim lucrurile, care se referă la Adunare, așa cum le vede Dumnezeu în Cuvântul Său. Noi avem nevoie de gândirea Lui referitoare la Adunare în totalitate, și de aceea în gândirea noastră să mergem întotdeauna înapoi la începutul istoriei ei. Ah, această zi de Rusalii! Să privim cu satisfacție și laudă înapoi la ceea ce a avut loc în ziua aceea memorabilă, când Duhul Sfânt a coborât și Și-a făcut locuință în inimile sfinților – în fiecare în parte și în comun – aici pe pământ, și El a rămas aici până în ziua de azi. Da, acel Duh Sfânt va rămâne până când Adunarea va fi completă la număr și Domnul Isus va veni să cheme la Sine trupul Său și mireasa Sa și să ia cu Sine pe toți cei care sunt ai Lui, pentru ca ei să fie la El în veșnicie.

Prelegerea a 5-a „The Church at Pentecost” din seria de prelegeri *Christ and His Church*, ținută în anul 1929 în Wildfell Hall, Catford, Londra

Partea a 6-a: Creșterea și întărirea Adunării

Versete călăuzitoare: Faptele apostolilor 2.41,47; 9.31; Efeseni 4.7,8,11-16

Introducere

Am studiat săptămâna trecută întemeierea Adunării lui Dumnezeu la Rusalii prin lucrarea Duhului Sfânt, care a fost trimis din cer jos de către Domnul și Hristosul înălțat. Adunarea a fost constituită atunci, însă potrivit planului lui Dumnezeu era necesar ca Adunarea să se extindă pe plan local, ca ea să crească la număr și să se întărească, ca ea să se dezvolte potențial și ca ea să devină în lumea întreagă o mărturie mare pentru Domnul absent. Tema, pe care o avem acum înaintea noastră, este aceea referitoare la felul cum a avut loc această dezvoltare. Dacă tratăm această temă, am putea, privit istoric, să ne folosim de toată cartea Faptele apostolilor, care descrie drumul pe care s-a răspândit cunoașterea Domnului nostru Isus Hristos și credința în acele zile de început; și am putea să studiem restul Noului

Testament după Faptele apostolilor, căci epistolele, în mod deosebit cele ale lui Pavel, ne redau acea învățătură sfântă, prin care este asigurată permanent creșterea Adunării. Însă în timpul care ne stă la dispoziție putem privi chestiunea numai dintr-un punct de vedere general, la care să ne ajute Domnul.

Ce înseamnă creșterea și întărirea

Gândesc că creșterea Adunării – la care prin cuvântul Adunare este vorba de Adunarea poporului lui Dumnezeu și nu o clădire materială – este creșterea ei în dragoste, acea dragoste deosebită, care este de la Dumnezeu, și în sfințenie și în dreptate și în credință și în mărturie credincioasă pentru Domnul Isus Hristos și de asemenea în cunoașterea a ceea ce I-a plăcut lui Dumnezeu să descopere în Cuvântul Său sfânt. Toate aceste puncte individuale sunt rezumate în creșterea Adunării, care în mod necesar include creșterea fiecăruia în parte.

Este însă în legătură cu Adunarea și o creștere în sensul de înmulțire. Adunarea a fost inițial întemeiată într-un loc, în Ierusalim și probabil și în alte cetăți și sate, în timp ce în Galileea și Iudeea trebuie să fi fost din aceia care au crezut în Domnul Isus Hristos în timpul slujirii Sale, și de asemenea și aceștia au fost botezați împreună cu cei din Ierusalim printr-un Duh ca să alcătuiască trupul lui Hristos. Însă în timp ce mai întâi a fost întemeiată o Biserică locală, planul lui Dumnezeu era ca ea să se extindă în toată lumea, ca grupurile ei să se înmulțească și să crească numărul persoanelor din ele. Și noi știm din istorie, că acest rezultat a fost obținut prin răspândirea Evangheliei depline despre Domnul nostru Isus Hristos.

Cu siguranță ați observat că aceste două cuvinte „creștere” și „înmulțire” (întărire) le găsim folosite cu privire la copiii lui Israel. Ele se întâlnesc în vorbirea lui Ștefan înaintea sinedriului (Faptele apostolilor 7.17). Fiii lui Iacov s-au coborât în Egipt în număr de 75 de suflete și în timp scurt au crescut și s-au înmulțit în număr mare. Această înmulțire era așa de evidentă, că a atras atenția faraonului, împăratul Egiptului. El a devenit neliniștit și a luat măsuri drastice ca să oprească înmulțirea minunată, pe care Dumnezeu a dat-o aleșilor Lui ca sămânță a lui Avraam; căci acesta trebuia să fie, așa cum El i-a făgăduit, numeros ca stelele pe cer și ca nisipul mării.

Însă creșterea și înmulțirea în Egipt era ceva natural. Aici în Faptele apostolilor avem istoria creșterii numerice, care este cu totul altfel decât creșterea numerică obișnuită a familiilor și națiunilor. Citim despre puține persoane din Ierusalim, care aveau însemnătate mică după etaloanele lumii, dar care credeau în Domnul Isus Hristos și mărturiseau Numele Lui, și din ei ieșea o putere care într-o singură zi s-a răspândit între aceștia în cetate într-o măsură minunată și de necrezut.

Creșterea Adunării din Ierusalim

Faptele apostolilor 2.41,47: Aceia care au primit cuvântul lui au fost botezați; și în ziua aceea s-au adăugat trei mii de suflete. ... Iar Domnul adăuga în fiecare zi pe cei care erau mântuiți.

Un om din Galileea se ridică și vorbește despre ceea ce Dumnezeu a făcut lui Isus Cel răstignit, și puterea cuvintelor lui pătrunde în inima și conștiința acelor care îl ascultau. Urmare acestui fapt, trei mii de suflete sunt născute din nou prin puterea cuvintelor arzătoare ale lui Petru. Era ceva necunoscut până în timpul acela în istoria lumii. Un om vorbește, și trei mii de persoane trec din moarte la viață – ce înseamnă acest rezultat uimitor? Înseamnă că puterea lui Dumnezeu a coborât. Dovedește că Duhul Sfânt este aici, așa cum a fost făgăduit, că Petru era plin de Duhul Sfânt, că el rostea cuvinte, care nu veneau din propriul lui duh, ci erau cuvinte care i-au fost date cu putere vie și divină prin același Duh.

Prin această mărturie lucrată de Duhul, o ceată mare de oameni încărcăți cu păcat au fost conduși să se declare pentru Hristos și să fie botezați în Numele Lui, ca să părăsească societatea perversă, care L-a răstignit pe Domnul Isus, și să se alătore grupei care purta Numele Lui. Aceste trei mii de suflete au fost adăugate la cei care erau credincioși; și în felul acesta Adunarea a crescut și s-a înmulțit chiar în ziua înființării ei la Rusalii. Creșterea avea loc în fiecare zi. Adunarea se mărea în fiecare zi. Așa citim: „Domnul adăuga în fiecare zi”. Aici bărbați, acolo femei și copii auzeau aceleași cuvinte ale harului și puterii; și în ei era lucrat același rezultat plin de putere. Ei au fost conduși să recunoască Numele Aceluia care nu demult a fost răstignit în mijlocul lor. Au trecut aproximativ cincizeci de zile, aceasta era totul, de la acel eveniment îngrozitor.

Însă predicarea a continuat, și numărul celor convertiți a devenit într-o măsură uimitoare tot mai mare. Devotament sincer umplea inimile ucenicilor. Ei erau pregătiți să-și dea viața pentru El, Cel care a suferit pentru ei. Schimbarea uriașă a fost lucrată prin puterea Duhului Sfânt al lui Dumnezeu. Să privim acțiunea, așa cum ea s-a arătat în Ierusalim în toată simplitatea și puterea ei, căci este o învățătură pe care noi, ca aceia care aparțin Adunării lui Dumnezeu, niciodată nu ar trebui s-o uităm. Puterea pentru creștere în har, puterea pentru creșterea numerică este acum aceeași ca atunci; același Duh Sfânt al lui Dumnezeu, neschimbător, este încă aici, ca să poarte de grijă, ca Adunarea să aibă creșterea ei specifică și pentru ca ea să facă lucrarea ei, și anume să vestească pretutindeni în toată lumea vestea bună.

Adunarea din Ierusalim a crescut repede, așa că noi citim despre o mulțime, care erau adunați, despre o mulțime de popor, care credea (Faptele apostolilor 4.32; 5.14; 6.2). Ierusalimul era foarte populat în această perioadă de timp, ceata mare de vizitatori, care venise la sărbătoarea anuală, erau găzduiți și în vecinătatea apropiată; însă acolo era așa, că harul lucra cu putere între iudeii din alte țări și între trădătorii pătați de sânge și ucigașii Domului Isus Hristos din Nazaret; sămânța bună a răsărit și a adus rod bogat. Dumnezeu S-a îndurat de acea cetate vinovată, care a omorât pe Cel drept, Cel sfânt. Păcatul ei era direct înaintea ușii ei, dar „acolo unde păcatul s-a înmulțit, harul s-a înmulțit și mai mult”, și astfel cete mari au venit la credința în Domnul Isus Hristos. Și un număr mare de preoți au venit la credință.

Extinderea în afară

Însă în timp ce mărturia pentru Hristos înălțat trebuia să înceapă în Ierusalim, totuși ea nu trebuia să rămână acolo. Dumnezeu voia ca cuvântul Evangheliei să se extindă de acolo și în altă parte. Corespunzător găsim, că a apărut prigoana, ca să împrăștie pe ucenici. Un martor

curajos pentru Domnul Isus Hristos trebuia să-și dea viața pentru Stăpânul lui. Ștefan a murit și a primit cununa de martir; dar prigoana, care a început cu el, s-a răspândit prin Ierusalim cu autoritate intransigentă. Când conducătorii iudei din Ierusalim au observat că ei puteau jigni gloria Domnului Isus Hristos în persoana martorilor Lui, și-au pus toată puterea în această lucrare. Incitați de satan, au pornit să ștergă Numele Domnului Isus Hristos din Ierusalim prin prigonirea urmașilor Lui.

Însă Domnul a prevăzut că va veni prigoana peste ucenicii Lui, așa cum El a trebuit să fie primul care a avut parte de ea. El le-a spus: „Când vă vor prigoni în cetatea aceasta, să fugiți în alta”. În felul acesta toți credincioșii din Ierusalim, cu excepția apostolilor, au fost împrăștiați în împrejurimi. Însă în celelalte localități nu au încetat cu lucrarea lor de mărturie pentru Hristos. Ei au mers în alte locuri și au vestit Cuvântul. Și pretutindeni, unde ei vesteau Cuvântul, același Duh Sfânt stătea înapoia propovăduirii, și propovăduirea era plină de putere, așa că oamenii au fost călăuziți să vestească Numele Domnului Isus Hristos. Prin toată Iudeea, Galileea și Samaria, oamenii auzeau de moartea, învierea și glorificarea în cer a Aceluia, de ale cărui cuvinte mulți își aminteau, ale cărui minuni ei le-au văzut, a cărui prezență miloasă pe străzile lor au pierdut-o. Acum ei auzeau, că El Și-a vărsat sângele prețios ca preț de răscumpărare pentru suflete și că Dumnezeu L-a luat în glorie în înălțime.

Duhul Sfânt era cu predicatorii, și Cuvântul lui Dumnezeu își făcea lucrarea, prin aceea că multe suflete au fost mântuite. Însă noi găsim că persoanele, care au crezut Evanghelia, erau toate unite într-o părtășie nouă, care a fost constituită la Rusalii. Aceia, care credeau, noii convertiți, erau adăugați la cei care erau deja credincioși, și noi citim, că prin toată Iudeea și Galileea și Samaria Adunarea (căci probabil acesta este felul corect de citire în Faptele apostolilor 9.31) avea pace și se zidea. Era *o* Biserică, *o* Adunare. De ce ei toți erau *o* Adunare? Pentru că un Duh coborâse ca să alcătuiască *un* trup. Deoarece este numai *un* Duh Sfânt, poate fi numai *o* Adunare, și pentru că este numai *un* Cap, poate fi numai *un* trup.

De aceea citim că întreaga Adunare din toate aceste ținuturi avea pace. Ea era zidită, ea umbla în frica Domnului și prin mângâierea Duhului Sfânt, și astfel Adunarea creștea. Până în momentul acesta a fost creștere, și pe tot parcursul acestei cărți citim despre înaintarea Cuvântului lui Dumnezeu la creșterea Adunării. Nu numai în Samaria și în ținuturile aflate imediat în spatele granițelor Palestinei, ci prin toată Asia Mică și până în Europa și Africa s-a răspândit Cuvântul, și pretutindeni oamenii au fost conduși să recunoască pe Domnul nostru Isus Hristos. Însă punctul remarcabil era, că, chiar dacă așa de mulți și în așa de multe locuri mărturiseau pe Hristos, nu erau mai mult decât *o* singură Adunare, unită cu un singur Hristos în înălțime și în care locuia un singur Duh Sfânt, care coborâse ca să zidească Domnului acel templu sfânt.

Deci chiar dacă noi nicidecum nu luăm mai departe această carte ca dovadă, putem cu siguranță ajunge la concluzia că înmulțirea și creșterea mădularelor trupului lui Hristos a continuat mereu începând de la Rusalii. Și tot timpul, despre care citim în Noul Testament, creșterea a continuat. Nu a fost nici un moment de stagnare; Biserica a fost ceva permanent crescând, căci înapoia ei stătea puterea inepuizabilă și neobosită a Duhului Sfânt.

Lucrarea lui Dumnezeu la zidire

Adunarea este numită Adunarea lui Dumnezeu, deoarece originea ei este la Dumnezeu; și este puterea lui Dumnezeu prin Duhul Său, care justifică prezența și dăinuirea Adunării în lumea aceasta până în zilele actuale. Chiar dacă ea este slăbită așa de puternic, ea este totuși Adunarea lui Dumnezeu. Noi suntem înclinați să evaluăm un lucru numai după cum îl vedem, însă Scriptura ne arată ce stă înapoia evenimentelor din istoria Adunării. Și acolo vedem puterea măreață a lui Dumnezeu, în contrast cu eșecul exterior al omului. Vă încredințez lui Dumnezeu și Cuvântului harului Său, a spus apostolul Pavel când a vorbit cu bătrânii din Efes despre decăderea Adunării. Eu sunt pe punctul de a vă părăsi. Însă gândiți-vă că Dumnezeu este la voi: „voi sunteți ogorul lui Dumnezeu, zidirea lui Dumnezeu”, așa a scris același apostol credincioșilor din Corint (1 Corinteni 3.9). Dumnezeu cheamă afară din lumea aceasta o comunitate deosebită, care este cunoscută ca Adunare a Sa, și când El a terminat aceasta, ea va fi spre lauda harului Său minunat.

Este prezentă și lucrarea actuală a Domnului Isus Hristos în legătură cu formarea Adunării Sale. Gândesc că ar fi o temă foarte înviorătoare, ca pe baza studiului cărții Faptele apostolilor să se scoată în evidență referirile diferite la activitatea Domnului Isus Hristos. Noi suntem înclinați să gândim despre Domnul Isus numai ca la Acela care a părăsit pentru totdeauna această lume chinuită, care a făcut aici așa de desăvârșit lucrarea plină de putere a răscumpărării veșnice, că nu mai trebuie adăugat nimic la ea. Este realmente un adevăr binecuvântat, că El a terminat lucrarea Sa, că El a glorificat aici pe pământ pe Tatăl Său și că El șade acum la dreapta lui Dumnezeu, după ce a terminat lucrarea, și că drept urmare El Se odihnește acolo! Și este realmente deosebit de necesar să se cunoască această parte a adevărului. Ea arată inimii și conștiinței, că trebuie să fie convinse că marea lucrare de împăcare a fost făcută și că un Hristos care șade este dovada permanentă pentru aceasta.

Dar trebuie să ne gândim și la un alt aspect al adevărului revelat. Noi ar trebui să știm că Domnul Isus Hristos este încă activ. Când Petru, învățat de Tatăl, a făcut cunoscuta lui mărturisire: „Tu ești Hristosul, Fiul Dumnezeului cel viu”, Domnul Isus Hristos a spus: „Tu ești Petru; și pe această stâncă vreau să zidesc Adunarea Mea.” Când este făcută acea lucrarea a zidirii Adunării Sale? Când El a plecat la cer, El a început să zidească. Cine era Acela care adăuga pe cei care trebuiau să fie mântuiți? Ni se spune, că „Domnul adăuga în fiecare zi pe cei care erau mântuiți”. Cele trei mii de suflete de la Rusalii erau aceia pe care El i-a adus în Adunarea Sa. Erau pietre vii, pe care Ziditorul le-a introdus în acea clădire nouă, în acea casă spirituală, care trebuia să crească prin lucrarea Sa măreață până la terminare.

Chiar dacă El este înălțat la cer, totuși se spune despre Domnul Isus că El este activ pe pământ, că El lucrează împreună cu ai Săi (Marcu 16.20). Dacă parcurgem cartea Faptele apostolilor, vom găsi că aceasta așa este. Cine era Cel care a privit din cer în jos și a vorbit lui Saul din Tars și l-a oprit din prigonirile pe care le făcea? Era Domnul, care în legătură cu Adunarea avea un plan deosebit în privința aceasta: Eu vreau să-i arăt în mod deosebit că Hristos și Adunarea sunt una și că Adunarea are o chemare cerească și minunată. Lui vreau să-i fac cunoscută taina despre Hristos și Adunare, care până acum nu a fost făcută cunoscut fiilor oamenilor. Domnul Isus Însuși a vorbit direct cu omul: „Saul, Saul, pentru ce Mă

prigonești?” Era cu adevărat un strigăt verbal; o Persoană reală a vorbit cuvinte reale conștiinței și inimii omului. Nu era un vis de noapte; el a fost aruncat la pământ, și persoanele din jurul lui auzeau timbrul glasului. Era o viziune reală în lumea aceasta și rezultatul acționării deosebite a Domnului Isus în lucrarea Sa, și anume formarea Adunării Sale.

Noi putem scoate mângâiere din această realitate mare. Domnul a spus: Tatăl Meu lucrează până acum, și Eu lucrez. Tu și eu suntem probabil din aceia care nu fac nimic pe câmpul de lucru al Domnului, însă Domnul nu este niciodată inactiv. El este permanent la lucru; El zidește Adunarea Sa, El adaugă piatră pe piatră, zi de zi, așa cum Îi place. Domnul are un plan înaintea Lui, cum trebuie să fie terminată Adunarea, și până când Adunarea Sa este terminată El nu va înceta lucrul Său. El are lucru și pentru fiecare din noi, pe care noi trebuie să-l facem, dar la aceasta vom reveni mai târziu.

Lucrarea personală a Duhului Sfânt

Trebuie să păstrăm înaintea ochilor noștri, că acești Lucrători divini, Dumnezeu Tatăl, Dumnezeu Fiul și Dumnezeu Duhul Sfânt, sunt preocupați toți cu zidirea și păstrarea Adunării; însă oamenii disprețuiesc Adunarea din cauza propriei lor ratări exterioare. Dumnezeu a revelat în Cuvântul Său adevărul referitor la natura esențială a Adunării Sale, și El a legat instituirea ei pe pământ cu lucrarea deosebită a Dumnezeirii: Dumnezeu Tatăl făgăduiește Duhul, Dumnezeu Fiul toarnă Duhul la Rusalii, și Duhul Sfânt înființează și formează Adunarea.

Un titlu corect al acestei cărți, care conține istoria Bisericii de la început, ar fi „Istoria *Duhului Sfânt*”, nu „Istoria *apostolilor*”. Pe tot parcursul cărții se relatează lucrarea Duhului Sfânt. Indiferent ce au făcut diferiții slujitori ai lui Dumnezeu prin predicile și învățăturile lor, ei au făcut deoarece au fost însuflețiți prin Duhul Sfânt. Duhul Sfânt îl însoțea pe Petru, pe Ștefan, pe Filip și pe alții, și El i-a condus și i-a controlat în lucrarea lor. De exemplu, slujitorii Domnului au vrut într-o zi să meargă la Bitinia, dar Duhul nu le-a permis; nu era voia lui Dumnezeu ca ei să meargă în momentul acela acolo (Faptele apostolilor 16.7).

Este această domnie călăuzitoare pentru lucrarea creștinilor numai ceva care aparține trecutului? S-a îndepărtat Duhul Sfânt de Biserică? Este Biserica un vrac pustiu, gol și o ruină? Nu, Duhul Sfânt este încă aici, ca să cuprindă pe cei care vor să se lase cuprinși de El, pentru ca ei să fie folosiți de El și El să-i folosească în lucrarea minunată de zidire și evanghelizare, așa că Adunarea poate să crească și să se întărească. Înainte să ne gândim ce ar trebui să fie slujba noastră, să ne gândim la preamărita Persoană sfântă, care este la lucru în legătură cu înființarea și extinderea Adunării, care în final va sta cu Hristos pe tronul Lui și în Numele Lui va domni pe pământ.

Zidirea făcută de Duhul Sfânt

Lucrarea Duhului Sfânt nu încetează din cauza eșecului omenesc, chiar dacă prin aceasta este împiedicată. În cartea Faptele apostolilor citim exemple istorice despre lucrarea Lui în afara și în interiorul Adunării. Dacă mergem la 1 Corinteni 12, vom găsi natura lucrării Sale în

Adunare. Duhul Sfânt dă darurile Sale, ca să întărească viața spirituală a persoanelor din Adunare. El dă unuia un cuvânt de înțelepciune, altuia un cuvânt de cunoaștere spre folosul întregii comunități. El poartă grijă de ceea ce este necesar pentru creșterea și dezvoltarea fiecărei adunări, așa ca ele să nu ducă lipsă de vreun dar spiritual.

Care este țelul mare al acestei diversități de daruri, pe care „le lucrează unul și același Duh”? Capitolul 12 și 14 al acestei epistole arată că ele sunt exercitate pentru zidirea sfinților, cu scopul precis să zidească în credință Adunarea aleșilor lui Dumnezeu. Zidirea înseamnă un proces de construire. Hristos a spus: „Eu vreau să zidesc Adunarea Mea”, ceea ce include în sine că El va adăuga mereu pietre vii la Adunarea Sa, pe care El a întemeiat-o pe stâncă. El poate ridica pietre, ca ele să fie martori pentru El, căci El dă viață pietrelor moarte, așa că ele devin pietre vii și imediat sunt folosite pentru casa spirituală și devin o parte a acelei case. Aceasta este lucrarea Domnului la zidirea Adunării Sale. Dar există și zidirea sau întărirea spirituală a sfinților pe credința lor preasfântă, care mărește cunoașterea lor despre adevăr, aprofundează dragostea lor pentru Hristos, trezește activitatea lor în adorare și în slujire. Cine face aceasta? Este Duhul Sfânt, care lucrează în mijlocul Adunării și mijlocește prin unul sau altul slujba necesară pentru zidirea fiecăruia în parte și a tuturor laolaltă.

Niciunul din noi nu este desăvârșit, fiecăruia din noi îi lipsește ceva într-o oarecare privință. Este prezent Unul care știe ce ne lipsește, și este prezent Unul care poate da, Unul care este gata să dea. Dumnezeu Duhul Sfânt locuiește în acest scop în mijlocul Adunării, El vede un mădular care slăbește în aducerea de adorare a lui Hristos, și El lasă Cuvântul Său să lucreze la inima și conștiința acestei persoane. El îl face să se rușineze, îl face să simtă că el a primit așa de mult și a dat așa de puțin, că el trăiește pentru sine însuși, în loc să trăiască pentru Domnul său. El îl face pe cel răzvrătit să simtă că a fost neascultător de învățătura clară și de poruncile sfinte, care au fost date în Sfânta Scriptură. Prin lucrarea Cuvântului Duhul trezește forțele leneșe la activități mari.

În multe feluri asemănătoare Duhul Sfânt Își face lucrarea printre sfinți. Deoarece tu aparții Adunării, Adunarea este locul unde Duhul Sfânt îți slujește prin alții, prin aceea că El îți vorbește, ceea ce contribuie la înaintarea ta spirituală și spre binecuvântare. Corectarea nu este un eveniment plăcut. Nu primești cu plăcere lucrurile care rănesc, însă foarte des ceea ce doare cel mai mult face cel mai bine. Un medic iscusit maschează deseori medicamentele lui amare, cu toate acestea medicamentele amare sunt cele care fac bine pacientului. În învelitoarea de zahăr nu este mijlocul de vindecare. Însă Duhul Sfânt nu camuflează Cuvântul adevărului. El nu folosește sabia prin aceea că o ascunde în teacă. Adevărul îl nimerește pe unul cu vârful lui pătrunzător și cu tăișul lui ascuțit, despărțitor, și se știe că este adevărul despre căile proprii nedrepte; cu toate acestea se spune: nu pot suferi pe omul care mi-a spus aceasta. Nu pot suferi vorbirea lui. Gândesc că el ar trebui să-și corecteze umblarea proprie și să nu vorbească despre mine. Ar trebui mai bine să se spună: Vorbește el adevărul lui Dumnezeu, și are acest adevăr să-mi spună ceva și mă condamnă el? Dacă atenționarea este lucrată de Duhul Sfânt, va fi spre paguba noastră dacă refuzăm s-o primim și s-o aplicăm la noi înșine.

Fiecare mădular al trupului lui Hristos are nevoie din când în când de o atenționare, de îmbunătățire și de instruire, și aceste cerințe diferite ale Adunării sunt satisfăcute prin Cuvântul care ne este adus prin Duhul Sfânt prin gura unuia sau altuia din mădulare. Poate să fie simplu vorbirea de neauzit a Duhului Sfânt în noi. Mulți dintre noi pot adevăra că unele din gândurile cele mai minunate despre lucrurile lui Dumnezeu în legătură cu Sfânta Scriptură s-au ridicat în noi în Adunare, fără să se fi auzit vreun ton. Deseori, foarte des, El vorbește foarte încet inimilor noastre în timpul acelei liniști dulce din străngerile laolaltă, care este lucrată de Duhul. Ah, de am avea urechi să auzim, inimi să primim ce vrea să ne arate Duhul Sfânt în astfel de momente! El este cu adevărat Învățătorul mare și capabil. El ne va conduce în tot adevărul; și El ne va călăuzi mereu, dacă Îi permitem. El este aici la noi în Adunare spre zidirea tuturor prin darurile pe care El Însuși le-a dat.

Domnul dă oameni în Adunarea Sa

Efesenii 4.7,8,11-16: 7 Iar fiecăruia dintre noi i s-a dat harul după măsura darului lui Hristos. 8. De aceea El spune: „Suindu-Se în înălțime, a robii robia și a dat daruri oamenilor“. ... 11. Și El a dat pe unii apostoli și pe unii profeți și pe unii evangheliști și pe unii păstori și învățători, 12. Pentru desăvârșirea sfinților, în vederea lucrării de slujire, pentru zidirea trupului lui Hristos, 13. până vom ajunge toți la unitatea credinței și a cunoștinței depline a Fiului lui Dumnezeu, la starea de om matur, la măsura staturii plinătății lui Hristos; 14. ca să nu mai fim prunci, bătuți de valuri și purtați încoace și încolo de orice vânt de învățătură prin înșelăciunea oamenilor, prin viclenia lor în uneltirea rățcirii; 15. ci, ținând adevărul în dragoste, să creștem în toate până la Cel care este Capul, Hristos; 16. din care tot trupul, îmbinat împreună și strâns legat prin ceea ce dă fiecare încheietură de întărire, după lucrarea fiecărei părți în măsura ei, făcând creșterea trupului, spre zidirea sa în dragoste.

Însă din Efesenii 4 deducem o altă latură a acestei teme. Acolo citim iarăși despre daruri, însă este vorba despre daruri în legătură cu Capul Adunării, cu Acela care a plecat la cer, și nu ca în epistola către Corinteni, cu Duhul, care a coborât din cer. Capul înălțat este Acela care dă daruri oamenilor; și ni se spune, că „El a dat pe unii apostoli și pe unii profeți și pe unii evangheliști și pe unii păstori și învățători“. El dă persoanele; oamenii înșiși sunt darurile Lui date Adunării Sale. De aceea există o diferență mică între darurile, despre care citim aici, și despre acelea, despre care citim în epistola către Corinteni. În epistola către Corinteni citim despre Duhul Sfânt, cum El dă printr-o persoană sau alta un cuvânt de cunoaștere, un cuvânt de înțelepciune sau ceva asemănător. El constrânge o persoană să se roage, și o altă persoană să procească, și așa mai departe. Acolo darul este chestiunea care va fi făcută, este acțiunea, este folosirea organului de vorbire în Adunare; dar aici în epistola către Efesenii, Domnul ca și Cap al Adunării dă anumite persoane spre binele Adunării. El a dat apostoli; Pavel și alții erau persoane reale, care au fost date ca să asigure construirea și creșterea Adunării.

În epistola către Efesenii nu ni se arată cum Duhul nevăzut lucrează sub diferite forme prin unul sau altul spre binele tuturor. Aici învățăm că o persoană deosebită primește de la Domnul un dar deosebit, și acest dar include responsabilitatea să fie folosit spre binele spiritual al întregii Adunări. Dacă Domnul, care a plecat din lumea aceasta, a dăruit unuia din noi un dar, atunci suntem răspunzători Lui, Celui care a dat darul acesta, direct de felul cum folosim acest

dar. Va trebui să-I dăm socoteală, și acesta este motivul pentru care aici se vorbește despre Domnul ca și Cap. Apostolii, profeții și alții stăteau toți în legătură cu Capul, de la care ei își primeau utilitatea lor pentru Adunare. Mai târziu va trebui ca fiecare din ei să stea înaintea Domnului și Capului lor, ca să dea socoteală de ceea ce au făcut.

Noi nu suntem răspunzători față de Duhul Sfânt exact în același fel. Duhul Sfânt nu și-a ocupat locul în Adunarea de pe pământ ca să exercite domnia și autoritatea supremă, în afară de faptul că El are autoritatea proprie, deoarece El a ieșit de la Tatăl și de la Fiul. Așa cum Isaac prezenta simbolic pe Fiul, la fel robul lui Avraam simboliza pe Duhul. Însă Domnul Isus are autoritatea și puterea și domnia supremă peste toate, cele referitoare la Adunare, și El a oferit darurile Adunării, persoanele, care sunt responsabile față de El, ca ele [darurile] să facă desăvârșiți pe sfinți, ca ele să exercite slujba și ca ele să zidească trupul lui Hristos.

Astăzi noi nu mai avem apostoli. Apostolii de odinioară au murit toți, dar noi avem scrierile apostolice. Noi posedăm în scrieri tot ce trebuie știut și este necesar, căci apostolii și profeții au pus o dată pentru totdeauna fundamentul Adunării. Noi avem scrierile profeților și apostolilor. Luca era un profet; Marcu nu era apostol, dar era un profet. Acești doi profeți au scris părerea lui Dumnezeu despre viața lui Hristos, fiecare într-un scop deosebit în schema instruirii divine pentru Adunare. Astfel noi avem scrierile apostolilor și profeților ca bază pe care se sprijină Adunarea.

Evangheliștii

Nici evangheliștii nu lipsesc – mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu – printre darurile actuale ale lui Hristos date Adunării. Ei sunt aceia, care merg undeva și pretutindeni, ca să vestească Cuvântul. Filip era un evanghelist, și el a plecat din Ierusalim ca să vestească pe Hristos în cetatea Samaria, și după aceea a coborât spre pustie ca să vestească eunucului etiopian pe Isus. El era un om care stătea sub influența și călăuzirea Duhului lui Dumnezeu, ca să facă pe Hristos cunoscut acolo unde Numele Lui nu era cunoscut. El era un dar, pe care l-a dat Capul, ca să plece în lucrarea în lume, prin care Hristos putea să zidească Adunarea Sa. Filip trebuia să caute pietrele pentru Stăpânul său, așa că ele puteau fi introduse în casa spirituală. El a căutat în cariera stricăciunii și ocării suflete moarte pentru Stăpânul său în scopul formării Adunării. În felul acesta evanghelistul aparține Adunării; el este un dar dat Adunării de către Capul ei; lucrarea lui este strâns legată cu creșterea Adunării. Dacă pe el îl interesează numai să primească de pe buzele unui om mărturisirea că el crede în Domnul Isus Hristos, și dacă apoi îl părăsește pe cel convertit și acesta trebuie să se descurce singur, atunci el nu-și face lucrarea pe deplin. Misiunea lui este să poarte grijă ca cel convertit să devină parte a trupului mărturisitor alcătuit din persoane pe pământ, care recunoaște Numele Domnului Isus Hristos. Evanghelistul nu ar trebui să neglijeze să-l instruiască pe cel câștigat în ceea ce Cuvântul lui Dumnezeu a revelat ca adevăr despre Adunare.

Păstori și învățători

Păstori și învățători sunt necesari și pentru creșterea Adunării, și în enumerarea făcută aici se întâlnesc păstori înainte de învățători. Probabil darul de păstor și preot era deseori un dar

dublu, care era unit într-o singură persoană, dar nu întotdeauna era așa. Păstorul este unul care păstorește oile lui Hristos, nu unul care se ridică și povestește multe lucruri banale despre înalta critică a bibliei și de obicei conduce pe ascultătorii lui într-un întuneric de ceață, unde ei nu-l pot înțelege. Sunt persoane care nu înțeleg nici ce spun și nici ce afirmă. Un om, care este un astfel de învățător, cu siguranță nu este păstor.

Păstorul, pe care îl dă Hristos, este unul care hrănește inimile sfinților Săi cu pâinea și apa vieții. Noi, cei care iubim pe Domnul Isus Hristos, înfometăm să învățăm ceva mai mult despre El. Nu este nimic pe care să-l prețuim mai mult decât un gând nou sau un punct de vedere nou despre harul Domnului Isus Hristos. Este dulce pentru noi, pentru că este vorba de El. Și păstorul știe și ne arată cum noi putem aduce pe Hristos în lucrurile vieții zilnice, în atelier, pe străzile aglomerate, în cămin, în diverse împrejurări, în care ne aflăm. Noi avem nevoie de indicații și de sfaturi referitoare la lucrurile practice, deoarece uneori creștinii tineri nu sunt așa de înțelepți cum ar putea fi, chiar dacă au intenții bune. Uneori, de exemplu, ei vorbesc despre Hristos în birou, în loc să-și îndeplinească obligația față de superiorul lor, și aceasta nu este nici înțelept și nici corect. Alteori vorbim cu oameni pentru a-i ajuta, și în loc să facem aceasta îi îndepărtăm de adevăr prin remarcile noastre nebune, și noi niciodată nu mai avem o ocazie nouă să le spunem ce ar trebui să le spunem. Suntem așa de neînțelepți și avem nevoie să fim învățați cum putem reprezenta pe Hristos în chip demn și aducător de câștig.

Păstorul este o persoană înțeleaptă, care îmi prezintă adevărul lui Dumnezeu și îl seamănă în mine așa fel că eu simt că acesta este tocmai cuvântul pe care mi-l doresc în împrejurările actuale. De exemplu, în seara aceasta noi suntem aici veniți din diverse împrejurări. Eu nu pot spune care adevăr ți se potrivește, și tu nu poți spune care adevăr mi se potrivește cel mai bine. Însă Duhul Sfânt al lui Dumnezeu cunoaște nevoia mea și îmi aduce cuvântul potrivit cu ajutorul discuțiilor înțelepte avute cu alții, așa că eu recunosc imediat adevărul de care am nevoie. El își aruncă lumina pe cărarea mea. Darul de păstor este ceva de dorit.

Cum putem noi deveni păstori în Adunarea lui Hristos? Mă refer desigur într-o formă foarte simplă. Noi putem fi folositori în această lucrare dacă mai întâi dovedim că putem aplica la noi înșine adevărul lui Hristos, așa cum el este revelat în Cuvânt. Dacă am testat la noi înșine valoarea unui lucru, atunci îl putem recomanda cu toată încrederea și altora. Dacă găsim un pasaj în Scriptură, care ne ajută la adorare și în slujba pentru Hristos, atunci este absolut sigur că putem ajuta altora în același fel. De aceea putem recomanda cu încredere altora ceea ce am găsit bun pentru sufletul nostru propriu; și în felul acesta putem pășuna oile lui Hristos într-un fel simplu.

Învățătorii sunt daruri, pe care Capul Adunării îi folosește ca sfinții să înainteze în cunoașterea celor descoperite în Cuvântul lui Dumnezeu.

Creșterea trupului întreg

Fără a mai zăbovi la diferite alte daruri, doresc să îndrept atenția noastră spre referirea directă, care se face în pasajul acesta din Scriptură, la creșterea Adunării. În versetul 16 citim: „din

care [acesta este Capul] tot trupul, îmbinat împreună și strâns legat prin ceea ce dă fiecare încheietură de întărire, după lucrarea fiecărei părți în măsura ei, făcând creșterea trupului, spre zidirea sa în dragoste”. Aici sunt văzuți toți sfinții în unitatea trupului întreg, care își primește creșterea din cauza legăturii lui cu Capul din Cer. Aceasta dă o încurajare enormă. Dacă tu ești cu adevărat un mărturisitor al Domnului Isus Hristos și aparții aceluia un singur trup al lui Hristos, atunci ești inclus în acest curent al puterii vii, care este dat prin Capul creșterii spre bunăstarea tuturor.

Ni se spune că legătura între Cap și trup este așa de strânsă, așa de adâncă, așa de extinsă, că „fiecare încheietură” și „fiecare parte” sunt incluse. Urmare acestui fapt este asigurată bunăstarea spirituală a întregului și a fiecărei părți. Din aceasta rezultă, că în mod normal fiecare mădular ar trebui să contribuie la binele și activitatea întregului trup al lui Hristos. Noi avem nevoie unii de alții și suntem necesari pentru toți cei care sunt mădulare împreună cu noi.

Când un mădular suferă, toate mădulele suferă împreună cu el. Cât de important sunt eu deci pentru frații mei și pentru surorile mele! Faptul că sufletul meu stă în contact cu Domnul viu în glorie, va avea efect folositor pentru toți care sunt în Adunare. Să presupunem de exemplu că eu merg la frângerea pâinii cu sentimente rele în inima mea, se poate ca să mă așez și nu spun nici un cuvânt, ci în mine este un foc care mocnește de gânduri rele. Eu sunt pentru fiecare frate și pentru fiecare soră, care sunt acolo, un obstacol mut la adorare și la rugăciune. În această stare ar fi trebuit mai bine să nu vin. Ar fi trebuit să mărturisesc acest păcat. Ar fi trebuit să-l fi adus înaintea Domnului în cămăruța liniștită. Ar fi trebuit să nu vin necurățit în Adunarea sfântă. Ce vreau să arăt, este, că fără ca eu să spun un cuvânt este posibil ca prin eșecul personal să deranjez adorarea lui Dumnezeu în toată strângerea laolaltă. Aceasta este din cauză că fiecare parte a trupului contribuie la acțiunea întregului. Această constatare se referă la surori și la frați, la tineri și bătrâni, la fiecare parte a acestei construcții minunate, pe care Domnul o ridică și o întărește. Noi toți suntem legați unul de altul așa fel că dacă la o persoană ceva nu este în ordine, aceasta are influență rea asupra altora.

Reciproca este de asemenea adevărată. Dacă eu vin și sufletul meu este fericit în Domnul, dacă vin și sunt gol de mine însumi și plin de Duhul Sfânt, dacă vin și inima mea este plină de laudă, ca să ador pe Dumnezeu și să-mi amintesc de Domnul în moartea Sa, atunci strălucirea acestei bucurii lăuntrice se răspândește peste ceilalți. Eu nu trebuie să fac cunoscut aceasta, Duhul Sfânt este prezent ca să o împlinească și să facă realitate „după lucrarea fiecărei părți în măsura ei”. Starea mea corectă este necesară la desăvârșirea întregului; și în această necesitate constă responsabilitatea fiecăruia.

Responsabilitatea fiecăruia în parte

În 1 Corinteni 3 găsim de asemenea această temă a responsabilității prezentată sub aspectul creșterii Adunării. Ar trebui să ne amintim ce responsabilitate stă pe fiecare mădular al trupului lui Hristos în această privință. Aceasta se referă la aceia care ajută sau fac o lucrare sub o formă oarecare. În capitolul acesta se găsesc multe îndrumări despre acest punct, însă eu pot să mă ocup numai pe scurt cu aceasta. Voi puteți studia capitolul într-o oră de liniște. La începutul capitolului apostolul vorbește sfinților din Corint într-un fel cam ciudat. El spune că

el nu le poate scrie așa cum dorește. Starea lor spirituală îl împiedica s-o facă. Trecuseră trei sau patru ani de când i-a părăsit, și ei ajunseseră acum într-o stare tristă de dezordine. Și în loc să-i hrănească cu carne ca pe creștini maturi, trebuie să le dea lapte, ca sugarilor. Există un motiv pentru această stare joasă și pipernicită. El scrie: „N-am putut să vă vorbesc ca unora spirituali, ci ca unora carnali, ca unor prunci în Hristos.”

Carnea împiedică creșterea spirituală

În ce consta motivul pentru aceasta? Ce era fals în Corint? De ce au rămas așa de în urmă în creștere? Ei au uitat că acum, ca mădulare ale trupului lui Hristos, aparțineau unei clase cu totul noi de persoane. Relațiile lor unii cu alții erau noi. În Adunare ei nu mai trebuiau să fie stăpâniți de responsabilitatea lor lumească de odinioară și de căile lor lumești. Era un etalon nou, căci ei aparțineau acum lui Hristos. Și cu toate acestea au acționat ca oamenii din lume. Erau influențați de motive carnale, și între ei era ceartă și sciziune. Diferențele de păreri au luat naștere prin ceva care într-o oarecare măsură părea demn de laudă. Ei nu se puteau uni cu privire la meritele conducătorilor și învățătorilor lor. Ei aveau înaintea lor în Adunare diferite persoane excelente. Desigur cunoșteau bine pe apostolul Pavel, care a fost aproape 18 luni între ei, ca să-i învețe Cuvântul lui Dumnezeu. Acolo era și Apolo și Chifa. Sfinții s-au legat de acești conducători într-un duh de prețuire și devotament, dar care s-a transformat în rivalitate. Unul spunea: „Eu sunt al lui Pavel”, un altul: „Eu sunt al lui Apolo”, și un al treilea spunea: Eu nu aparțin nici unuia dintre voi, eu aparțin lui Hristos”, și chiar prin felul acesta s-a format un partid.

Deci în timp ce nu era o sciziune publică, existau totuși partide în Adunare. Și acest duh de partidă era tocmai aceea cu care ei erau obișnuiți în zilele când nu erau întorși la Dumnezeu. Drept urmare Adunarea din Corint avea cercurile ei de învățătură; unul stătea cu toată inima de partea învățătorului lui și altul de partea învățătorului lui, și astfel ei au introdus în Adunare aceste diferite puncte de vedere și sentimente. Ei urmau pe bărbații cu influență; ei nu priveau la Hristos ca și Cap al trupului întreg. Când unul spunea: „Eu sunt al lui Hristos”, aceasta înseamnă: „Eu am primit pe Hristos într-un fel cum voi ceilalți nu L-ați primit”, el făcea pe Hristos Cap al unei partide în loc de Cap al Adunării. Râvna lui nu era conform cunoașterii divine. Adevărul era, că ei au permis caracterului lumesc și egoismului să ia locul pe care Hristos ar trebui să-l aibă în inimi. Ei erau carnali, și de aceea ei trebuiau hrăniți cu lapte. Ei nu puteau înțelege adevărul lui Dumnezeu, pe care apostolul li l-ar fi făcut cunoscut cu plăcere. Și dacă o persoană nu primește adevărul lui Dumnezeu, ea nu crește „în toate privințele spre Hristos, care este Capul”. Ea nu face nici un progres în lucrurile spirituale, și astfel are loc un eșec în responsabilitatea personală.

Creșterea spirituală în particular și în comun depinde de ascultarea ta față de Cuvântul lui Dumnezeu. Avem un exemplu în Biserica de la început, despre a cărei creștere citim următoarele:

Faptele apostolilor 9.31: Deci toate adunările din toată Iudeea și Galileea și Samaria aveau pace, zidindu-se și umblând în frica Domnului; și creștea prin mângâierea Duhului Sfânt.

Biserica se înmulțea, și această creștere era urmarea unei umblări cu credincioșie. Este important să se țină seama de această interdependentă între creșterea spirituală și umblarea cu credincioșie. Umblați voi ca mădulare ale trupului lui Hristos în despărțire de lume? Voi știți foarte bine că lumea și Hristos nu pot merge împreună. Voi știți că dacă vă dedicați party-ului, cluburilor și întrunirilor lumești, primiți imediat o repulsie împotriva Cuvântului lui Hristos și curând nu veți mai avea nici o plăcere de Hristos Însuși. Veți fi întrebați: „Ce s-a întâmplat cu voi?” Voi spuneți: „Nu știu”. Dar voi știți; este rezultatul legăturii voastre; ați lăsat să se strecoare în inima voastră dragostea pentru practicile lumești, și aceasta distruge părtășia voastră cu Domnul. Nu mai iubiți citirea Bibliei; voi înșivă nu mai citiți Cuvântul lui Dumnezeu și nu-l citiți nici împreună cu alții. Voi nu vegheați în har și adevăr. Care este cauza? Pentru că voi ați apucat-o pe căile lumești și obiceiuri carnale. Aceasta este starea pentru care apostolul muștra Adunarea din Corint. Și pasajul cuprinde un cuvânt de atenționare pentru toți care au fost instruiți în adevăr, ca ei să nu trebuiască să împiedice creșterea Adunării și înmulțirea ei la număr ca întreg prin eșecul lor personal practic.

Lucrări care rezistă la foc

Acum, în ultima parte a capitolului, Pavel vorbește despre învățătură și slujire în Adunare. El vorbește despre faptul, că el a pus temelia (1 Corinteni 3.10). El însuși a pus temelia în Corint, și temelia era Isus Hristos. După aceea au venit alte persoane și au adus diferite învățături, ele au clădit pe temelia apostolică. Dar unii din lucrători, unii din conlucrătorii lui Dumnezeu din Adunarea din Corint nu au zidit cu înțelepciune. Ei nu au slujit sfinților cu credincioșie, ei nu aveau pe Domnul înaintea lor, ca să călăuzească lucrarea lor; și ei nu au folosit materialul corect, și anume adevărul lui Dumnezeu, în lucrarea lor! Și apostolul îi atenționează cu privire la acești lucrători incorecți și neveritabili.

Dacă contribuim în Adunare în vreun fel la zidirea sfinților, atunci să luăm seama ce zidim, deoarece Hristos dorește să aibă o Adunare curată, sfântă și fără pată, pe care vrea s-o prezinte Lui Însuși. Și dacă introducem ceva în construcție, El va verifica lucrarea noastră, ca să constate dacă ea este bună. El o verifică prin foc. Apostolul tratează această temă în vorbire simbolică, unii clădesc pe această temelie aur, argint și pietre prețioase, alții lemn, fân și paie. În ziua lui Hristos El va verifica lucrarea fiecăruia, ca să arate public ce natură are ea. Focul va verifica lucrarea fiecăruia, și unele din acestea vor dispărea, deoarece sunt numai lemn, fân și paie. Aurul, argintul și pietrele prețioase vor rezista la foc. Și numai ceea ce este din Cuvântul lui Dumnezeu va rezista focului judecății Sale, a ultimei Lui verificări.

Biblia este Cuvântul lui Dumnezeu netrecător, și dacă eu adâncesc în inimile celor care sunt creștini ca și mine adevărul lui Dumnezeu, pe care îl conține Cuvântul Său, lucrarea va rămâne în picioare. Dar dacă aduc gândurile și părerile proprii, lucrarea va dispărea în ziua judecății. Fiecare să fie atent ce face în Adunarea lui Dumnezeu. Este ceva îngrozitor să pui o piatră de poticnire în calea unuia dintre cei mai mici, care aparțin lui Hristos, ca să cadă peste ea. Unii trăiesc în împrejurări grele, pe care trebuie să le învingă zi de zi, și în orice moment ei ar putea aluneca și cădea. Ce fac eu? Le întind eu o mână ajutătoare și le dau o lovitură? Dacă vreau să le dau un sfat ajutător, atunci trebuie să le dau ceea ce Dumnezeu a scris. Dacă

nu țin seama de acest lucru, probabil le voi produce mai multă pagubă decât le fac bine; și această lucrare a mea va arde.

Dar acolo sunt și lucrători buni, despre care apostolul vorbește. Lucrarea lor va rezista încercării, atunci când va veni Stăpânul, și El va spune: „Bine, rob bun și credincios”. Ah, haideți să dorim să fim lucrători buni în ochii Domnului Isus, lucrători credincioși în slujirea Domnului nostru! Dacă încerci să ajuți unei persoane aflate în nevoi sufletești, la ce folosește să-i citești ceva din Shakespeare sau Milton? O astfel de literatură poate fi bună în anumite lucruri, referitoare la lumea aceasta. Dar folosul Cuvântului sfânt al lui Dumnezeu este acela, că te păstrează credincios față de Hristos, despre care vorbește Cuvântul. Ajută deci acestui om cu ceea ce este plin de conținut și bun, și tu vei primi răsplata cuvenită. Un om, care dorește să facă o lucrare bună, alege cel mai bun material pentru această lucrare.

Alături de cea de-a doua grupă de lucrători, ale căror lucrări vor arde, ei înșiși însă vor fi salvați, este și o a treia grupă. Acestea sunt persoanele rele și îngrozitoare, care pătează Templul sfânt al lui Dumnezeu, care aduc în Adunarea lui Dumnezeu învățatură falsă și otrăvită. Nu se spune nimic despre lucrările lor, dar apostolul spune un cuvânt grav despre astfel de oameni: „pe acela îl va distruge Dumnezeu”.

Concluzie

Am schițat foarte sumar această temă a creșterii Adunării. Dar să ne gândim întotdeauna, că este o lucrare divină, care are loc în legătură cu zidirea Adunării. Această lucrare este infailibilă și nu poate fi distrusă. Ea va continua, în ciuda eșecului nostru. Dar există și lucrarea fiecăruia în parte, unde noi toți avem o responsabilitate. Așa pe cât este de sigur că noi aparținem acestei Adunări a lui Dumnezeu, la fel de sigur purtăm responsabilitatea pentru frații noștri și pentru surorile noastre, ca să le ajutăm, să le facem bine, să purtăm grijă ca ei să înainteze în ceea ce este al Domnului Isus Hristos. Domnul așteaptă aceasta de la fiecare din noi. Din pricina Numelui Său, prin harul Său să facem ce putem.

Prelegerea a 6-a „The Church Growing und Multiplying“ din seria de prelegeri *Christ and His Church*, ținută în anul 1929 în Wildfell Hall, Catford, Londra

Partea a 7-a: Adunarea aflată în decădere și dezordine

Versete călăuzitoare: Matei 13.24-43; Faptele apostolilor 20.28-32; 2 Timotei 2.19-22

Introducere

Locurile din Scriptură citate mai sus stau toate în context cu tema pe care o avem în seara aceasta înaintea noastră, în care este vorba despre decăderea și dezordinea în Adunarea lui Dumnezeu. Este decăderea, în ceea ce privește învățătura, și dezordinea, în măsura în care este vorba de lucrurile morale și spirituale din practică.

Într-o ocazie avută mai înainte am studiat pe scurt întemeierea Adunării lui Dumnezeu la coborârea Duhului Sfânt la Rusalii, și atunci am văzut un tablou minunat și copleșitor al noii părtașii din Ierusalim, care era constituită în Numele Domnului. Am mai văzut, că nucleul mic, alcătuit din ucenicii care la Rusalii au fost botezați prin Duhul Sfânt să alcătuiască un trup, a început să crească la număr foarte repede, chiar din prima zi. Puterea Duhului Sfânt, care coborâse, era așa de mare, că ea lucra puternic prin ei spre binecuvântarea celorlalți din cetate, și oameni, care au fost trădători și ucigași ai Domnului Isus, au fost născuți din nou prin cuvântul predicat. Ei au mărturisit că cred în Numele Lui, și ei au fost adăugați la aceia care erau deja în Ierusalim.

Răspândirea în afara granițelor Ierusalimului

Și Cuvântul lui Dumnezeu a crescut și s-a înmulțit mai departe, nu numai în Ierusalim, ci prin toată Iudeea, Samaria și Galileea, și în continuare până la marginile lumii cunoscute atunci. În primii câțiva ani ai istoriei Adunării răspândirea Evangheliei era fără îndoială deosebit de mare, dar chiar dacă comunitatea credincioșilor a crescut așa de repede, chiar dacă numărul sfinților a crescut așa de repede, totuși ei erau una, având același țel, chiar dacă nu erau în același loc; între ei era unitate; ei erau una în chestiunea Domnului. Umblau împreună în adevăr și acționau împreună în credință și dragoste; și prin toate ținuturile îndepărtate era numai *o singură* Biserică, chiar dacă erau multe adunări locale.

În privința acestei dezvoltări minunate ne-am putea întreba singuri: De ce această lucrare minunată nu a continuat să crească la fel? Dacă Biserica în primii treizeci sau patruzeci de ani ai existenței ei s-a răspândit așa de repede și până acum au trecut mai mult de optsprezece secole, cum se face că nu toată lumea mărturisește Numele Domnului Isus Hristos? Dacă Biserica în acele zile de început era una și creștea văzând cu ochii, de ce astăzi lucrurile sunt așa de diferite? În loc să se vadă că cei care rostesc Numele Domnului Isus umblă toți împreună în temere de Domnul și în mângâierea Duhului Sfânt, vedem că ei sunt în mod trist sfărâmițați și împrăștiați și că sfinții lui Dumnezeu își permit lucruri și încurajează la ele în Numele Domnului, pe care le știm că sunt de la satan și nu de la Dumnezeu. Multe învățături populare și acțiuni sunt absolut străine de caracterul Domnului și Stăpânului nostru, și cu toate acestea sunt după cât se pare autorizate în Numele Său.

Dacă închidem Biblia noastră, această mare taină ne va rămâne de neînțeles, căci fără Cuvântul lui Dumnezeu nu se poate explica decăderea. Nu este nici o ipoteză, ca să se explice contrastul dintre timpul de acum și zilele de demult ale Adunării, decât numai ceea ce găsim, dacă privim în Scriptură. Găsim acolo, că Dumnezeu a știut dinainte despre toată istoria rușinoasă și prin Duhul Sfânt a făcut-o cunoscut dinainte. În afară de aceasta învățăm că motivul pentru care s-a ajuns la acest eșec în Adunare este același ca pentru eșecul relatat despre timpurile vechi-testamentale. În timpul în care poporul Israel a fost condus din Egipt spre Canaan și chemat să mărturisească pe singurul Dumnezeu înaintea idolatriei dominante, poporul a început curând să se închine idolilor, așa cum făceau celelalte națiuni. Dumnezeu i-a tras la răspundere pentru acest păcat făcut împotriva luminii, și drept urmare au fost pedepsiți. Adunarea a eșuat în responsabilitatea ei, exact așa ca poporul Israel, așa cum omul

întotdeauna eșuează și dezonoarează pe Dumnezeu în lucrurile care i-au fost încredințate. Consideri ciudată înșelarea încrederii din partea lui Israel și a Adunării? Dacă da, atunci probabil nu ai privit corect propria ta istorie; căci sunt așa de liber să afirm, că niciunul dintre cei care sunt aici în seara aceasta nu a fost absolut fără greșală în viața particulară. Este cineva aici, care dorește să se ridice și cu îndrăzneală să explice în prezența lui Dumnezeu că el a fost absolut credincios și de încredere în tot ce i-a fost încredințat odată lui, și că el, când va fi chemat să dea socoteală înaintea Domnului pentru faptele lui nu va trebui să se scuze și să recunoască vreun eșec și nu va avea nimic de regretat?

Chiar de la început, tot ce a fost încredințat omului a condus la eșec public și deseori a fost folosit abuziv. Și drept urmare citim în comunicările Scripturii despre planul lui Dumnezeu de introducere a celui de-al doilea Om, pe Domnul din cer, propriul Său Fiu preaiubit. Ultimul Adam niciodată nu va rata în ceea ce Îi este încredințat. Ceea ce face Domnul nostru Isus Hristos rămâne în veșnicie, niciodată nu își va pierde valoarea, nu se degradează, niciodată nu va deveni dezordonat și în nici un caz nu va aduce dezonoare lui Dumnezeu Tatăl. Lucrarea Domnului Isus este absolut desăvârșită și minunată înaintea lui Dumnezeu, și adevărul acesta este o mângâiere enormă pentru fiecare din noi, care suntem în seara aceasta aici. Omul a ratat, a ratat în chip nenorocit și rău; și el este răspunzător față de Dumnezeu pentru necredințioșia lui; însă noi putem privi cu deplină încredere la Domnul nostru Isus Hristos și Îl putem lăuda, care niciodată nu L-a părăsit pe Dumnezeu, fiind ca robul credincios în lucrarea care i-a fost dată s-o facă. El a făcut totul bine și spre slava lui Dumnezeu.

Terminarea lucrării Domnului

Deci în timp ce noi ne privim pe noi înșine cu neîncredere și nemulțumire, privim cu mulțumire și satisfacție pe Domnul nostru Isus Hristos. Ne bucurăm nespus de mult de lucrarea Lui la cruce și de desăvârșirea Lui și de plinătatea Lui. Ne bucurăm de Isus Hristos și nu ne încredem în carne. Acum, în contextul temei despre Adunare, Scriptura arată desăvârșit de clar, că, orice ar face Domnul nostru Isus Hristos în legătură cu Adunarea Sa, este desăvârșit și întotdeauna va fi desăvârșit. Dacă se vorbește despre Adunare ca lucrare a lui Hristos, nu este nici un eșec și nici cea mai mică nedesăvârșire legată cu ea. Domnul Isus Hristos a spus la început: „Pe această stâncă vreau să zidesc Adunarea Mea”. El zidește în continuare la această construcție, și fiecare piatră vie, pe care El o introduce în această clădire spirituală, este desăvârșită. Clădirea crește, piatră peste piatră este adăugată, și întreaga clădire crește spre a fi o locuință pentru Dumnezeu, care va fi fără greșală și se va arăta absolut desăvârșită.

Hristos a iubit Adunarea – aici este motivul real; întreaga Adunare stă înaintea duhului și inimii Lui. Domnul cunoaște pe fiecare în parte, care este al Lui și aparține Adunării Sale. Dar El a iubit Adunarea și în unitatea și plinătatea ei, și S-a dat pe Sine Însuși pentru ea; El trăiește pentru Adunarea Lui; El îi slujește în înălțime; El o curăță prin spălarea cu apă prin Cuvânt. Apoi, mai târziu, când ea va fi completă, El Își va prezenta Lui Însuși Adunarea, fără pată, fără zbârcitură sau ceva de felul acesta. Va veni ziua când ultimul mădular va fi adăugat trupului lui Hristos și când întreaga Adunare va fi terminată. Atunci Hristos va lua Adunarea, pentru ca ea să fie la El în veșnicie.

Apoi, mai târziu, când Domnul Isus va veni în glorie pentru lumea aceasta, Adunarea Îl va însoți în glorie, prin harul și credințioșia Mântuitorului ei. Lumea se va mira de aceia pe care Dumnezeu îi va aduce cu Sine. Ea va spune: aceștia sunt păcătoșii care au fost salvați prin har, și acum ei sunt drepti în gloria lui Dumnezeu, absolut desăvârșiți și fără nici un cusur. – Unde poți tu găsi ceva în lumea aceasta, care să fie asemenea acestei lucrări triumfale a harului? Lumea nu poate descoperi astăzi în Adunare nici o desăvârșire și nici o glorie. Poți căuta în toată lumea, însă niciodată nu vei găsi o adunare pe pământ, care s-ar putea compara cu acea Adunare desăvârșită, ideală, așa cum o descrie Scriptura, cu Adunarea care este trupul lui Hristos, plinătatea Aceluia care umple totul în toate.

Mulțimea de pete la Adunare

Nu! Am spus tocmai, că noi nu putem găsi acel ideal, dacă privim în lumea întreagă: o Adunare desăvârșită, fără cusur. Și dacă ne îndreptăm spre Scriptură, vom găsi o plinătate de eșecuri chiar și în acele zile de început. Cine erau scriitorii epistolelor, pe care le avem în Noul Testament? Nu erau apostolii și profeții, temelia Adunării? Și ei au scris scrisori la diferite adunări. Au scris la Roma, la Efes și la alte locuri. Ce găsim în fiecare scrisoare? Găsim că apostolii își dau osteneala să îmbunătățească neajunsurile, care erau deja atunci în Adunarea lui Dumnezeu. Pavel a scris sfinților din Roma, o cetate în care el nu fusese încă până atunci; el le-a prezentat foarte detaliat Evanghelia, dar el a trebuit să corecteze comportarea lor. Duhul unității în adevăr, duhul unității trupului lui Hristos, duhul purtării de grijă unul pentru altul în dragoste, deoarece aparțineau lui Hristos, le lipsea. Aceia care gândeau că în mod corect s-au desprins de prescrierile Legii, disprețuiau pe aceia care nu au fost în stare să se ridice în aceeași măsură la libertatea în Hristos Isus.

Dacă citim scrisorile către credincioșii din Corint, găsim un potop de rătăcirii în această adunare. Cei care erau numiți după Numele Domnului Isus tolerau tot felul de lucruri rele în mijlocul Adunării sfinte; imoralitatea a fost scuzată în mijlocul Adunării lui Dumnezeu; lucrarea Duhului Sfânt al Domnului în mijlocul lor a fost făcută o ocazie pentru om să promoveze mândria inimii lui și propria deșertăciune; cei bogați s-au depărtat de cei săraci la Masa Domnului; unii tăgăduiau învierea trupului. Apostolul avea de corectat toate acestea și chiar mai multe în adunarea din Corint; și aceasta la numai trei sau patru ani după ce el a întemeiat această adunare; și satan a găsit deja intrare acolo și aceste lucruri carnale și lumești au fost aduse în Adunare.

Pildele despre Împărăție

Dacă se parcurg cu băgare de seamă toate epistolele, se va găsi că lucrarea apostolilor nu a constat numai în întemeierea adunării și s-o pună pe o temelie tare în ce privește învățătura și practica, ci și în a corecta ce era rău și fals și care a fost deja atunci primit în mijlocul lor. Răul a pătruns în Adunarea lui Dumnezeu pe când apostolii trăiau încă.

Ce a însemnat pentru Domnul nostru Isus Hristos să vadă cum această casă frumoasă a lui Dumnezeu a fost așa de repede degradată din punct de vedere estetic? Însă Domnul Isus

Hristos a știut aceasta dinainte, și eu v-am citit parabola din evanghelia după Matei 13, în care El vorbește foarte clar despre această dezordine. Voi ați putea spune, că voi nu vedeți aici Adunarea, că Adunarea nu este amintită în Matei 13 și că Domnul Isus vorbește despre Împărăția cerurilor. Este adevărat că Adunarea este amintită pentru prima dată în Matei 16. Și înainte ca Domnul să spună ceva despre Adunare, El vorbește despre Împărăția cerurilor. Domnul Isus a venit de la Dumnezeu, ca să întemeieze acea Împărăție, care trebuia să fie la fel ca împărăția tatălui Său David, însă mai de durată și mai bună decât cea a fiului lui Isai, dar poporul nu a vrut să-L primească. El era între iudei un Om mai mare decât Solomon, și El voia să le dea o Împărăție mai mare decât cea a lui Solomon și înțelepciune mai mare decât a lui Solomon și putere mai mare și bogății mai mari decât puterea și bogăția lui Solomon; dar ei nu au vrut să-L primească. S-a auzit vreodată de o împărăție sau împărat care rămâne? Unde este împărăția unui împărat, atunci când el nu este recunoscut de supușii lui? El trebuie să rămână fără oștire.

În domeniul domniei pământești împărăția este legată de o persoană, care domnește. Adevărul era, că poporul Israel nu voia să aibă pe Omul acela, ca El să domnească peste ei. „Noi nu avem alt împărat decât pe Cezar”, au zis ei lui Pilat, „iar în ceea ce privește pe acest Isus din Nazaret, răstignește-L. Noi nu vrem ca Acesta să domnească peste noi.” Domnul știa dinainte că se va ajunge la această respingere, și a spus aceasta ucenicilor Săi. El a spus realmente, că Împărăția cerurilor va lua o formă deosebit de ciudată și particulară ca urmare a acestei lepădări. El a spus, ca să zicem așa: Eu merg în cer, și în timpul absenței Mele Împărăția cerurilor va fi formată din aceia din toată lumea care Îmi sunt dați. Eu nu voi fi acolo, ca să domnesc peste ei; ei nu Mă vor vedea. Aceia, care Mă vor chema, care recunosc Numele Meu, vor alcătui această Împărăție. Însă ea nu va fi cum va fi împărăția viitoare Israel, când voi ședea pe tronul tatălui Meu David și voi domni peste Ierusalim. Ca Împărăție ea va fi unică în istoria lumii. – Astfel a dat Domnul aceste parabole, pe care le găsim în evanghelia după Matei 13 și care toate vorbesc despre Împărăția cerurilor, prima fiind introducerea. Ele prezintă însușirile noi și deosebite ale ei în comparație cu învățătura Vechiului Testament.

Neghina și grâul

Matei 13.24-30: Le-a pus înainte altă parabolă, spunând: „Împărăția cerurilor se aseamănă cu un om care seamănă sămânță bună în ogorul lui; dar, în timp ce oamenii dormeau, vrăjmașul lui a venit și a semănat neghină printre grâu și a plecat. Iar când a crescut firul și a făcut rod, atunci s-a arătat și neghina. Și robii stăpânului casei au venit și i-au spus: «Domnule, n-ai semănat sămânță bună în ogorul tău? De unde are atunci neghină?» Și el le-a spus: «Un vrăjmaș a făcut aceasta». Și robii i-au spus: «Vrei deci să mergem și să o adunăm?» Dar el a spus: «Nu, ca nu cumva, adunând neghina, să smulgeți și grâul odată cu ea. Lăsați-le să crească amândouă împreună până la seceriș; și, la timpul secerișului, voi spune secerătorilor: culegeți întâi neghina și legați-o în snopi, ca să fie arsă; iar grâul adunați-l în grânarul meu»“.

În parabola despre câmpul de grâu un om a semănat sămânță bună în ogorul său, însă un vrăjmaș a venit și a semănat neghină pe același ogor. Și când sămânța a crescut și a adus rod, a apărut și neghina. Robul a zis stăpânului casei: Ce să facem? Să smulgem neghina? Nu, a spus posesorul, lăsați-le să crească împreună până la seceriș. – Aici deci ne este prezentată

Împărăția cerurilor în această formă de constituire. Binele și răul stau unul lângă altul; este un pai de grâu și neghina; ambele cresc unul lângă altul. La înfățișare ele se aseamănă; ele se aseamănă în exterior, însă de la o plantă de neghină niciodată nu se va obține rod. Grâul bun va da la iveală ceea ce înseamnă viață, însă neghina nu, chiar dacă, făcând excepție de rodire, între ele este o mare asemănare.

După aceea Domnul explică, că neghina sunt fiii răului și că sămânța bună sunt fiii Împărăției. Domnul Isus Hristos a venit ca să nimicească lucrările diavolului, și de aceea satan este marele vrăjmaș al lui Hristos; și ca să producă pagubă acelor care poartă Numele lui Hristos, răul își așează fiii în Adunarea poporului lui Dumnezeu. Chiar dacă în ceea ce privește natura lor ei nu se aseamănă, totuși ei au voie să se adune împreună. În timpul în care ei cresc în mijlocul părtășiei, Domnul Isus Hristos nu aruncă afară din Împărăția Lui tot ce este împotriva Lui, așa cum El va face când va veni recoltatul, sfârșitul veacului. Acum Domnul Isus Hristos nu șade pe tronul lui David. El șade pe tronul gloriei, dar nu pe tronul Lui propriu, ca să domnească cu dreptate peste pământ. De aceea El nu Se amestecă în exterior în constituția Împărăției Sale. Aceia, care poartă cu adevărat Numele Domnului, se află unul lângă altul cu aceia care stau sub domnia lui satan. Și această alcătuire amestecată va ține până va veni timpul judecății de diferențiere, când neghina va fi adunată și arsă și grâul va fi adunat în grânar.

În cartea Faptele apostolilor și în epistole găsim că alcătuirea amestecată, care este prezentată în această parabolă, a devenit o realitate și că în Adunarea lui Dumnezeu s-au strecurat persoane rele. Ele erau acolo alături de credincioșii adevărați. Ele ședeau împreună în adunări, au ascultat împreună învățătura Duhului Sfânt; dar ele lucrau cu răutate la nimicirea a ceea ce era sfânt și adevărat, căci fiii răului pot exercita numai o influență rea.

Mă voi strădui să prezint foarte clar această diferență. Această parabolă nu a fost dată ca imagine pentru constituirea Adunării și a relației Adunării. Era o parabolă despre Împărăția cerurilor, care constă din aceia care conform numelui pe care îl poartă recunosc pe Domnul nostru Isus Hristos. Sunt unii alături, care nu gândesc din toată inima ce spun și mărturisesc, însă acești falși sunt amestecați cu copiii lui Dumnezeu, căci se adună împreună laolaltă. Și această răsărire a neghinei printre grâu este relatată din istoria Bisericii de la început, așa cum o găsim scrisă în cartea Faptele apostolilor și în epistole. Deja atunci pătrunseseră lupii în turma de oi (Faptele apostolilor 20.29).

Păsările cerului în copacul mare

Matei 13.31,32: Le-a pus înaintea altă parabolă, spunând: „Împărăția cerurilor este asemenea unui grăunte de muștar, pe care l-a luat un om și l-a semănat în ogorul lui: el este, în adevăr, mai mic decât toate semințele, dar, după ce a crescut, este mai mare decât verdețurile și se face un copac, astfel încât păsările cerului vin și se cuibăresc în ramurile lui“.

Dar trebuie să se țină seama și de o altă parabolă despre Împărăția cerurilor. Parabola a doua relatează despre grăuntele de muștar, care este mai mic decât toate semințele, dar după ce a

crescut el este mai mare decât verdețurile, așa că păsările cerului vin și își fac cuiburi în ramurile lui. Am văzut grăuntele de muștar, cel mai mic dintre toate semințele, atunci când am studiat Faptele apostolilor 2. Acolo în Ierusalim erau împreună aproximativ o sută douăzeci de ucenici ai Domnului, pescari, oameni simpli; ce putea face o grupă așa de mică în lume? Dar chiar dacă în ochii oamenilor ei erau „mai mici decât toate semințele”, ei au început imediat să se întărească și să crească numeric, și ei au continuat să se înmulțească până ce treptat au devenit un copac mare.

În epistola sa adresată credincioșilor din Colose, apostolul vorbește despre faptul că în timpul acela Evanghelia era propovăduită în lumea întreagă; un astfel de progres rapid era o minune mare și neașteptată și era ceva bun pentru aceia care au primit Evanghelia. Desigur creșterea uimitoare a creștinismului a fost privită curând ca ceva demn de luat în seamă și să fie folosit de lume. Vă amintiți că în prima parabolă a Domnului, sămânța căzută lângă drum a fost mâncată de păsările cerului. Ele puteau duce ușor și sămânța de muștar, deoarece ea era mai mică decât toate celelalte semințe, dar când sămânța a devenit un copac mare, ele nu au putut duce copacul, dar puteau să se așeze în ramurile lui. Astfel au încercat oamenii din lume, atunci când grupa credincioșilor a devenit prea mare și prea puternică ca să fie ignorată și desconsiderată, să folosească noua credință pe cât posibil de mult spre avantajul propriu și pentru nevoile lor proprii. Știm că așa a fost în istoria Bisericii. La începutul secolului 4 cezarul din Roma a constatat că foarte mulți dintre soldații lui erau creștini și că în toate părțile imperiului lui erau creștini. După chibzuințe politice lumești și-a zis: eu însumi vreau să devin creștin, ca astfel să pot avea sprijinul lor. Atunci s-a petrecut, că lumea și Adunarea s-au unit. Lumea a încetat să mai prigonească Adunarea și a ocupat un loc de prestigiu ca să dirijeze interesele exterioare ale Adunării lui Hristos. Păsările cerului au găsit un adăpost împreună cu aceia care au mărturisit Numele Domnului Isus Hristos.

Această contopire a alcătuit o epocă în istoria Bisericii, și noi știm că lumea și-a păstrat până în zilele de astăzi punctul de sprijin în Biserică. Lumea ține în mâna ei nu numai sceptrul controlului direct, ci și influența ei indirectă pătrunde pretutindeni în creștinătate. Ea apucă lucrurile lui Hristos, ca să le folosească în scopuri proprii. Oameni cu felul de gândire lumesc nu vor găsi nimic rău să folosească Numele lui Hristos într-o reclamă pentru o piesă de teatru sau un film sau ceva asemănător. Ei argumentează, că unii vor fi atrași prin aceasta, deoarece Numele lui Hristos este legat cu distracțiile lor. Acesta este numai un singur exemplu al felului în care lumea se folosește de Numele Domnului Isus Hristos, ca să popularizeze plăcerile ei. Domnul a atenționat în acele zile de început, înainte chiar ca Adunarea să fie întemeiată, cu privire la aceste viclenii ale lui satan.

Aluatul

Matei 13.33: Le-a spus altă parabolă: „Împărăția cerurilor este asemenea unui aluat pe care l-a luat o femeie și l-a ascuns în trei măsurii de făină, până s-a dospit tot“.

Parabola următoare este foarte scurtă, dar foarte semnificativă. Mai întâi un om a semănat sămânța pe câmpul lui, după aceea un om a semănat un grăunte de muștar, dar acum citim despre o femeie, care a luat aluat și l-a ascuns sub făină. Cuvântul Domnul dă impresia unei

acțiuni secrete din partea femeii: puținul aluat a fost ascuns sub trei măsuri de făină, și voi știți că efectul aluatului este, că el se extinde în toată cantitatea de făină în care se află. Cele trei măsuri de făină au fost pătrunse de aluat. Nu a fost nevoie de nici un alt efort din partea femeii; procesul de dospire s-a desfășurat de la sine. Femeia a trebuit numai să pună aluatul, și rezultatul a fost sigur; întreaga cantitate de făină a fost dospită.

Aluatul este o imagine a răului. „Păziți-vă de aluatul fariseilor”, a spus Domnul mai târziu ucenicilor Săi. Învățătura lor era stricată și producea stricăciune. Nimic nu se înmulțește așa de rapid printre copiii lui Dumnezeu precum aluatul. Dacă el pătrunde într-o grupă, el se răspândește în toată grupa: „Puțin aluat dospește toată plămădeala”, a spus apostolul corintenilor (1 Corinteni 5.6) și de asemenea și galatenilor (Galateni 5.9). El voia să spună nu numai că aluatul va continua să dospească, dacă nu este scos, ci expresia include în sine și faptul că efectul prezenței aluatului este așa fel că întreaga cantitate devine infectată și rezultatul corespunde naturii infecțioase a aluatului însuși. Răul nestăvilat are efect inducător în eroare și distruge ce este bun. Nu ar trebui noi să știm din experiență că păcatul are acest caracter aducător de stricăciune? Nu am avut noi cunoașterea tristă, umilitoare a afectului otrăvitor a unui gând sau plan rău? Chiar dacă la început este numai un germen, totuși el este capabil să crească și să se extindă în noi. S-ar putea să nu dorim prezența lui, dar dacă el este acolo, răul lucrează, otrăvește puterile acțiunii noastre, se extinde în viața toată.

Așa cum aceasta este adevărat în cazul unui singur om, la fel este de adevărat și pentru o părtășie a poporului lui Dumnezeu. Nici o adunare nu este absolut liberă de prezența și de influența nimicitoare a răului, care se creează în cuvânt sau umblare. În cazul adunărilor din Galatia era vorba de învățătură rea (Galateni 5.9), căci ea adăuga Legea la har, și aceia care au fost luați cu forța de această învățătură au căzut din har. Hristos a devenit fără efect pentru ei. În Corint era aluatul umblării corupte în fapte; era permisă imoralitate mare; și prezența acesteia a avut efect murdăritor asupra întregii adunări.

Nu ar trebui să permitem acestor parabole ale Domnului nostru să ne atenționeze cu privire la puterea de infectare a răului printre duhurile sfinților? Ar trebui să fim veghetori în fiecare zi cu privire la pericolul murdăririi. Dacă nu o luăm în seamă, există posibilitatea să fim prinși în mrejele ei și să fim luați cu forța. Știți cât de repede se transmite o boală de la unul la alții; infectarea se face ușor și repede și se răspândește prin părtășii mari. Oamenii ajung pe neobservate să fie prinși de epidemie; și la fel este și cu răul printre sfinți.

Atenționarea personală din partea lui Pavel

De la început Biserica a fost supusă influențelor murdăritoare venite dinăuntru și din afară, și noi nu avem voie să ne închidem ochii înaintea faptelor. Le găsim scrise aici în Scriptură. Fără a ne ocupa mai departe cu aceste parabole, vrem să studiem vorbirea apostolului Pavel către bătrânii adunării din Efes (Faptele apostolilor 20). Pavel era o unealtă mare, pe care Hristos a folosit-o, ca să răspândească cunoașterea despre Adunare printre sfinți; și această cunoaștere i-a fost descoperită în mod deosebit din cer. Domnul înviat și glorificat i-a descoperit lui Pavel taina referitoare la El Însuși și Adunare. Ceilalți apostoli cunoșteau

adevărul, însă el a fost încredințat în mod deosebit lui Pavel de către Domnul, de la care el l-a primit.

Faptele apostolilor: 20.28-32: Luați seama deci la voi înșivă și la toată turma în care v-a pus Duhul Sfânt supraveghetori, ca să păstoriți Adunarea lui Dumnezeu, pe care a cumpărat-o cu sângele Propriului Său Fiu. Eu știu aceasta, că, după plecarea mea, vor intra între voi lupi îngrozitori, care nu cruță turma; și dintre voi înșivă se vor ridica oameni vorbind lucruri stricate, ca să-i tragă pe ucenici după ei. De aceea vegheați, amintindu-vă că trei ani, noapte și zi, n-am încetat îndemnând cu lacrimi pe fiecare. Și acum vă încredințez lui Dumnezeu și Cuvântului harului Său, care poate să vă zidească și să vă dea o moștenire între toți cei sfințiți.

Aici Pavel își ia rămas bun de la bătrâni; el este în momentul când să meargă la Ierusalim, și are în mod deosebit pe inimă să vorbească cu cei care purtau responsabilitatea în adunarea din Efes. El și-a pus tot sufletul în această lucrare, atunci când a lucrat acolo; cu lacrimi a lucrat ziua și noaptea în mijlocul lor. El nu era un om care obișnuia să vorbească despre slujba lui, dar dacă vorbea în felul acesta, atunci aceasta avea un sens deosebit, și noi ar trebui să fim atenți la ceea ce spune. Pavel simțea lăuntric că el niciodată nu le va mai vedea fețele, și îl apăsa că în lipsa lui va pătrunde dezordine îngrozitoare și decădere în adunare. Ceea ce Domnul a profetizat în parabolele Lui, va avea loc; răul va pătrunde și va strica frumusețea și curăția Adunării lui Dumnezeu. În mod corespunzător îndeamnă pe bătrâni, pe aceia care au fost numiți în mod deosebit ca să vegheze asupra sfinților din Efes și să îngrijească de ei. Având în vedere ce plutea peste capetele lor, el vorbește din dragoste pentru ei și pentru Adunare. El a spus: „Luați seama deci la voi înșivă și la toată turma în care v-a pus Duhul Sfânt supraveghetori, ca să păstoriți Adunarea lui Dumnezeu, pe care a cumpărat-o cu sângele Propriului Său Fiu.”

Lupi, care nu vor cruța turma

Ce ar trebui să facă bătrânii, ținând seama de această nenorocire amenințătoare? Ei trebuiau să păstorească turma lui Dumnezeu. Care este mijlocul cel mai mare, care împiedică răspândirea răului? Păstoriarea având ca bază Cuvântul lui Dumnezeu. Dacă inimile și sufletele noastre sunt întărite prin Cuvântul lui Dumnezeu, noi vom fi protejați împotriva răului care este în jurul nostru și caută să pătrundă. Dacă cunoaștem adevărul, știm și că ceea ce nu este din adevăr este minciună. Dacă avem adevărul, nu mai avem nevoie de nimic altceva. Noi nu trebuie să analizăm specificul celor mai mult de cinci sute de grupe diferite din creștinătate, ca să constatăm ce este corect și ce este neadevărat. Dacă avem adevărul, dacă cunoaștem glasul Păstorului cel bun, suntem în siguranță față de glasurile înșelătoare ale străinilor.

Să păstorești Adunarea lui Dumnezeu! Acesta era motivul lui: „Eu știu aceasta, că, după plecarea mea, vor intra între voi lupi îngrozitori, care nu cruță turma.” Ce trebuia să mai vină în copacul cel mare, potrivit cuvintelor Domnului din parabolă? El a spus, că vor veni păsările cerului și se vor așeza pe ramurile copacului. Apostolul a spus că vor intra lupi răpitori, care nu vor cruța turma. De ce vin lupii în turmă? Ei vin ca să omoare, să împrăștie și să strice – ca să producă cât mai multă pagubă posibilă. Este profetizat așa de clar de către apostol, că agenți ai lui satan vor pătrunde în Adunarea lui Dumnezeu. Ei sunt acolo cu intenții rele. Protecția

împotriva acestui pericol constă în păstoria oilor; păstoriți-le bine, pentru ca ele să devină tari în Domnul și în tăria puterii Lui. Faceți cunoscut adevărul, întreg adevărul și nimic altceva decât adevărul, și ele vor rămâne păzite de acei vrăjmași îngrozitori, care au pătruns în Biserică din domeniul de stăpânire al lui satan. Desigur lupii puteau arăta îmbrăcați în haine de oaie, ca să înșele, înainte de a le nimici. Prezența lor este un pericol permanent, și singura protecție este să îngrijești de Adunarea lui Dumnezeu ca păstor și s-o păzești.

Nașterea duhului de partidă

Dar acesta nu era singurul pericol, pe care Pavel l-a prevăzut. Era nu numai necesar să se supravegheze ușile și să se vadă că nu intrau lupi răpitori, ci el mai spune și: „dintre voi înșivă se vor ridica oameni vorbind lucruri stricate, ca să-i tragă pe ucenici după ei.” Se va produce neliniște provenită din surse interioare. Unii dintre sfinții însăși se vor ridica și vor vesti lucruri care nu corespund adevărului lui Dumnezeu, la care scopul lor ar fi să atragă oameni după ei și să formeze o grupare. Un om, care poate vorbi fluent, care poate spune lucruri plăcute, care cunoaște puterea lui de a se face plăcut oamenilor, deseori speră foarte zelos ca ascultătorii lui să se strângă în jurul lui ca grupă. În Corint era o partidă a acelor care spuneau: Eu sunt al lui Pavel. Alții spuneau: Nu, eu sunt al lui Petru. Petru este bărbatul pentru mine. O a treia grupă spunea: Eu sunt al lui Apollo. – S-au format grupe mici în Adunare, fiecare s-a numit cu numele conducătorului lui plăcut, și aceasta nu întotdeauna este cu aprobarea conducătorului însuși.

Sfinții, care au fost atrași, s-au rătăcit la fel ca și aceia care i-au atras. Însă Pavel vorbește despre aceia care în loc să fie pentru Hristos ca Domn al lor, stăteau pentru ei înșiși. Ei nu spuneau: priviți la Hristos; ei spuneau; priviți la mine și urmați învățătura mea, în loc să urmați pe Hristos. – Dacă în seara aceasta auzim o persoană spunând aceasta, vom face mai bine dacă nu o vom urma, deoarece ea aparține acelor care strică Adunarea lui Dumnezeu.

Știu că aceste lucruri despre stricăciunea și eșecul Adunării nu sunt plăcute să fie auzite, dar nu v-am spus nici măcar a zecea parte din ceea ce spune Scriptura referitor la această temă. Sper să fie spus destul, ca să vă determine să cercetați tot mai mult Scriptura, ca ea să vă călăuzească cu privire la această problemă importantă. În timp ce Biserica ideală a lui Hristos rămâne curată și sfântă, că ea constă din credincioși care au fost curățiți și sfințiți prin sângele Său prețios și niciunul dintre ei nu se va pierde, ci toți vor face parte din Adunarea Sa în glorie – în timp ce aceasta este adevărat, este de asemenea adevărat că în biserica mărturisitoare de pe pământ a lui Hristos există o stare de decădere generală și abatere de la adevărul inițial. Creștinismul include tot ce în exterior recunoaște Numele Domnului Isus, și găsim în el învățături și feluri de comportare contrare Numelui sfânt al lui Hristos și care sunt condamnate total prin Cuvântul sfânt. Având în vedere această situație confuză a lucrurilor, fiecare, care iubește pe Domnul Isus Hristos, este înclinat să dispere și să spună: „Ce trebuie să fac eu? Care este responsabilitatea mea? Dacă sunt învățături rele și fapte rele în stânga și în dreapta, care este atunci responsabilitatea mea față de Stăpânul meu?

Călăuzire pentru cei încurcați

Deci, nu este nici un motiv pentru desperare. Putem fi siguri că Domnul nostru Isus Hristos, care înainte de ziua de Rusalii a spus acele parabole, care ilustrează această stare de decădere, a prevăzut și o călăuzire pentru aceia care doresc să facă voia Sa și doresc să-I slujească. Desigur eu nu vorbesc cu cineva care nu are dorința reală să placă Domnului nostru Isus Hristos. S-ar putea să fi făcut experiența tristă, că am încercat să fim plăcuți unui număr de oameni în același timp; observăm că nu putem aceasta; și astfel unii cad înapoi într-o atitudine egoistă și spun: vreau ca pe viitor să-mi fiu plăcut numai mie însumi. – Acesta este un cadru sărăcăcios de gândire. Noi suntem aici ca să fim plăcuți numai Domnului nostru Isus Hristos, și în timp ce Îi suntem plăcuți, vom fi plăcuți și vecinului nostru spre binele și zidirea lui. El este credincios față de noi; sunteți și voi gata să-I fiți credincioși în lucrurile Adunării? Tu spui: Ce să fac, ca să-I fiu plăcut? Să continui să fac lucrurile, așa cum le apreciez eu? Să le iau așa cum sunt, deoarece nu pot să le schimb? Eu nu sunt răspunzător pentru eșecul de astăzi. Vreau să fac ce este cel mai bine, pretutindeni unde mă aflu. – Nu, noi suntem răspunzători față de Domnul Isus Hristos, după felul cum acționăm la Cuvântul Său pe care îl avem. Noi știm, că El iubește Adunarea Sa. Știm că prin har suntem mădulare ale trupului Său și că noi Îi aparținem, Lui, Capul viu. De aceea trebuie să fim foarte atenți, ca să știm care este voia Lui pentru noi astăzi.

Gândesc, că noi avem călăuzire bogată în a doua epistolă către Timotei. Aceasta este epistola care se ocupă în mod deosebit cu ultimele zile și cu ultima constituție a Adunării, în care ea se va afla în acele zile, când Domnul va veni. Nu este bine pentru noi, că decăderea și neorânduiala în Adunare a pătruns deja în timpurile apostolice? Astfel avem lumina lui Dumnezeu cu privire la Adunare. Noi avem Cuvântul scris, care ne poate lumina în amurgul și întunericul crescând. Și noi avem această călăuzire aici în pasajul pe care l-am citit din capitolul 2.

Fundamentul tare

2 Timotei 2.19-22: Totuși temelia tare a lui Dumnezeu rămâne, având pecetea aceasta: „Domnul îi cunoaște pe cei care sunt ai Săi“ și: „Oricine rostește Numele Domnului să se depărteze de nedreptate!“ Dar într-o casă mare nu sunt numai vase de aur și de argint, ci și de lemn și de lut; și unele sunt spre onoare și altele spre dezonoare. Deci, dacă cineva se va curăți pe sine însuși de acestea, va fi un vas spre onoare, sfințit, folositor Stăpânului, pregătit pentru orice lucrare bună. Dar fugi de poftele tinereții și urmărește dreptatea, credința, dragostea, pacea, cu cei care-L cheamă pe Domnul dintr-o inimă curată.

Primul lucru, pe care îl remarcăm în versetul 19, este un cuvânt care dă o încurajare mare: „Totuși temelia tare a lui Dumnezeu rămâne”, spune apostolul. El a vorbit despre unele lucruri îngrozitoare, care vor avea loc în ultimele zile. Fapte rele și învățători falși se înmulțeau rapid în timpul acela și mai târziu se vor înmulți tot mai mult. Însă Pavel se bucură să-și amintească lui însuși și lui Timotei și nouă, că temelia tare a lui Dumnezeu rămâne, chiar dacă ceea ce a fost încredințat omului eșuează. Ceea ce este de la Dumnezeu rămâne tare și nimic nu-l poate atinge. Și în timp ce acest caracter de stabilitate cu privire la lucrurile Adunării este adevărat,

gândesc că este un principiu foarte sănătos, pe care fiecare credincios ar trebui să-l aibă înaintea ochilor. Ceea ce Duhul lui Dumnezeu îți descopere cu privire la adevăr, aceasta niciodată nu se schimbă. Asigură-te că ceea ce ai este de la Dumnezeu. Lasă să fie deplin ancorat în sufletul tău precum și înaintea lui Dumnezeu, că ceea ce ai, ce crezi și cu ceea ce ești legat este de la El. Nu primi pentru tine de la alți oameni convingeri spirituale; să nu ai nici măcar convingerile tatălui tău sau ale mamei tale; ci să le ai de la Dumnezeu și să ai dovezi din Scriptură pentru ele, și atunci poți fi liniștit, având conștiința bună și duhul plin de pace. Temelia tare a lui Dumnezeu stă tare; și ceea ce a fost tare acum cincizeci de ani, este și astăzi tare; ceea ce era tare în zilele apostolilor, și astăzi este încă tare și sigur.

Principiile credinței sunt astăzi subminate și distruse. Sunt oameni care dedică toată viața lor pentru nimicirea acestui Cuvânt sfânt și folosesc toate puterile lor în acest scop; și ei caută folosindu-se de Numele Domnului să distrugă încrederea copiilor lui Dumnezeu în Biblie. Ei învață, că numai părți mici din această Carte ar fi adevărate. Dar la ce folosește Cartea sufletelor simple, dacă ea este valabilă numai parțial? Apostolul spune: „Temelia tare a lui Dumnezeu stă și are pecetea aceasta: Domnul cunoaște pe cei care sunt ai Săi.” Domnul îi cunoaște, și cu încredere ne putem baza pe această cunoaștere. Ochii Lui, ochii ca para focului, verifică inima și conștiința. El caută după legătură reală cu El. Numai El cunoaște pe aceia care sunt ai Săi în această Adunare. Eu nu-i cunosc, și nici tu, dar El îi cunoaște. Însă marea noastră certitudine în ziua aceasta, în care mărturisirea este pretutindeni așa de superficială, este legătura noastră personală cu Domnul, care ne cunoaște și la sfârșit ne va prezenta public ca fiind ai Săi.

Dar acolo mai este și o altă notiță pe fundament: „Oricine rostește Numele Domnului, să se depărteze de nedreptate.” Fără voia sau dorința noastră se poate întâmpla să ne infectăm trupește de vreo boală contagioasă și nimicitoare, dacă venim în contact cu ea. Ea se lipește de noi și noi suntem aruncați pe patul de boală. La fel suntem în pericol cu privire la răul din jurul nostru. Trebuie să ne păzim de efectul lui distrugător: „Oricine rostește Numele Domnului să se depărteze de nedreptate“.

Casa dezordinii

După aceea apostolul se folosește de imaginea unei case mari. Dacă am avea timp am putea să ne uităm în prima epistolă către Timotei, unde Pavel scrie aceluiași om și îi spune cum trebuie să se comporte el în casa lui Dumnezeu, Adunarea Dumnezeului cel viu (1 Timotei 3.15). Acolo el vorbește despre Adunarea adevărată, însă aici este altceva, nu este casa lui Dumnezeu. El o numește „casă mare”, deoarece el nu poate lega Numele lui Dumnezeu cu ceva care este adunat la întâmplare, unde răul rămâne alături de bine.

Când Domnul Isus a intrat în Templul din Ierusalim, El a auzit mugetul vacilor, behăitul oilor, uguitul porumbeilor și zăngănitul monezilor pe mesele schimbătorilor de bani. El i-a scos pe toți afară și a spus: „Ați făcut din Casa Tatălui Meu o casă de comerț, o peșteră de tâlhari”, căci ei se înșelau unul pe altul direct în curțile din față ale Casei lui Dumnezeu și au folosit Casa lui Dumnezeu pentru scopuri proprii. Aceasta era rău în ochii Domnului; și aici găsim că Adunarea, Casa lui Dumnezeu, a devenit o „casă mare”, pierzând caracterul ei de sfințenie.

În casa mare sunt vase de aur și de argint, de lemn și de pământ. Vasele din aur și argint sunt vasele potrivite pentru slujba Casei lui Dumnezeu. Nebucadnețar le-a luat din Templul de la Ierusalim și le-a dus în Babilon, și Belșatar le-a adus la marea lui sărbătoare și el împreună cu mai marii lui au lăudat pe idoli lor bând din vasele cele mai sfinte ale lui Dumnezeu, care au fost închinat pentru folosirea în Cortul întâlnirii și în Templu. În noaptea aceea Dumnezeu a judecat nelegiuirea lui. Belșatar a fost omorât și Babilonul a fost cucerit. Aici sunt nu numai vase din aur și argint pentru folosirea exclusivă de către stăpân, ci și vase din lemn și pământ, care nu ar trebui să fie acolo. Se poate lua un vas de aur și folosi pentru dezonoare. Când Belșatar a folosit vasele sfinte la sărbătoarea idoliilor lui, ele au fost folosite spre dezonoare. Asemănător într-o casă mare, unde vasele reprezintă persoane, se poate afla cineva care a crezut cu adevărat în Domnul Isus și care, probabil la întâmplare, chiar dacă în mod răătăcit, face ceva care dezonoarează pe Domnul Isus Hristos. Însă Domnul nu poate aproba această slujbă, deoarece ea este legată cu răul. Vasul de aur conține un dar de jertfă pentru idoli. Robul bun, care face o slujbă ne-sfântă, este un vas spre dezonoare, nu spre onoare.

Să te curăți pe tine însuși, ca să fi de folos

Apostolul spune că sunt vase de aur și de argint, dar și vase de lemn și de pământ, și unele sunt spre onoare și altele spre dezonoare. Dacă cineva se curățește de acestea, atunci el va fi un vas spre onoare, sfințit, folositor stăpânului casei, pregătit pentru orice lucrare bună. Trebuie eu să zăbovesc la acest verset? Nu vorbește el de la sine fiecăruia din noi? Stăpânul meu este bun și prietenos, îndurător și iubitor, și El a murit pentru mine; și acum eu doresc să Îi slujesc; dar dacă doresc să Îi slujesc, atunci trebuie să fiu un vas sfânt și folositor. Cum pot fi eu gata pentru orice lucrare bună? Dacă eu însumi mă curăț de vasele care sunt spre dezonoare, atunci voi fi un vas spre cinste, sfințit și capabil să fiu folosit de Stăpânul casei. Eu nu pot veni la El în slujba Sa ca și cum umblarea mea personală nu ar juca nici un rol. Eu nu pot merge la El, dacă sunt legat cu ceva sau cu cineva care este fals în ochii Săi, așa cum eu bine știu. Noi folosim deseori textul acesta, ca și cum el s-ar referi numai la noi personal și la fiecare în parte; el ne atenționează să curățim slujirea noastră de tot ce este personal și nu este curat. Aceasta este necesar, însă pasajul merge mai departe. El respinge nu numai ceea ce în mine este întinător, ci și ceea ce vine din relația cu alții. „Deci, dacă cineva se va curăți pe sine însuși de acestea, va fi un vas spre onoare, sfințit, folositor Stăpânului, pregătit pentru orice lucrare bună.”

În versetul 22 avem însușirile morale care sunt demne pentru slujirea Domnului: „Dar fugi de poftete tinereții și urmărește dreptatea, credința, dragostea, pacea, cu cei care-L cheamă pe Domnul dintr-o inimă curată.” (2 Timotei 2.22). Aici este recomandată legătura cu inimile curate. Vă amintiți de textul din capitolul 10 al epistolei către Romani: „Același Domn al tuturor este bogat față de toți care-L cheamă” (Romani 10.12), și El este așa. Indiferent dacă noi avem sau nu inimi curate: El este bogat pentru noi. Dacă Îl chemăm în ziua necazului, El ne aude. Nu ați observat uneori, când ați fost eliberați de un necaz: chiar dacă L-ați uitat, totuși El va auzit repede, când L-ați chemat? Ce bun este El! Dar când este vorba de slujire, de legătură și să dai mărturie pentru Numele Lui în „casa mare”, atunci trebuie să fiți de partea acelor care cheamă Numele Domnului din inimă curată, care ei înșiși s-au sfințit, și voi trebuie să năzuți după dreptate, credință, dragoste și pace.

Prin aceasta vă veți curăți de vasele care sunt spre dezonoare; le veți lăsa înapoia voastră și nu veți mai avea nimic a face cu ele. În istoria Adunării au fost timpuri când această curățire s-a făcut în dimensiuni mari. De exemplu: când în Evul mediu oamenii au venit din biserica romano-catolică și au lăsat în urma lor slujba divină carnală și păcătoasă și s-au sprijinit pe Cuvântul lui Dumnezeu și pe îndreptățirea pe baza credinței, aceasta era o curățire de vasele de dezonoare, care era foarte importantă. Însă astăzi Domnul ne cheamă să ascultăm Cuvântul Său, să păstrăm acest adevăr, să ne păstrăm pe noi înșine curați și să păstrăm curate legăturile noastre. Și chemarea Lui este cu atât mai urgentă din motivul că Domnul va veni foarte curând. Mărturia bisericii a devenit foarte rea; copiii lui Dumnezeu și copiii lumii sunt amestecați așa de mult că Domnul cu siguranță nu va întârzia mult. Cu siguranță El Însuși va veni și va lua Adunarea Sa din această mulțime a stricăciunii – o va lua la Sine. Cât de mult a așteptat Domnul după Adunarea Sa! Hristos a iubit Adunarea Sa și S-a dat pe Sine Însuși la moarte pentru ea; în toate aceste secole El a adunat cu răbdare suflete, unul după altul, și le-a adăugat Adunării Sale. El dorește să completeze această Adunare și să o prezinte glorioasă Lui Însuși.

Dacă Domnul ar veni în seara aceasta și te-ar găsi în legături publice cu ceva contrar Numelui Său sfânt, chiar dacă Cuvântul lui Dumnezeu ți-a arătat că nu este în concordanță cu adevărul Său – ce scuze ai putea tu să-I aduci? Din pricina Lui renunță la astfel de legături cu răul, deoarece El cere această jertfă de la tine. Fii dependent de El; Domnul va confirma credințioșia ta și o va răsplăti. Uneori oamenii se dau înapoi de la un astfel de pas, pentru că ei spun: eu am mai multă influență și putere asupra altora prin ceea ce sunt și unde sunt. Și eu gândesc că voi pierde pentru totdeauna această putere, dacă renunț la legătura actuală. – Această aparentă scuză nu va scuza neascultarea ta față de Cuvântul Domnului. Slujba ta trebuie să ocupe locul al doilea, atunci Domnul te va folosi în felul pe care El Îl consideră a fi cel mai bun. Pentru ca aceasta să aibă loc tu trebuie să cauți să fi un vas spre onoarea Lui, „folositor Stăpânului casei”.

Gândește-te că nimeni nu a renunțat vreodată la ceva pentru Domnul Isus Hristos și după aceea i-a părut rău de jertfa făcută. Domnul nu este dator niciunui om, de multe ori s-a spus aceasta. Dacă în ascultare de Cuvântul Său s-a dăruit ceva, El va da din belșug înlocuitor pentru lucrurile la care s-a renunțat. Și cât de plăcute Îi sunt Lui astfel de acțiuni! Vă amintiți că Domnul era în curtea din față a Templului în ziua în care femeia săracă a pus cei doi bănuți ai ei în cutia pentru jertfe. Ah, cât de mult a iubit El acel act al renunțării de sine, și cu câtă plăcere a privit la femeie cum a dat tot ce avea! Era o învioreare pentru Domnul nostru Isus Hristos să vadă în sufletul ei această lucrare a harului. El urma să meargă în curând la cruce, unde El voia să dea tot ce avea, ca să cumpere perla prețioasă, Adunarea Sa. Și ea a dat tot ce avea, chiar dacă erau numai doi bănuți.

Dragi prieteni, Domnul Isus privește la noi și așteaptă ca noi să renunțăm la noi înșine din pricina Numelui Său. În mijlocul întregii decăderi și dezordini din Adunare trebuie să avem dorința să dăm răspuns la dragostea Sa; și dacă în căile noastre personale și în legăturile noastre este ceva contrar Cuvântului Său, să renunțăm la el din pricina Numelui Său!

Prelegerea a 7-a „The Church in Decay and Disorder“ din seria de prelegeri *Christ and His Church*, ținută în anul 1929 în Wildfell Hall, Catford, Londra

Partea a 8-a: Adunarea și Masa Domnului

Versete călăuzitoare: 1 Corinteni 10.14-22; 11.20-34

Introducere

Aceste locuri din Scriptură ne sunt cunoscute fără îndoială tuturor, și nu ne putem aștepta ca în seara aceasta să le studiem în toate detaliile; dar probabil ați observat, că versetele citite se pot împărți în mare în trei părți:

- 1 Corinteni 10.14-22 vorbește despre Masa Domnului, ceea ce se referă la Adunare în părtășie ca un singur trup. Îndrept atenția în mod deosebit spre versetele 16 și 17: „Paharul binecuvântării, pe care-l binecuvântăm, nu este el comuniune cu sângele lui Hristos? Pâinea, pe care o frângem, nu este ea comuniunea trupului lui Hristos? Pentru că noi, cei mulți, suntem *o singură* pâine, *un singur* trup, pentru că toți luăm parte dintr-o singură pâine.” În acest pasaj Adunarea este privită în unitatea ei; și sărbătoarea Mesei Domnului este privită ca act al Adunării în însușirea ei ca părtășie.
- În 1 Corinteni 11.20-26 apostolul se referă la felul în care Masa Domnului trebuie luată, la care se scot în evidență acele aspecte gingașe și pline de dragoste ale aducerii aminte de Domnul, care sunt foarte strâns legate cu o sărbătoare reală a Mesei Domnului. Acest pasaj este de cea mai mare însemnătate pentru noi, în primul rând pentru că el scoate în evidență natura și însemnătatea spirituală a acestei rânduieli centrale a Adunării lui Dumnezeu.
- Versetele de încheiere din 1 Corinteni 11.27-34 sunt o atenționare severă referitoare la umblarea personală a celor care iau parte la sărbătoarea de Cină.

1. O *singură* pâine, un *singur* trup

1 Corinteni 10.14-22: De aceea, preaiubiții mei, fugiți de idolatrie. Vorbesc ca unora cu judecată: judecați voi ce spun. Paharul binecuvântării, pe care-l binecuvântăm, nu este el comuniune cu sângele lui Hristos? Pâinea, pe care o frângem, nu este ea comuniune cu trupul lui Hristos? Pentru că noi, cei mulți, suntem *o singură* pâine, *un singur* trup, pentru că toți luăm parte dintr-o singură pâine. Uitați-vă la Israelul după carne: cei care mănâncă jertfele, nu sunt ei părtași cu altarul? Deci ce spun eu? Că ceea ce este jertfit unui idol este ceva? Sau că un idol este ceva? Dar ceea ce jertfesc ei, jertfesc demonilor, și nu lui Dumnezeu. Și eu nu vreau ca voi să fiți părtași cu demonii. Nu puteți bea paharul Domnului și paharul demonilor; nu puteți lua parte la masa Domnului și la masa demonilor. Sau Îl provocăm pe Domnul la gelozie? Suntem noi mai tari decât El?

În 1 Corinteni 10 apostolul prezintă Masa Domnului cu privire la marea realitate că la ea sunt reprezentați toți sfinții lui Dumnezeu (deoarece ei sunt mădulare ale unui singur trup al lui

Hristos), atunci când ei se adună în astfel de ocazii. Ei se adună ca unități ale acelei mari Adunări de pe pământ, care constituie Adunarea lui Dumnezeu și trupul lui Hristos. Acolo este *o singură* pâine, și în timp ce o pâine vorbește foarte clar despre faptul că Hristos și-a dat propriul trup la moarte pentru noi, ea prezintă și acel trup mistic, trupul spiritual, pe care El Însuși l-a constituit prin Duhul Sfânt pe baza morții Sale. *O singură* pâine, *un singur* trup, suntem noi cei mulți; acolo este *o singură* pâine, *un singur* trup. Toți sfinții sunt uniți acolo simbolic – un punct de vedere deosebit de important, în mod deosebit în acest moment critic din istoria Adunării lui Dumnezeu, când sfinții, privit în exterior, sunt dezbinați în așa de multe grupe contradictorii, fiecare având nume diferite. Însă săptămână de săptămână, când sfinții lui Dumnezeu se strâng laolaltă ca să-și amintească de Domnul Isus Hristos în moartea Sa, această o pâine de pe masă face cunoscut tuturor celor prezenți, că acolo este *un singur* trup. Domnul Isus Hristos a murit ca să poată aduna într-unul pe copiii lui Dumnezeu care erau împrăștiați în afară; și unitatea Adunării, care a fost formată prin Duhul Sfânt și este păstrată prin El, este prezentată simbolic prin o singură pâine.

Fără îndoială este un motiv deosebit pentru faptul că apostolul prezintă în capitolul 10 Masa Domnului în felul acesta; și cauza era la aceia căroră li se adresa. Sfinții lui Dumnezeu din Corint și probabil și alți creștini au uitat natura deosebită și unică în felul ei a Cinei. Ei au uitat că era ceva care îi unea cu Domnul Isus Hristos Însuși; ea era propria Lui instituire; și această instituire a avut loc prin El după ce El a celebrat cina pascală, despre care El Însuși era o imagine străveche. După aceea El a dorit, prin aceea că a spus celor unsprezece apostoli, ca ei să facă aceasta în amintirea Lui. Masa Domnului a fost astfel instaurată ca masă de amintire de El – amintirea de Domnul și Stăpânul lor absent, de Acela care era mort, se va face în lume prin respectarea permanentă a dorinței Lui referitoare la această Masă.

De aceea Masa Domnului a devenit o instituire care era cu totul opusă sărbătorilor iudaice, care au fost instituite în timpul vechi-testamental; ea le-a înlăturat; ea se deosebea total de ele. Amintiți-vă de momentul când a fost întemeiată: Domnul Isus Hristos stătea la masă, și cei unsprezece erau în jurul Lui. Era o ceremonie simplă care mișca simțămintele inimii. Domnul vorbea blând și prietenos, așa cum vorbește un om cu prietenii lui; și El a vorbit în seara premergătoare momentului solemn când El a fost predat în mâinile păcătoșilor ca să fie răstignit. El a spus, ca să zicem așa: Eu voi pleca și voi nu Îmi veți mai vedea fața. Gândiți-vă la Mine, nu numai în inimile voastre, nu numai în simțăminte, că atunci când Eu nu voi mai fi aici voi fi totuși întotdeauna la voi, ci faceți aceasta spre aducerea aminte publică de Mine. Mâncați pâinea și beți vinul cu scopul deosebit că poate fi păstrată o amintire permanentă a faptului că Hristosul, Fiul Dumnezeului cel viu Și-a jertfit viața pe crucea de pe Golgota.

Din cauza acestui caracter deosebit, sărbătoarea Mesei Domnului a întrecut în strălucire, cu toată simplitatea ei, toată gloria și strălucirea ceremoniilor vechi-testamentale. Sărbătorile și ceremoniile vechi-testamentale arătau spre ceea ce trebuia să aibă loc. Masa Domnului vorbește despre ceea ce s-a petrecut, și în mod deosebit despre Unul care a făcut lucrarea, plătind un preț nespus de mare, și care a reprezentat pe toți participanții la această sărbătoare, care sunt prada biruinței Sale asupra păcatului și morții. Domnul nu a susținut cuvintele Sale cu tunete și fulgere, ca și cum ar fi răsunat glasul îngrozitor de pe Muntele Sinai. Oamenii, care L-au auzit, nu au tremurat când au stat înaintea Lui. Nu era nici o frică în inimile lor,

atunci când El a vorbit; El a apelat la dragostea lor. El li S-a prezentat ca Acela care îi iubea și S-a dat pe Sine Însuși la moarte pentru ei: „Faceți aceasta spre amintirea Mea”.

Legătura cu idolii

Deci această ceremonie simplă, în timp ce ea avea caracterul deosebit al ascultării față de cuvântul Domnului absent și preaiubit, era expusă pericolului să fie degradată pe treapta celorlalte acțiuni. Copiii lui Dumnezeu ar putea fi înclinați să lege cu această ceremonie simplă și alte ceremonii: una din vechile ceremonii iudaice sau una din ceremoniile păgâne, cu care erau obișnuiți în zilele când nu erau întorși la Dumnezeu. Găsim că pericolul acesta era în Corint, și acolo erau unii în Adunare care au fost prinși de această cursă. Drept urmare apostolul le prezintă adevărul, ca să corecteze această rătăcire. El arată că Masa Domnului este exclusivă în sensul cel mai deplin al cuvântului. Masa Domnului este numai pentru sfinți; și nimic nelegiuit nu are voie să fie în legătură cu ea, nimic din ceea ce aparținea slujirii idolilor. Legătura cu idolii avea efect distrugător asupra caracterului adevărat al acestei sărbători simple. Căci apostolul arată în capitolul acesta, că aceia care au luat parte la sărbătorile idolilor sau la sărbători de jertfire, care erau aduse idolilor ca închinare, și care luau parte totodată la Masa Domnului, legau în mod public ceea ce era de la Hristos cu ceea ce era de la satan, căci înapoia fiecărui idol stătea un mesager al lui satan. În spatele idolilor stăteau demonii, care lucrau la patimile rele ale acelor care îi adorau.

Țelul permanent al lui satan este să fure, să omoare, să distrugă și să producă oamenilor tot felul de pagube și să-i rănească. Și el a făcut aceasta în Corint și în toată lumea păgână din timpul acela, prin aceea că a mânat pe oameni să adore pe idoli. Acești creștini nehibzuiți au legat Masa Domnului cu masa demonilor; ei luau parte la ambele; și apostolul vorbește cu ei cuvinte severe. El le cere să fugă de slujba adusă idolilor (1 Corinteni 10.14). El le amintește de izraeliții care au ieșit din Egipt, din casa robiei, unde idolatria înflorea, care toți au fost sub nor și care toți au trecut prin Mare, toți au fost botezați pentru Moise, și toți au primit mana, care a venit din cer, și toți au băut dintr-o stâncă, care i-a însoțit; și această stâncă era Hristos. Însă Dumnezeu nu a avut plăcere de mulți dintre ei, și ei au fost uciși în pustiu, deoarece ei s-au legat cu idolii (1 Corinteni 10.1-11). Ei s-au închinat marelui vrăjmaș al lui Dumnezeu și al lui Hristos în persoana demonilor, care se ascundeau înapoia imaginilor înaintea cărora ei îngenuncheau.

Dumnezeu este un Dumnezeu gelos. El nu vrea să se vadă legat cu idolii. „Ce părtășie are lumina cu întunericul?” Dumnezeu este un Dumnezeu sfânt: „Fiți sfinți, căci Eu sunt sfânt; și dacă fiecare, care urmează pe Dumnezeu și pe Hristos, trebuie să fie sfânt, cu cât mai mult atunci Adunarea lui Dumnezeu, în mod deosebit cu privire la caracterul ei unic în felul lui, deoarece ea este sudată împreună prin Duhul Sfânt, ca să constituie pe pământ *un singur* trup. Ea trebuie păstrată în sfințenie, ea trebuie să fie complet despărțită de orice rău, și să fie pentru Dumnezeu.

Paharul, care este amintit mai întâi

Așa cum ați observat, apostolul, când vorbește aici despre Masa Domnului, inversează ordinea istorică a sărbătorii. El amintește mai întâi paharul și apoi pâinea, în timp ce noi știm din evangheliile, că Domnul a frânt mai întâi pâinea și după aceea a dat ucenicilor paharul cu vin. Însă Pavel vorbește aici mai întâi despre pahar; el amintește paharul binecuvântării, pe care ei îl binecuvântau. De ce paharul este pus aici înainte? Deoarece el a spus: „Nu este el comuniune cu sângele lui Hristos?” Sângele lui Hristos vorbește despre moartea lui Hristos. Moartea lui Hristos avea o importanță care va corecta rătăcirile lor. Domnul Isus Hristos a locuit de la început în trupul cărnii Lui. În trupul, care a fost pregătit pentru El, El a umblat și a slujit începând din ziua nașterii Lui și până în ziua morții Sale. Însă vinul din pahar simboliza moartea Sa, nu viața Sa. Dacă în trup este sânge, el este viața, așa cum ni se spune în Vechiul Testament (Leviticul 17.11). Dar dacă sângele este despărțit de trup, el este un indiciu al morții. Și la Masa Domnului paharul binecuvântării vorbea despre moartea lui Hristos; și ce însemna moartea lui Hristos? Ea însemna că între lume și Hristos s-a produs această prăpastie mare. În legătură cu moartea Sa lumea s-a ridicat unită împotriva Domnului Isus Hristos, și iudeii și păgânii într-o unire nedreaptă au dus la moarte pe Domnul gloriei. În exterior era triumful nedreptății și răutății, dar Domnul Isus, care a fost răstignit în slăbiciune, a fost înviat în glorie.

Paharul binecuvântării simbolizează sângele lui Hristos, care nu numai a făcut ispășire pentru păcat, ci era și dovada pentru vina lumii religioase și păgâne din cauza răstignirii Domnului. Cât de total ne desparte moartea lui Hristos de lume! Și nu se cuvine mie și ție, la fel cum nu se cuvenea corintenilor, să încercăm să revocăm ceea ce Hristos a făcut prin moartea Sa. Trebuie să fie curăție și sfințenie în aceia care iau din acel pahar al binecuvântării, și aceasta în mod deosebit în felul legăturilor lor comune. Să ne gândim că în 1 Corinteni 10 nu este vorba de credincioși ca persoane individuale; ei sunt priviți aici ca întreg, ca organism, care sunt strâns uniți în unitate spirituală prin puterea Duhului lui Dumnezeu; și ca atare ei trebuie să păstreze numai legături curate și sfinte.

O pâine, care se frânge

„Pâinea, pe care o frângem, nu este ea comuniune cu trupul lui Hristos?” Acum Pavel vorbește despre trupul lui Hristos, pe care au fost purtate păcatele noastre pe cruce. Însă în versetul 17 el trece să vorbească despre noul înțeles conform Scripturii al expresiei „trup”, adică trupul al cărui Cap este Domnul Isus Hristos: „Pentru că noi, cei mulți, suntem *o singură* pâine, *un singur* trup, pentru că toți luăm parte dintr-o singură pâine.” (1 Corinteni 10.17). Fiecare credincios are dreptul personal la acel trup. Dacă trupul este neîmpărțit, el este simbol pentru trupul lui Hristos, pentru care El a murit – pentru acea părtășie nouă formată ca urmare a morții Sale.

Adam a căzut într-un somn adânc, și Dumnezeu a făcut din coasta lui o femeie, pe care El i-a prezentat-o lui Adam ca ajutor pentru el. Și în același fel a fost creat ajutorul pentru Hristos după moartea Sa; Adunarea nu a luat ființă din trupul viu. Acolo nu era nici o unire cu Hristosul devenit carne, ci prin moartea Sa a fost întocmit acest trup nou. Și noi toți luăm

parte la acel un singur trup, noi toți avem partea noastră la el. Noi toți luați împreună constituim un trup, în timp ce fiecare în parte este o parte a întregului.

2. Pericolul de a discredita Cina

1 Corinteni 11.20-26: Când voi vă adunați deci în același loc, nu este ca să mâncați Cina Domnului; pentru că fiecare, mâncând, își ia mai înainte propria cină, și unul este flămând, iar altul se îmbată. Nu aveți deci case ca să mâncați și să beți? Sau disprețuiți Adunarea lui Dumnezeu și faceți de rușine pe cei care nu au? Ce să vă spun? Să vă laud? În aceasta nu vă laud. Pentru că eu am primit de la Domnul ce v-am și dat, că Domnul Isus, în noaptea în care a fost vândut, a luat pâine și, mulțumind, a frânt și a spus: „Acesta este trupul Meu, care este frânt pentru voi: faceți aceasta spre amintirea Mea“. Tot astfel și paharul, după cină, spunând: „Acest pahar este noul legământ în sângele Meu: faceți aceasta, ori de câte ori îl beți, spre amintirea Mea“. Pentru că, ori de câte ori mâncați pâinea aceasta și beți paharul, vestiți moartea Domnului, până vine El.

În capitolul următor apostolul pune înainte sufletelor sfinților lui Dumnezeu caracterul adevărat al Mesei Domnului; este o masă de amintire sfântă de Domnul nostru Însuși. Poate fi de folos pentru noi, dacă avem în vedere care era rătăcirea în care au căzut corintenii la practicarea de moment a Mesei Domnului. Ea este corectată în aceste versete, și ea este o rătăcire în care fiecare dintre noi poate cădea în timpul sărbătoririi. În Corint mulți au degradat Masa Domnului la nivelul unei mese comune. Ei au privit-o în aceeași lumină ca o practică obișnuită, căci ei au mâncat împreună ca și comuniune. Înțelesul solemn a ceea ce ei făceau a dispărut din gândurile lor. Ei mâncau mecanic pâinea, ei beau mecanic vinul, ca și în cazul meselor lor obișnuite. Nu este de mirare că apostolul spune: „Aceasta nu este mâncarea Mesei Domnului.“ De ce? Deoarece ei au eliminat pe Domnul din gândurile lor; ei nu aveau înaintea sufletelor lor Persoana demnă de adorare, care murise. Ei priveau elementele Mesei de amintire ca pâine obișnuită și vin obișnuit, ca și cum ele ar fi fost alimente obișnuite. Și privit în adevăratul sens al cuvântului era numai pâine normală și vin normal. Nu a avut loc nici o transformare materială a pâinii și a vinului. Și cu toate acestea era o prezență reală în părtășia lor: prezența Domnului Isus Hristos. Și prezența Domnului Isus Hristos a făcut elementele, pâinea și vinul, imagini simbolice ale evenimentului cel mai mareț din istoria lumii – moartea Domnului Isus Hristos, a propriului Fiu al lui Dumnezeu.

Primit de la Domnul din glorie

Dar sfinții din Corint au uitat toate acestea, așa cum și noi stăm în pericol să le uităm. De aceea apostolul relatează simplu realitatea referitoare la instaurarea Mesei Domnului, amintindu-le de prima ei însemnătate. Și din ceea ce apostolul spune în acest context deducem însemnătatea nespus de mare a acestei Mese și practicarea ei de către Adunare. Aceasta se poate deduce din faptul că apostolul Pavel, care nu a fost de față la instaurarea ei, a primit relatarea despre aceasta nu de la ceilalți apostoli, ci direct de la Domnul Însuși aflat în glorie. El era, ca să zicem așa, ultimul apostol, asemenea unei nașteri ne la timp; el nu l-a văzut pe Hristos după carne, dar el a văzut pe Domnul aflat sus (1 Corinteni 15.8).

Și Domnul Însuși i-a dat împuternicirea pentru funcția sa deosebită de apostol; taina despre Adunare i-a fost făcută cunoscut prin descoperire personală. Aici avem realitatea că apostolul Pavel a primit de pe buzele Domnului aflat în glorie lucrurile pe care ceilalți apostoli le-au primit în odaia de sus din Ierusalim și la care ei erau martori, și aceasta ne arată că Domnul din glorie și Domnul din odaia de sus este unul și același Domn. El este Cel care a murit, și El a înviat, și ceea ce El a spus aceluia care era la El în noaptea aceea: „Faceți aceasta în amintirea Mea”, a spus din nou din gloria lui Dumnezeu acestui apostol. Pavel era apostolul păgânilor, și probabil de aceea Domnul i-a vorbit în mod deosebit. Căci altfel unii ar fi putut spune: Masa aceea a fost dată celor unsprezece iudei, și ea este pentru iudei și ea nu are nimic să ne spună nouă. – Dar apostolul păgânilor a fost învățat de Domnul Însuși cu privire la instaurarea acestei Mese, așa că noi, păgânii, ca urmași ai Domnului Isus Hristos nu putem să ne sustragem de la responsabilitatea noastră în legătură cu Masa Domnului.

Dacă suntem ai Lui, Cuvântul Lui vine la noi, ca să-L ascultăm. Dacă avem vreun interes de moartea Sa, atunci trebuie să avem interese în felul amintit de aducerea aminte de acea moarte în lumea aceasta. Și vă rog foarte mult, iubiți cititori, să vă gândiți ce este legătura voastră cu El în acest sens. Nu este vorba numai de a lua parte simplu la vreo acțiune ceremonială, dacă vă convine. Marea realitate, care ar trebui să vă spună ceva, este aceea, că Domnul este interesat personal să primească acest tribut al simțămintelor inimilor aceluia care sunt ai Lui aici pe pământ. Și este voia Lui ca ei, ca să zicem așa, cât posibil de des să se unească din nou cu El în legătură cu pâinea și vinul, pe care ei le savurează în aducere aminte de El și de moartea Lui.

Masa Domnului nu este ceva legat cu delimitări complicate și interdicții și la care putem lua parte numai foarte rar, ca și cum ea ar fi un act așa de sever și producător de frică, că noi nu avem voie să-l facem ceva foarte obișnuit, prin aceea că devenim foarte familiarizați cu el. În privința aceasta nu se găsește nimic în Scriptură, care să justifice o astfel de părere. Felul simplu, în care ea a fost instaurată, ne arată că Domnul Se coboară cu îndurare la noi în situațiile noastre zilnice, și El ne spune, așa cum le-a spus ucenicilor în timpul acela: „Faceți aceasta în amintirea Mea.”

Dar probabil cineva va încerca să scuze neparticiparea lui, spunând: eu pot rămâne acasă și acolo mă pot gândi la Domnul; pot citi în Biblia mea, capitolul acesta și altele, și eu pot la fel de bine să fiu în particular ca și în Adunare. – Dar Domnul a spus ucenicilor Lui ca părtășie, nu ca individ: „Faceți aceasta în amintirea Mea.” De aceea voia Domnului este împlinită numai atunci când credincioșii se strâng laolaltă ca mădulare ale trupului lui Hristos; nu trebuie sărbătorită în particular, ci în comun. Cu siguranță este o părtășie sfântă, căci Domnul este prezent și Duhul Sfânt este prezent, când sfinții lui Dumnezeu sunt strânși laolaltă în Adunare. Nici o persoană particulară nu-și poate aminti de Domnul în sensul pe care El îl dorește și în care El l-a instaurat, dacă ea este în cămăruța ei sau se plimbă pe stradă, pe câmpie sau prin pădure.

Mâncatul fără înțelegere

„Am primit de la Domnul ce v-am și dat, că Domnul Isus, în noaptea în care a fost vândut, a luat pâine.” Momentul era foarte solemn. Era ceasul omului și al puterii întunericului. Nu ne amintim noi că Iuda a primit de la Domnul bucașica în acea noapte a trădării? După aceea Domnul i-a zis: „Ceea ce faci, fă repede”, și omul s-a ridicat și a ieșit; era însă noapte – noaptea trădării. Iuda a ieșit, ca să trădeze pe Domnul, care știa tot ce era în inima lui, chiar dacă lui Iuda nu-i era deplin clar că Domnul știa totul despre această chestiune. El L-a trădat pe Domnul, pentru că lui nu i-a fost clar pe cine trădează. Lui nu îi era clar că era Fiul lui Dumnezeu, Cel care i-a dat această bucașică. După aceea satana a intrat în el, și el a ieșit, ca să îndeplinească misiunea lui. El nu a fost prezent la Masa Domnului, însă fapta trădării lui îngrozitoare este amintită aici și ea pune înaintea ochilor noștri situația zguduitoare, că un om, care L-a însoțit pe Domnul și care a văzut așa de multe fapte ale Lui, a fost în stare să vândă pe Stăpânul lui pentru treizeci de arginți, prețul unui sclav.

Însă faptul este adevărat, și evenimentul istoric al trădării este amintit de apostol în contextul muștrării corintenilor din cauza nesocotinței lor. Se arată că în noaptea aceea era un om în odaia de sus, care în timpul sărbătorii pascale a primit de la Domnul nostru preamărit o îmbucătură pentru împlinirea Scripturii și care nu a înțeles natura a ceea ce făcea, și nici răutatea inimii lui, care a gândit așa ceva. Este o atenționare serioasă, că atunci, când suntem la Masa Domnului, este ceva în mine și în tine, care este capabil chiar să trădeze pe Domnul nostru. Credeți voi aceasta? Eu cred. Există așa ceva. Domnul știe, că este prezent așa ceva. Dacă știm că există așa ceva, dacă cunoaștem aceasta, și dacă în același timp recunoaștem că Cel care este prezent ca să primească amintirea inimii noastre știa aceasta atunci când ne-a invitat pentru a ne aminti de El, și mai mult chiar, că El a murit pentru noi și a condamnat păcatul în carne, deoarece era așa de multă răutate în ea și nimic nu putea aduce îmbunătățire – atunci totul este bine, căci adevărul este în noi. Dar dacă noi ne înșelăm cu privire la caracterul adevărat al „omului vechi” și nu putem înțelege gloria și frumusețea Domnului Isus Hristos, care este prezent, atunci Masa Domnului devine fără valoare pentru noi. Să iei parte fără respect la această Masă de amintire solemnă, înseamnă să jefuiești sufletul nostru de mireasma neimitabilă a prezenței Sale și în același timp să ne expunem nuietei dezaprobării Sale din cauza nechibzuinței noastre.

Simplu, dar solemn

Pentru copiii lui Dumnezeu nu este o practică mai binecuvântată pe pământ decât amintirea de Domnul nostru Isus Hristos în moartea Sa; cu cât sărbătorim mai des Masa Domnului, cu atât ea devine mai dulce pentru aceia care înțeleg importanța ei, în timp ce noi, dacă uităm, ne expunem pericolului. Nimeni nu se poate juca cu aducerea aminte de Domnul în moartea Sa, fără să nu fie pedepsit. Dacă ne gândim cu adevărat cine este El și că El a trebuit să sufere și să moară și că noi trebuie să ne amintim de acest eveniment mare, ce duh de solemnitate ni se cuvine să avem! Cum se face, că noi deseori avem gânduri așa de lipsite de importanță în timpul acelor momente scurte, când suntem împreună, și că noi ne gândim așa de puțin la acțiunea solemnă, de care vrem să ne amintim?

Apostolul aduce înaintea noastră foarte pe scurt împrejurările instaurării Mesei: „Domnul Isus, în noaptea în care a fost vândut, a luat pâine și, mulțumind, a frânt-o și a spus: „Acesta este trupul Meu, care este [frânt] pentru voi: faceți aceasta spre amintirea Mea.“ Domnul a luat mai întâi pâinea; aceasta ar trebui să fie un simbol: El a ținut pâinea în mâna Sa. El a spus: „Acesta este trupul Meu.” Ceea ce Domnul ținea în mâini nu era trupul Lui cu adevărat; pâinea nu era ceva care ar trebui venerat și adorat, atât atunci cât și astăzi; dar ea a fost aleasă, ca să fie o imagine pentru trupul Său, un lucru pentru ochii noștri și pentru buzele noastre. Dar dacă inimile noastre nu sunt corect orientate în timpul Mesei, nu se va împlini cuvântul Domnului când privim pâinea și mâncăm din ea; vom pierde caracterul ei de aducere aminte.

Domnul le-a spus atunci: «„Acesta este trupul Meu, care este frânt pentru voi: faceți aceasta spre amintirea Mea“. Tot astfel și paharul, după cină, spunând: „Acest pahar este noul legământ în sângele Meu: faceți aceasta, ori de câte ori îl beți, spre amintirea Mea“.» Observă repetarea poruncii „faceți aceasta spre amintirea Mea” în legătură cu paharul și cu pâinea. Domnul Însuși spune; așadar El vrea amintirea de El. Este de cea mai mare importanță să se țină seama că Domnul Isus Hristos este Ființa centrală a acestei rânduiei. El este prezent! Prin prezența Sa face Masa să fie realitate; El dă valoare serviciului nostru divin de amintire.

Amintirea de El Însuși

Domnul Isus Hristos nu este acum un țel aflat în afara domeniului nostru. Prezența Lui este pentru noi o chestiune de credință, însă noi suntem totuși înclinați să uităm aceasta din când în când. Și când noi venim laolaltă pentru amintirea de Domnul Isus, permitem ușor lucrurilor care se văd și se aud să se așeze între noi și faptul că noi ar trebui să ne gândim la Domnul Isus Însuși și că prezența Lui mărturisită ar trebuie să captiveze fiecare inimă. Noi trebuie să ne păzim de acest pericol subtil. Noi trebuie să fim atenți ca gândurile noastre să nu se abată de la El. Știm cât de nedemne de încredere sunt inimile noastre. Presupun că la unii este mai greu decât la alții să țină în șah simțurile lor; gândurile diferiților oameni zboară foarte ușor și se lasă foarte ușor influențate de impresiile exterioare – prin tot ce se petrece înăuntru, și chiar în afară. Satan poate folosi toate aceste lucruri, ca să ne răpească unele momente puține, dacă nu chiar toate, când noi suntem adunați laolaltă ca să ne amintim de Domnul Isus. Țelul lui satan este să pună ceva între inimile noastre și Domnul Isus Hristos, ceea ce va face ca să-L uităm. Dacă îi reușește ca eu să-L uit douăzeci de procente din timp, el a obținut biruința și eu am pierdut mult.

Orice gând referitor la Domnul Isus ascunde în sine acest fel de responsabilitate. Țelul lui satan este să îndepărteze pentru un timp cât mai mare posibil devotamentul inimii mele și al dragostei mele pentru El. În felul acesta își poate împlini scopul său. S-ar putea să introducă obstacole, pe care eu în insensibilitatea mea nu le pot depăși, așa că eu vin zece minute, un sfert de oră sau douăzeci de minute mai târziu; în loc să fiu mai devreme sau la timp, ajung zece minute mai târziu. Domnul a pierdut zece minute din slujba inimii mele, și eu am pierdut ceea ce niciodată nu voi mai putea recâștiga. Am veni noi mai târziu, dacă împăratul țării acesteia ar promite să fie aici la un anumit timp? Cine ar vrea să piardă maiestatea sa venerabilă, pentru că nu a fost acolo atunci când el a sosit? Și Domnul Isus Hristos rămâne

fidel la ceea ce El a spus: „Acolo unde doi sau trei sunt adunați în Numele Meu, Eu sunt în mijlocul lor.” Să fim întotdeauna prezenți, atunci când vine ora stabilită.

Prezența reală

Dragi prieteni, nu permiteți ca satan să aibă vreo biruință asupra noastră în ceea ce privește punctualitatea noastră. Domnul este prezent la Masa Sa, și țelul acestei sărbători este aducerea aminte de El. Noi ne gândim la Domnul Isus, ca la Acela care a murit; El este prezent la noi ca Domn viu al gloriei, și aceasta este „prezența reală” în legătură cu Masa Domnului, despre care noi uneori auzim câte ceva. Expresia este deseori fals înțeleasă și fals interpretată. „Prezența reală” este prezența vie a lui Hristos în felul acesta, așa cum El a făgăduit să fie în mijlocul Bisericii Sale. El este prezent ca Acela care este glorificat la dreapta lui Dumnezeu; și El este prezent ca să conducă inimile noastre din nou să ne gândim la El, atunci când a fost trădat și răstignit.

Și am putea noi avea un conducător mai bun decât El Însuși? Cine cunoaște chinurile din Ghetsimani ca Acela a cărui sudoare a devenit ca picăturile mari de sânge, care au căzut pe pământ? Noi nu îndrăznim să ne gândim la astfel de scene solemne, dacă Domnul nu călăuzește inimile noastre, gândirea noastră și nu controlează imaginația noastră. Dar El va face aceasta, dacă suntem dependenți de El; El ne va conduce la o amintire adevărată și demnă de El, de locul unde I s-a pus cununa de spini pe cap, unde I-au scuipat fața sfântă, unde L-au batjocorit și și-au plecat genunchii înaintea Lui și unde El a purtat păcatele noastre pe trupul Său pe lemn. Cine poate trezi în noi gânduri sfinte și reale cu privire la El, dacă nu Domnul Însuși? Nu este nimeni. Dar este o însușire reală a acestei Mese, că Domnul este viu și că El ne arată mâinile Lui și coasta Sa, martori muți și totuși grăitori despre moartea Sa, așa că noi ne prosternăm înaintea Lui și spunem: „Domnul meu și Dumnezeul meu!” El îndeamnă inimile noastre spre adorare prin prezența și puterea Sa, și izvorul de apă din noi curge în viața veșnică.

Până va veni El

Pavel spune: „Pentru că, ori de câte ori mâncați pâinea aceasta și beți paharul, vestiți moartea Domnului, până vine El”; și în felul acesta Masa Domnului devine marea verigă de legătură între două evenimente mărețe din derularea istoriei divine. Evenimentul care stă în centru istoriei lui Dumnezeu cu lumea este moartea lui Hristos pe cruce. Vechiul Testament aștepta acest eveniment. El, Cel care trebuia să vină ca Mântuitor al ei, va muri. Următorul eveniment mare este a doua venire a Domnului. Și sărbătoarea Mesei Domnului leagă aceste două venituri, prin aceea că stă între evenimentul din trecut și ce va avea loc în viitor. De aceea noi trebuie să vestim moartea Domnului până va veni El. Pasajul acesta este un răspuns pentru oamenii care încearcă să degradeze importanța practicării acestui act, și spun: desigur Masa Domnului era bună și corectă pentru creștinii din timpurile de început, deoarece mulți dintre ei au văzut pe Domnul. Erau mulți în Ierusalim și în toată Iudeea și Galileea care au auzit cuvintele Lui și au fost martori ai minunilor făcute de El. Domnul și lucrarea Lui era proaspătă în amintirea lor, și de aceea era normal pentru ei să serbeze această sărbătoare în primul secol; însă pentru noi astăzi moartea Domnului a avut loc cu foarte mult timp în urmă; ea este un eveniment trecut demult; noi nu mai trebuie să sărbătorim astăzi Masa Domnului; noi suntem mai presus de această ceremonie de odinioară. – Însă fraza aceasta dă în puține cuvinte răspunsul; noi

trebuie „să vestim moartea Domnului până va veni El”. Domnul nu a venit încă. De aceea, aceia care dau la o parte Masa Domnului nu au nici o scuză care să poată fi recunoscută.

Neglijarea Mesei Domnului

Sper ca nici un credincios, care este aici, caută o scuză legitimă pentru faptul că el nicidecum nu își amintește de Domnul în moartea Sa, sau o face numai o singură dată pe trimestru sau o singură dată în an. Domnul nu ne împovărează cu vreo poruncă severă și nu ne constrânge la ascultare prin amenințare cu pedeapsă, că pierdem viața veșnică. El nici măcar nu ne spune că noi trebuie să sărbătorim Masa în fiecare săptămână. Și în Cuvântul lui Dumnezeu ni se arată că ucenicii de demult din Troa frângeau pâinea în fiecare săptămână, în timp ce mult mai devreme în Ierusalim după Rusalii frângerea pâinii se făcea în fiecare zi, motiv pentru care se adunau în mod deosebit. Ce putem deduce din lipsa prescrierii unei perioade intermediare sau a unei relatări despre practica propriu-zisă? Că noi trebuie să vestim moartea Domnului cât se poate de des. Dacă nu luăm parte, când am putea să participăm, este Unul căruia ar trebui să-I arătăm satisfacător că noi avem o scuză reală și logică pentru lipsa noastră. Domnul știe când cineva este inevitabil împiedicat să participe. Și El cunoaște pe acela care renunță din plăcere și comoditate să fie prezent la frângerea pâinii. De ce sunteți așa de conștiincioși să veniți la frângerea pâinii? Din cauza cuvintelor pe care Domnul le-a spus în noaptea în care a fost trădat; pentru că ascultarea este bună pentru sufletul dumneavoastră; pentru că doriți să lăudați pe Domnul cu paharul binecuvântării; pentru că nu puteți uita cuvântul Său prețios: „Faceți aceasta spre amintirea Mea!” Dumneavoastră iubiți pe Domnul așa de mult, că spuneți: Atâta timp cât ne vom putea târî, vom merge. La toate celelalte trebuie să se renunțe, pentru ca să-I fim credincioși și să vestim moartea Lui. Și în același fel ar trebui Masa Domnului să lucreze asupra noastră a tuturor.

Când Domnul va veni și ne va lua la Sine, nu vom mai avea nevoie de pâine și de vin ca să ne amintim de El. Îl vom vedea în gloria Lui înaintea noastră. Maiestatea Lui ne va copleși probabil, așa cum l-a copleșit pe Ioan pe insula Patmos. Noi vom avea trupuri glorificate, pentru ca privirea să nu ne biruie complet, dar eu gândesc că noi vom fi orbiți, atunci când vom privi pentru prima dată la Domnul nostru. El va fi foarte mareț în ochii noștri. Noi ne vom aminti că El este Același care a murit. Când vedem gloria odihnindu-se pe Miel, noi ne vom aminti! Este Mielul care a fost sacrificat. Rezultatul nu se va baza pe credință, ca acum; noi îl vom vedea realmente. Atunci nu vom mai avea nevoie de ajutorul unei mese de aducere aminte.

Dar chiar și atunci va fi un timp de părtășie, căci în locul acela de glorie va veni Însuși Domnul nostru demn de adorare și ne va sluji și ne va da să bem paharul propriei Lui bucurii. Paharul binecuvântării, de care vom avea parte în acel loc strălucitor, va fi partea noastră în gloria lui Hristos, și El ni-l va da în ziua Împărăției Sale care va veni. Dar acum, în timp ce Domnul nostru este lepădat și în timp ce lumea spune: noi nu ne interesăm de Isus, de Cel răstignit; El este fără preț pentru noi; noi Îl urâm; noi Îl disprețuim, sunt puțini pe pământ care spun: noi Îl iubim; noi Îl adorăm; noi mâncăm din pâine și bem din vin în amintirea permanentă de moartea Lui. – Și la sărbătorirea Mesei Domnului, Adunarea vestește lumii, că Domnul Isus a murit. Ușile nu ar trebui să fie încuiate „de frica iudeilor”, ci deschise, așa fel

ca lumea să poată intra și să poată vedea ce se petrece înaintea ei. Dacă cineva întreabă, ce înseamnă aceasta, răspunsul este, că acești bărbați și aceste femei sărbătoresc moartea Domnului gloriei. Lumea L-a răstignit, dar Dumnezeu L-a înălțat; și Masa Domnului este o mărturie pentru faptul acesta în această lume rea.

3. Comportare necuviincioasă

În ultimele versete ale capitolului nostru avem felul în care apostolul mustră lipsa acelei simplități și importanțe, care ar trebui să caracterizeze participarea la Masa Domnului. Se pare că în Corint erau unii care au luat parte din pâine și din vin în chip nedemn.

1 Corinteni 11.27-34: Astfel că oricine mănâncă pâinea sau bea paharul Domnului în chip nevrednic va fi vinovat față de trupul și sângele Domnului. Să se cerceteze dar omul pe sine și așa să mănânce din pâine și să bea din pahar. Pentru că cine mănâncă și bea își mănâncă și își bea judecata, dacă nu deosebește trupul. De aceea sunt mulți între voi slabi și bolnavi și mulți adorm. Pentru că, dacă ne-am judeca noi înșine, n-am fi judecați. Dar când suntem judecați, suntem disciplinați de Domnul, ca să nu fim condamnați împreună cu lumea. Astfel, frații mei, când vă adunați ca să mâncați, așteptați-vă unii pe alții. Dacă cineva este flămând, să mănânce acasă, încât să nu vă adunați spre judecată. Iar celelalte le voi rândui când voi veni.

Pavel a spus deja, că ei nu ar trebui să trateze Masa Domnului ca pe o masă a lor obișnuită (1 Corinteni 11.21). Când cineva stă la masa lui proprie, poate sta cum îi place. Poate sta acolo cu mânecele suflecate, dacă dorește. Comportarea lui în sfera particulară a familiei lui ar putea fi oricum. Dar dacă el ar avea un număr de vizitatori în jurul lui sau dacă el ar fi invitat la o masă de sărbătoare împăratească, el ar fi foarte atent la înfățișarea lui și la manierele lui. Diferența ar avea loc din cauza caracterului mesei, la care ia parte, și al persoanelor, care ar fi prezente. Dar sfinții din Corint au tratat cu ușurătate Masa Domnului. Ei s-au comportat ca și cum ar fi fost propria lor masă. Ei au confundat-o cu masa de dragoste din timpul acela, sau cum am spune noi în limbajul actual: cu băutul împreună al cafelei sau cu o masă la o conferință, atunci când sfinții lui Dumnezeu se strâng laolaltă din interese comune pentru lucrurile lui Hristos. Ultima ocazie este bună și corectă, dar s-o amesteci cu Masa Domnului este total greșit și distruge scopul străngerii laolaltă.

Urmarea faptului că în Corint s-a uitat prezența Domnului, era că ei au mers la Masa Domnului și inimile lor și conștiința lor erau necurățite. Prin aceasta vreau să spun, că nu a fost permis luminii lui Dumnezeu să lumineze ceea ce erau inimile lor prin natura lor. Ei au privit lucrurile din punctul lor de vedere, și între cei care erau prezenți domneau nestingherite diferențe sociale și păreri personale. Au fost tolerate poftele carnale și ei au degradat Masa Domnului la nivelul unei mese obișnuite. Apostolul scrie: „Când voi vă adunați deci în același loc, nu este ca să mâncați Cina Domnului; pentru că fiecare, mâncând, își ia mai înainte propria cină.”

Vedem deci că în capitolul 10 se trage o linie de despărțire între Masa Domnului și sărbătoarea idolilor și în capitolul 11 între Masa Domnului și masa proprie a omului. Desigur

noi toți suntem în pericol să cădem în această ultimă rătăcire și s-o facem masă proprie. Dacă o facem masă proprie, vom lua în seamă mai întâi înclinațiile proprii și ne preocupăm de propria comoditate. Cu regret sunt prea mulți oameni care par să gândească că ei pot veni la Masa Domnului așa cum vor și când le place. Ei se scoală foarte târziu duminică, și după ce servesc micul dejun în grabă ajung cinci minute sau mai târziu la Adunare. S-ar putea ca în situații deosebite să fie o scuză justificabilă, dar dacă venirea prea târziu este o obișnuință, ce dovedește atunci practica? Ea arată că o astfel de persoană privește Masa Domnului complet din punctul de vedere omenesc și cerințele ei sunt date la o parte în favoarea comodității proprii și toleranță cu sine însuși. Ea mai arată și o conștiință moartă față de Dumnezeu, căci o astfel de libertate nu ți-ai permite în cadrul unui loc de muncă lumesc. Omul uită că Domnul este prezent; el ignorează sfințenia prezenței Sale; el nu se judecă pe sine însuși și căile lui. Urmarea unei astfel de nepăsări este că aceia care uită prezența Domnului și totuși mănâncă din pâine și beau din paharul Domnului, fac aceasta în chip nevrednic.

Mâncatul în chip nevrednic

Vă rog să fiți foarte atenți la acest cuvânt al apostolului: „Astfel că oricine mănâncă pâinea sau bea paharul Domnului în chip nevrednic va fi vinovat față de trupul și sângele Domnului.” El condamnă felul în care a fost luată Masa Domnului. Unii oameni au înțeles greșit textul acesta și în mod nejustificat s-au ținut departe de Masa Domnului ani la rând. Ei spun: Eu nu sunt demn să merg, în Biblie stă scris că eu nu ar trebui să merg. Dar ei nu au citit atenți pasajul, deoarece versetul nu vorbește despre persoane nedemne, care mănâncă pâinea, ci de felul nedemn în care persoanele au mâncat.

Unde este bărbatul sau femeia, care sunt demni de a fi la Masa Domnului? Nimeni nu are un drept de a fi acolo; noi nu avem în noi înșine nici o destoinicie corespunzătoare pentru a fi la Masă; noi mergem numai pentru că Domnul ne-a poruncit să mergem. El știe mult mai bine decât noi cine suntem; și cu toate acestea ne-a invitat să facem aceasta spre amintirea Lui. Domnul spune că noi putem merge, dar noi trebuie să mergem în modestie; noi trebuie să fim conștienți de prezența Aceluia înaintea căruia ne aflăm; noi trebuie să fim conștienți cum trebuie să ne comportăm în Adunarea Dumnezeului cel viu. Căci ce facem noi când „facem aceasta”? Noi ne amintim exclusiv de faptul că trupul lui Hristos a fost dat pentru noi și că sângele lui Hristos a fost vărsat pentru noi; și putem noi să gândim superficial la aceste lucruri sfinte ca acestea? Putem noi trata cu ușurătate aceste lucruri solemne – trupul lui Hristos, în care a fost înfipțată sulița îngrozitoare, sângele lui Hristos, care a curs din coasta Lui? Apostolul explică, că persoana, care mănâncă în chip nevrednic, se face vinovată de trupul și de sângele Domnului.

Versetul este foarte serios. Vei spune tu de aceea: îmi este frică să merg; nu îndrăznesc să merg, pentru ca să nu mănânc în chip nevrednic? – Deseori trece un timp lung, înainte ca cineva să vorbească sau să spună ceva, și gândurile mele rătăcesc înapoi și încolo. Mă gândesc la multe lucruri: la ceea ce s-a petrecut săptămâna trecută, la ceea ce probabil va fi mâine, la cineva, care este de față, sau mă gândesc la cineva, care nu este prezent, și la tot felul de lucruri posibile. Numai când cineva propune o cântare sau vorbește, gândurile mele se trezesc.

Deci, cum se face că atenția ta este așa de împărțită și de împrăștiată? Este din cauză că ochii credinței tale nu privesc la Domnul; tu nu te gândești la El. Dacă te-ai gândi la El, atunci nu te-ai gândi la altcineva sau la altceva. Dacă observi că ești vinovat în această direcție, spune aceasta acolo Domnului și apoi: iartă-mă, Doamne, că fac aceasta; umple Tu inima mea; îndreaptă gândurile mele rătăcitoare spre Tine. Nu te preocupa, dacă altcineva vorbește; tu nu trebuie să fi dependent de cineva; tu ești prezent, ca să te gândești la Domnul. Ești acolo împreună cu alții; acesta este un adevăr binecuvântat, dar individualitatea ta nu este pierdută. Lasă gândurile proprii să fie orientate spre El. Lasă ca probabil un loc din Scriptură să-ți vină în memorie și gândește-te la el. Simte că Domnul îți vorbește în Cuvântul Lui viu, scris, și această conștiință va umple inima ta cu o dulceață minunată. Nu crezi că tu poți ține duhul tău șaiszeci de minute, sau așa ceva, preocupat cu El? Sunt din aceia care dorm la Masa Domnului, așa cum au dormit aceia în Grădina Ghetsimani? Vai, ce rușine, că trebuie să fie așa ceva! Tu ești vinovat nespun de mult de trupul și sângele Domnului. Gândește-te la El! „Vegheați și rugați-vă, ca să nu cădeți în ispită!”

Să te verifici pe tine însuși

Apostolul arată cum poți evita păcatul acesta al participării nedemne: „Fiecare să se cerceteze pe sine și așa să mănânce din pâine și să bea din pahar.” Aceasta nu înseamnă, că atunci când eu stau la Masa Domnului, eu trebuie să privesc în inima mea, să văd dacă este vreo preocupare sărăcicioasă și rea. Eu pot face aceasta acasă. Omul să se verifice pe sine însuși! Aceasta înseamnă: să te judeci singur cu privire la ceea ce ai făcut și de ceea ce ești capabil să faci. Noi putem fi așa de mulțumiți cu noi înșine, că uităm cât de ușor ne-am putea împiedica fără harul lui Dumnezeu. Atunci putem veni la Masa Domnului cu mulțumire de sine și uităm că în timpul acela scurt este posibil să dezonorăm pe Domnul, să ne jefuim pe noi înșine și să ne facem vinovați cu privire la trupul și sângele Domnului. Dar dacă în liniștea cămăruței noastre de acasă ne gândim că fără harul Domnului și fără de puterea și exercitarea slujbei Sale preoțești în Locul Preasfânt pentru noi nu am fi în stare să-L adorăm, așa cum se cuvine, ne vom verifica pe noi înșine, așa cum apostolul poruncește. Ne amintim că în noi, în carnea noastră, nu locuiește nimic bun.

„Fiecare să se verifice pe el însuși” și să nu stea departe, ci să vină și să mănânce din această pâine și să bea din pahar. Pentru nimeni nu este în Scriptură o scuză justificabilă, ca să stea departe de Masa Domnului. Chiar dacă el este nedemn în sine însuși, el este totuși invitat să vină – cu excepția cazului când el stă sub disciplina Adunării. Dacă el vine și mărturisește dependența lui de Domnul, și prin aceasta poate să se gândească cum se cuvine la Hristos în moartea Sa, dacă este suficient de sincer cu sine însuși și se pune pe genunchi și spune: O, Doamne, Tu știi ce persoană neînțeleaptă și neștiutoare sunt eu. Și dacă eu am avut parte de dragostea Ta așa de mulți ani și dacă în acești mulți ani am învățat multe despre suferințele Tale și moartea Ta, sunt totuși înclinat ca tocmai la mâncarea Mesei Tale să eșuez. Eu nu mă pot încrede în inima mea, de teamă ca nu cumva atunci când sunt împreună cu sfinții Tăi să împiedic lucrarea Duhului Tău prin slăbiciunea și nebunia mea. Doamne, concentrează inima mea asupra Ta, exclude tot ce este nedemn, fă-mă capabil să îmi amintesc de Tine, așa cum

dorești Tu. – Gândești voi că Domnul nu se va îngriji de acela care ia această poziție de smerenie înaintea Lui?

Încredere în Domnul, neîncredere în tine însuși

Nu te grăbi să vii în prezența Domnului la Masa Lui așa ca și cum te-ai grăbi să ajungi la un tren; tu mergi la locul cel mai sfânt. Du-te prudent acolo, după ce te-ai judecat pe tine însuși înaintea Domnului, după ce ai umplut inima ta cu simțământul pentru jertfa Sa mare, pentru dragostea Lui pentru tine până la moarte, pentru dragostea Lui care rămâne, care dorește aducerea aminte din partea unei inimi nechibzuite, așa cum ai putea s-o ai tu. Du-te într-un astfel de duh, și vei vedea ce diferență produce aceasta pentru zidirea ta sufletească în străngerile laolaltă. Nu te preocupa cu faptul că unul sau altul nu este prezent și că altcineva este prezent iar ție ți-ar place mai mult să nu fie. Toate astfel de gânduri nepotrivite sunt de la satan. Marele vrăjmaș este distrugătorul în adunările de aducere aminte de Domnul Isus. Tu nu ai voie să uiți că satan este un vrăjmaș și niciodată un prieten și că tu nu ai voie să te încrezi în el. El poate să vină chiar și ca înger al luminii să se așeze uneori lângă tine și să vorbească, ceea ce te va face să gândești că este vorbire cerească. Dar tu nu ar trebui să fii neștiutor cu privire la vicleniile lui, și poți fi sigur că este înșelătorul dacă el decuplează pe Domnul din duhul tău. Niciodată să nu ai ceva a face cu satan, dar întotdeauna să ai a face cu Domnul Isus Hristos.

Dumnezeu să ne dăruiască, ca noi să avem parte de părtășii mult mai înviorătoare și mai prețioase cu Domnul și cu sfinții Săi la Masa Sa. Nu este nici un loc pe pământ asemănător cu acesta, nu numai pentru că Domnul Isus Hristos este acolo, ci și pentru că sfinții sunt acolo în caracterul Adunării lui Dumnezeu și al Bisericii lui Hristos. Probabil sunt puțini la număr, dar Domnul a promis prezența Sa acolo unde sunt doi sau trei, care sunt adunați în Numele Său, și El lucrează într-un mod unic în felul lui la acești doi sau trei. Nu este nimic pe pământ care să se compare cu aceasta. Este deja un gust anticipat al acelei mari Adunări, a cărei imagine o avem în Apocalipsa 5, unde fiecare inimă în unire cu marea mulțime se va revărsa în laudă și adorare pentru El aflat în mijloc, care i-a răscumpărat cu sângele Său prețios. Noi toți vom fi acolo, fiecare din noi; atunci nu vom veni prea târziu; noi vom fi deplin pregătiți pentru acel serviciu divin sfânt; noi nu vom lua parte în chip nevrednic la acea Adunare de închinare; dar toate vor fi spre gloria și lauda Domnului.

Masa Domnului ne oferă acum oaze în pustie; ea ne dă, chiar dacă noi mergem prin pustie, un gust anticipat al aceluia timp măreț și minunat. Și depinde de noi toți, să purtăm grijă să nu pierdem vreuna din bucuriile care pot fi partea noastră la frângerea pâinii.

Prelegerea a 8-a „The Church in Decay and Disorder“ din seria de prelegeri *Christ and His Church*, ținută în anul 1929 în Wildfell Hall, Catford, Londra